

世乃三
世乃三
世乃三

1940

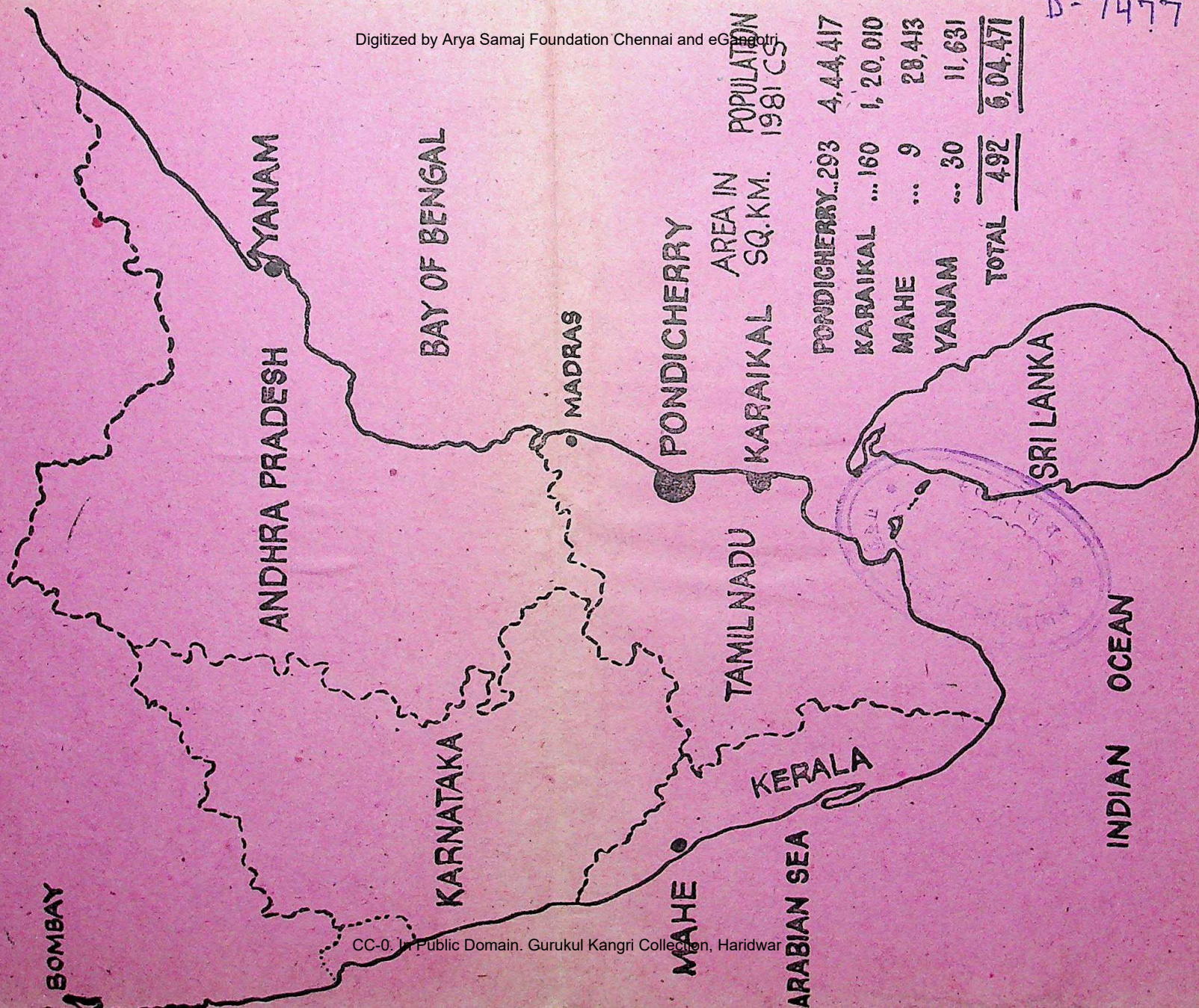

சு.தீர்ஷவரனம்

— कृष्णवर्णः —

UNION TERRITORY OF PONDICHERRY

Digitized by Arya Samaj Foundation Chennai and eGangotri

அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு (புதையுண்ட 'பொதுகே' நகரம்)

Forwarded free of cost and with
the compliments of the Dept. of
Education Govt. of India New Delhi

007477

DONATION

சு. தில்லைவனம்
தமிழ் விரிவுரையாளர்
தாகூர் கலைக்கல்லூரி
புதுச்சேரி - 605 008

நன்மொழிப் பதிப்பகம்

53, அரவிந்தர் வீதி,

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the book	: ARIKKAMĒDU AHAZVĀIVU
Author	: S. THILLAI VANAM
Publisher	: NANMOZHI PADHIPPIGAM 53-Aravindar Street Pondicherry-1
Copy right	: T. Sakthi
Language	: Tamil
Edition	: First
Date of Publication	: December, 1990
Paper used	: 11.6 Kg (Shesayee)
Size of the book	: Crown 1×8
Printing Type Used	: 10 Point
No. of Pages	: 170
No. of Copies	: 1200
Price	: Rs. 20-00
Printer	: Sabanayagam Printers, East Car St., Chidambaram
Artist	: Ravi
Subject	: Archaeology

அணிந்துரை

பி. சிரில் அந்தோனி, எம்.ஏ ,

முன்னாள் துணைச்செயலர் - கல்வித்துறை,

இந்தியக் கலை மற்றும் பண்பாட்டிற்கான

தேசிய அறக்கட்டளையின் புதுவை மைய அமைப்பாளர்,

[I N T A C - Convenor]

புதுச்சேரி - 605 012.

“ வடக்கே வானளாவ

உயர்ந்து நிற்கும்

இமயப் பர்வதம்.

ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை

எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த

பறவை ஒன்று,

தன் அலகுகளை

அதில் தேய்த்து,

செதுக்கிச் செல்கின்றது.

அவ்வாறு

தேய்க்கப்பட்டுப்

பர்வதமனைத்தும் கரைந்தபோது,

முடிவிலாப் பிரபஞ்சத்தில்

ஒரு நாள்

அதன் வாழ்வும்

முடிவடைந்தது”.

— இது நான் சிறுவனாக இருந்தபோது படித்த மிகப் பெரிய உண்மை பொதிந்த மிகச் சிறிய கவிதை. இக்கவிதை

உலகில் வாழ்ந்து வரும் உயிரினங்களின் அர்த்தமற்ற வாழ்விற்கு ஓர் அர்த்த புஷ்டியாய் விளங்குகின்றது.

இத்தகைய, துவக்கமும் முடிவுமற்ற பிரபஞ்சத்தினைத் தாவியும் ஊடுருவியும் செல்லும் மானுடத்தின் இன்றைய அறிவியல் சாதனைகள் நம்மை வியக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நாகரிக முன்னேற்றம் அடைந்து வரும் இவ்வேளையிலும் மொழி, இனம், சமயம், அரசியல், பண்பாடு போலும் குறுகிய மனப்போக்குகள் மனித குலத்தைப் பிரித்தாண்டு கொண்டிருப்பதை எண்ணுகையில் மனம் பேதலிக்கவே செய்கின்றது.

இடைவிடாத தேடலும், தணிக்க முடியாத வேகமும், அடக்க முடியாத ஆர்வமும் மனிதனின் பணிகளுக்கு நித்தமும் ஊக்கமளித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அப் பணிகளுக்கு இடையூறாகக் குறுகிய எண்ணங் கொண்ட சிலர் தோற்றுவித்திருக்கும் சிறிய எல்லைகளைக் கடந்து செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் நாம் இருக்கின்றோம்.

இத்தகைய இக்கட்டான சூழலில், புராண - இதிகாசக் காலத்துக் கடவுளர்களையே பிரமிக்க வைத்திருக்கும் சாதனைகள் புரிந்த மானுடத்தைக் குறுகிய வட்டங்களுக்குள் திணித்துக் காணுகின்ற வரலாற்றுப் பார்வைகள் அனைத்தும் மூட்டைக்கட்டி வைக்கப்பட வேண்டும். வரலாற்றுத் துறையின் ஒரு பிரிவாக விளங்கும் 'அகழ்வாய்வு', மானுடத்தின் பரந்துபட்ட பார்வைக்கு வழிவகுக்கும் கலங்கரை விளக்காகத் திகழ்ந்து வருகின்றது.

இதுகாறும் உலகின் பல பகுதிகளிலும் நடைபெற்றுள்ள அகழ்வாய்வுகளிலும், தற்போது நடைபெற்று வரும் அகழ்வாய்வுகளிலும் மனிதத் தேடலின் விரிவையும், வீச்சையும் புலப்படுத்துவனவாய் பல சான்றுகள் கிடைத்

துள்ளன. அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்றுள்ள அகழ்வாய்வுகளும், அங்குக் கிடைத்துள்ள தொல்பொருட் சின்னங்களும் இவ்வுண்மையை மெய்ப்பிக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன.

பண்டைக்காலத்தில் கிரேக்கர்களும், ரோமானியர்களும், சீனர்களும், பாரசீக்கர்களும், அராபியர்களும் இந்திய நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததைப் போன்று இந்தியர்களும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே உலகின் பல்வேறு திசைகட்கும் சென்று அப் பகுதி மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர். எனவே, இந்த உலகளாவிய நோக்கில் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுச் சான்றுகளைச் சற்றே அலசிப் பார்க்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம். அவ்வகையில் இந்நூல் ஒரு முன்னோடியாக அமையும் என்பதை உறுதியாக நம்பலாம்.

இதுவரையில் வெளிநாட்டவர் கவனத்தை மட்டுமே அரிக்கமேடு கவர்ந்து வந்துள்ளது. அண்மைக் காலத்தில் தான் இம்மண்ணின் மைந்தர்களின் கவனத்தை அரிக்கமேட்டில் புதையுண்டிருக்கும் பூர்வீகச் சின்னங்கள் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன. எனினும் இத்தகைய அகழ்வாய்வுகளில் நேரடியாக ஈடுபடுகின்ற அளவுக்கு நம்மிடையே பொருளாதார வசதியும் அறிவியல் அணுகுமுறைகளும் இன்னும் வளரவில்லை.

ஆங்கிலம், பிரஞ்சு ஆகிய மொழிகளில் அரிக்கமேட்டின் வரலாற்றுத் தொன்மையையும் அகழ்வாய்வு முடிவுகளையும் புலப்படுத்தும் வண்ணம் பல கட்டுரைகளும், நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. தமிழில் இதுவரை அரிக்கமேடு பற்றிய நூல் எதுவும் வெளிவராமை நம்முடைய இயலாமையைத் தான் காட்டுகின்றது. அக்குறையைப் போக்கும் வகையில் எழுதப் பெற்றுள்ள ‘‘அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு’’ என்னும் இந்நூல் ஓரளவு மனநிறைவளிக்கின்றது.

பழந்தமிழரின் பண்பாட்டுப் பெருமைகளை மறந்து, கவர்ச்சியான புதுமைப் பொலிவுகளின் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் இம்மண்ணின் மைந்தர்களைத் துயிலெழச் செய்யும் வகையில், புதுவைத் தாகூர் கலைக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் திரு. சு. தில்லைவனம் அவர்கள் எழுதியுள்ள இந்நூல் ஒரு தூண்டுகோலாய் அமையும் என்ற நம்பிக்கையுடன், அவர்தம் எழுத்துப் பணியை வாழ்த்தி வரவேற்கிறேன்.

14-மாதாக்கோயில் வீதி
பத்மினி நகர்
புதுச்சேரி - 605 012

}

இவண்
பி. சிரில் அந்தோனி

முகவரை ...

உலகின் வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்துவரும் ஆங்கிலேயர், பிரஞ்சியர், அமெரிக்கர், ரோமானியர் ஆகியோருக்கெல்லாம் அரிக்கமேடு பற்றியும், அதன் பழம் பெருமை பற்றியும் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனால் அரிக்கமேட்டுக்கு அருகே வாழ்ந்து வரும் புதுச்சேரிப் பெருங்குடி மக்கள் பலருக்கு 'அரிக்கமேடு' எங்கிருக்கின்றது என்றும் அதன் பழஞ் சிறப்பு என்ன என்பது பற்றியும் அறிந்து கொள்ள இயலாதவர்களாக அல்லது அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டாதவர்களாக இருந்து வருவதைக் காண வேண்டியிருக்கின்றது. சொந்த மண்ணிலேயே பல்லாண்டுகள் அடிமையாய் இருந்து பழகிப்போன நமக்கு அயல் நாட்டவர் வந்து நம் மண்ணின் மகத்துவத்தை உணர்த்தும் போதுதான் நாம் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து பார்க்கத் தலைப்படுகின்றோம்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசி மகிழும் நாம் அவ்விலக்கியங்கள் கூறும் கருத்துக்கள் உண்மையானவைதானா என்று ஆராய்ந்து, அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. "பழம் பெருமை பேசுவதில் ஓர் மகிமை இல்லை" என்றாலும் முன்னோர்களைப் பற்றிய தகவல்களைத் தெரிந்து வைத்திருப்பதில் தவறில்லை. அகழ்வாய்வின் மூலம் அறியலாகும் பண்டைக் காலப் பாரம்பரியப் பெருமை, நிகழ்கால வளர்ச்சிக்கு உந்துதல் சக்தியாக அமைவதால், வரலாற்று உணர்வுகள் நம் வாழ்க்கைக்கு ஊட்டச் சத்தாக ஊக்கமளித்துக் கொண்டே இருக்கும். இவ்வகையில் பழந்தமிழரின் பண்பாட்டுச் சிறப்பு, வரலாற்றுப் பழைமை ஆகியவற்றைத் தமிழ்க்கூறு நல்லுலகிற்கு அறிமுகம் செய்யும் நோக்கத்துடன், "அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு" என்னும் இந்நூல் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளது. அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வு முடிவுகளை அடிப்படையாகக் தமிழில் இதுதான் நூல்

வெளிவரவில்லை. அவ்வகையில் இந்நூல் முதலாவதாகத் திகழும் சிறப்பினைப் பெறுகின்றது.

“சங்ககாலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு இணையானதொரு சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாக, தமிழகத்தின் கிழக்குக் கடற்கரையில் ‘பொதுகே’ (அரிக்கமேடு) பட்டினம் திகழ்ந்திருந்தது”, என்னும் வரலாற்று உண்மையைப் பல அகழ்வாய்வுச் சான்றுகளின் வாயிலாக இந்நூல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. ‘இப்படி ஒரு நூல் எழுதவேண்டும்’ என்னும் உணர்வை முதன்முதலில் என்னுள் முகிழ்க்கச் செய்த புதுவை அரசின் கல்வித் துறையினருக்கு நன்றி. நான் வேண்டும்போதெல்லாம் வரலாற்று ஆதாரங்களை அளித்துதவிய புதுவை அருங்காட்சியகக் காப்பாளர் கி. இராஜாராம் அவர்கட்கும், பிரஞ்சு மொழிபெயர்ப்பில் உதவிய நண்பர்கள் டேனியல், அருள், அரு. அப்பாசாமி ஆகியோருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

புதுவைச் செய்திகளின் பழைய இதழ்களை ஆய்வுக்கு அளித்துதவிய நண்பர் ப. பத்மநாபன் (செய்தி மற்றும் விளம்பரத் துறை, புதுவை அரசு) அவர்கட்கும், எழுத்துப் படிக்களைத் திருத்தி உதவிய முனைவர், மு. சுதர்சன் (புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புதுவை அரசு) அவர்கட்கும், உளமார்ந்த நன்றி. அணிந்துரை வழங்கி இந்நூலை மேலும் அழகுறச் செய்த வரலாற்று வித்தகர் எஃப். சிரில் அந்தோனி அவர்கட்கும், தம்முடைய அகழ்வாய்வுப் பணிகளுக்கிடையே அரிக்கமேடு பற்றிய ஆங்கில ஆய்வுரை வழங்கிய அமெரிக்க நாட்டு அகழ்வாய்வாளர், விமலா பெக்லி அவர்கட்கும் நன்றி. வழக்கம் போல என் மூன்றாவது நூலையும் மனமுவந்து வெளியிட முன்வந்த நன்மொழிப் பதிப்பகத்தாருக்கும், நூலட்டையின் முகப்போவியத்தை என் எண்ணப்படி வண்ணமாக்கிய ஓவியர், இரவி அவர்கட்கும், நூலைப் பிழையின்றி அச்சிட்ட சபாநாயகம் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி.

23-12-1990

அன்புடன்

பாகூர்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. தமிழர் யவனர் தொடர்புகள் 11-21
[ரோமானியர் - யவனர் - தமிழர் யவனர் கடற் செலவுகள் - அரசியல் உறவுகள் - வணிகத் தொடர்புகள் - யவனத் தொழில் வினைஞர்கள் - யவன இருக்கைகள்]
2. பொதுகே - அரிக்கமேடு 22-35
[பொதுகே - பொதுகா - பொதுகேயும் டிமிரிகாவும் - பொதுகே-காவிரிப்பூம்பட்டினம் - பொதுக்கம்-பொதுகே - சமயச் செல்வாக்கு - அரிக்கமேடு பெயர்க் காரணம்-அரிக்கமேடு பிரமன் கோயில்]
3. இயற்கையமைப்பும் சுற்றுச்சூழலும் 36-48
[அரிக்கமேடு அமைவிடம் - அரிக்கமேடு கிறித்தவ மடம் - அரியாங்குப்பத்தாறும் தேங்காய்த்திட்டும் - அரியாங்குப்பத்தாறு தோற்றம் - அரிக்கமேடு சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள் - வீரை-வீரம்பட்டினம் - வீரம்பட்டினம் - அரிக்கமேடு]
4. அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு வரலாறு 49-69
[அகழ்வாய்வுப் பணி - இந்தியத் தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை - அரிக்கமேட்டின் தொன்மை - தொடக்க கால ஆய்வுகள் - முறையான அகழ்வாய்வு - வீலர் - அகழ் வாய்வுச் சிறப்புகள் - ஜே. எம். கசால் அகழ்வாய்வு - இக்கால அகழ்வாய்வுகள்]
5. மட்பாண்ட வகைகள் 70-90
[வெளிநாட்டு மட்கலன்கள் - அரிட்டைன் மட்கலன்கள் - ரௌலெட்டெட் மட்பாண் டங்கள் - ரௌலெட்டெட்-தொழில்நுட்பம் - ஆம்போரா சாடிகள் - உள்நாட்டு மதுச் சாடிகள் - செலெடன் மட்கலன்கள் - உள் நாட்டு மட்பாண்டங்கள் - களிமண் கூஜா]

(சேமச் செப்பு) — பல்வகை மட்கலன்கள் —
பாணை எழுத்துக்கள் — தமிழ் பிராமி —
திராவிடி — பாணை ஓவியங்கள் — கீறல்
குறிகள்]

6. அரிக்கமேடு மணிவகைகள் 91-103

[மணி அகழ்வாய்வு — பல்வகை மணிகள் —
மூலப் பொருட்கள் — கண்ணாடி மணிவகை
கள் — மணிதயாரிப்பில் தொழில் நுட்பம்
மணி வணிகச் சந்தை — மணிகளில் சமயத்
தாக்கம் — மணி உருவாக்கம் — அன்றும்
இன்றும்]

7. தொல்பொருட் சின்னங்கள் 104-120

[யவனக் குடியிருப்புப் பகுதிகள் — சுடுமண்
பொருட்கள் — விளையாட்டுப் பொருட்கள்
— சாயத் தொட்டிகள் — உறைக் கிணறுகள்
— கழிவுநீர் வாய்க்கால் — நாணயங்கள் —
ரோமானியப் பாவை விளக்கு — வேறுசில
தொல்பொருட் சின்னங்கள் — புதுவை அருங்
காட்சியகம்]

8. பன்னாட்டு வணிகச் சந்தை 121-133

[கடல் வழி வணிகத் தொடர்புகள் — தமிழர்,
ரோமானியர் வணிகத் தொடர்புகள் —
வணிகக் குடியிருப்புகள் — வணிக வழிப் பரவும்
பண்பாடு — வணிகத் தொழிலகங்கள் —
ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பொருட்கள் — அரிக்க
மேடு உலகச் சந்தை]

9. மண்ணரிப்பும் பாதுகாப்பும் 134-146

[ஆக்கிரமிப்பும் புறக்கணிப்பும் — வரலாற்று
நோக்கில் வடக்கும் தெற்கும் — நீருக்கடியில்
அகழ்வாய்வு — அகழ்வாய்வில் பஸ்துறைப்
பங்கு — மீன்பிடி துறைமுகம் — மண்ணரிப்பு
இயற்கைப் பாதுகாப்பு — நினைவுச் சின்னம்
— சுற்றுலா மையம் — அரிக்கமேடு-விழிப்
புனர்ச்சி]

10. பின்னிணைப்புகள் 147-170

[அகழ்வாய்வுப் படங்கள், துணைநூற் பட்டியல்]

1. தமிழர்-யவனர் தொடர்புகள்

“எண்ணிறந்த தத்துவ நூல்களைக் காட்டிலும் நன்கு எழுதப்பெற்ற வரலாற்று நூலின் சில பக்கங்கள் ஒருவனுக்கு மனித இயல்பை எடுத்துக்காட்டுவதுடன் அவனை மகிழ்வுறவும் செய்யும்”¹ என்னும் கூற்றிற்கேற்ப அண்மைக் காலமாகச் சமுதாய வரலாறு மிகுதியாகப் பேசப்பட்டும் எழுதப்பட்டும் ஆராயப்பட்டும் வருகின்றது. கடந்த கால வரலாற்றை நிகழ்கால மனிதன் முழுமையாக அறிந்து கொண்டால்தான் எதிர்கால வரலாற்றைச் செம்மையாகப் படைக்க இயலும். இலக்கியத்தைப் பற்றி ஆராய்வதை விட அவ்விலக்கியம் தோன்றிய காலச் சமுதாயத்தைப் பற்றியும் அதன் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கினைப் பற்றியும் ஆராயும் முயற்சியே இன்றைய காலகட்டத்தின் இன்றியமையாத தேவை.

ரோமானியர்-யவனர்

பண்டைத் தமிழிரின் சமுதாய வாழ்க்கை, பண்பாட்டுச் சிறப்புகள் போன்றவற்றை எல்லாம் முழுமையாக அறிந்து கொள்வதற்கு வரலாறு உதவுகின்றது. ஒரு நாட்டின் அரசியலை மட்டுமே அறிந்துகொள்வது முழுமையான வரலாறு ஆகாது. சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக விளங்கும் கலை, வணிகம், மொழி, இலக்கியம், தொழில் நுட்பம், அறிவியல், பண்பாடு ஆகியவற்றில் நாடு அடைந்துள்ள உயர்வு தாழ்வுகளை மதிப்பிடும் முயற்சியும் வரலாற்றின் வரையறைக்குள் அடங்கும். திரைகடலோடி திரவியம் தேட முற்பட்ட போதும், அரசியல் அடிப்படை

யில் அயல் நாடுகளோடு தொடர்பு கொண்டபோதும் தமிழர் உலக நாடுகளோடு உறவு கொள்ளத் தொடங்கினர். தமிழர் அயல் நாட்டவரோடு தொடர்பு கொண்டதைப்போன்று அயல் நாட்டவரும் வணிகம், அரசியல், சமயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தமிழரோடு தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கினர். தமிழகத்தில் பல நாட்டவரும் வந்து தங்கியிருந்து வணிகம் புரிந்திருப்பினும், தமிழர் யவன நாட்டவரோடு கொண்டிருந்த வணிகத் தொடர்பே இலக்கியங்கள் பாராட்டிப் பேசும் அளவிற்குச்சிறப்பானதாக இருந்து வந்தது. வணிகத் தொடர்பு மட்டுமின்றி யவனரோடு அரசியல் தொடர்பையும் தமிழர் வளர்த்து வந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முதலில் 'யவனர்' என்னும் சொல்லுக்குரிய தெளிவான பொருளைத் தெரிந்து கொள்வது இன்றியுமையாததாகும். ஏனெனில் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அயல் நாட்டவரைக் குறிப்பிட பொதுவாக யவனர் என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. இருப்பினும் பட்டினப் பாலை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய சங்க இலக்கியங்களிலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலாம் காப்பியங்களிலும் சிறப்பாகக் கிரேக்கரையும் ரோமானியரையும் குறிப்பிடவே 'யவனர்' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இருவருள்ளும் ரோமானியரைப் பற்றிக் குறிப்பிடவே 'யவனர்' என்னும் சொல்லாட்சி அதிகமாகக் கையாளப் பட்டுள்ளது. இந்த அடிப்படையிலேயே இந்நூலுள் 'யவனர்' என்னும் சொல் ரோமானியரை மட்டுமே குறிக்க எடுத்தாளப் பட்டுள்ளது.

தமிழர்-யவனர் கடற்செலவுகள்

வரலாற்றுக் காலத்திற்குமுன்பே தமிழருக்கும் யவனருக்கும் கடல்வழி வணிகத் தொடர்பு நிகழ்ந்து வந்துள்ளது.

சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தின் கடற்கரைப் பகுதிகளில் குடியேறி வாழ்ந்து வந்த வெளி நாட்டவர்களுள் யவன நாட்டவரின் எண்ணிக்கையே மிகுதியாகும். இக்கூற்று சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாகவும், தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளின் மூலமாகவும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அயல்நாட்டவரின் படையெடுப்பும், ஆக்கிரமிப்பும் இந்தியர் வெளி நாட்டவ ரோடு தொடர்பு கொள்ள வழிவகுத்தன எனலாம். 'தாரூய்ஸ்' எனும் பாரசீக மன்னன் சிந்துநதிக்கு கணவாயைக் கையகப் படுத்தியபோது வடஇந்தியப் பகுதிகள் சிலவற்றைத் தன்னாட்டோடு இணைத்துக்கொண்டு அரசாளத் தொடங்கினான். அச்சமயம் இந்திய நாட்டு வணிகப்பொருட்கள் பாரசீகத்திற்கும், அங்கிருந்து வேறு சில மேலை நாடு களுக்கும் சென்றன. அலெக்சாண்டர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்த பின்னர் இந்திய நாட்டு வணிகப் பொருட்கள் கிரேக்க நாட்டிற்கு ஏராளமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அதற்குப் பின் கிரேக்க நாட்டிலிருந்தும் பல வணிகப் பொருட்கள் இந்தியாவிற்குக் கொண்டுவரப் பெற்றன.

பண்டைத் தமிழர்கள் காற்றின் திசையறிந்து கலம் செலுத்தும் இயல்பை நன்குணர்ந்திருந்தனர். எனவே அவ்வக் காலத்திற்கேற்பத் தங்கள் கடற்பயணத் திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டு கடற் செலவு செய்து வந்துள்ளனர். ரோமானியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருமுன்பே இந்தியர்கள் ரோமானிய நாட்டிற்குச் செல்லும் கடல் வழியை உணர்ந்த வர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். அக்காலத்தில் ரோமானியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருவதற்கு முறையான கடல் வழியை அறிந்திருக்கவில்லை. முதன் முதலில் 'ஹிப்பாலஸ்' என்னும் ரோமானியர்தான் ரோமானிய நாட்டிலிருந்து இந்தியா வருவதற்குப் பருவக்காற்று அனுகூலமாய் வீசும் காலத்தை கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் கண்டுணர்ந்தார்.² இந்

நிகழ்ச்சிக்குப் பின்புதான் இந்தியாவிற்கும் ரோமானிய நாட்டிற்குமிடையே முறையான வணிகத் தொடர்பு சிறப்பாக இருந்து வந்திருக்கின்றது.

அரசியல் உறவுகள்

தமிழகத்திற்கும் ரோமானிய நாட்டிற்கும் இடையே நடைபெற்று வந்த வணிகத்தில் ரோமானியப் பேரரசன் அகஸ்டஸ் அதிக ஆர்வம் காட்டி வந்துள்ளான். ரோமானிய நாட்டின் ஆர்மஸ் (Hormuz) துறைமுகத்திலிருந்து (இந்தியாவை நோக்கி) ஏறக்குறைய நூற்றிருபது மரக்கலங்கள் பாய்விரித் தோடியதைத் தாம் நேரில் கண்டதாக 'ஸ்டிராபோ' என்பவர் கூறியுள்ளார். ரோமானியப் பேரரசன் அகஸ்டஸின் அரண்மனைக்கு பாண்டிய நாட்டுத் தூதுவர் இருவர் சென்றதைப் பற்றியும் அவர் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³ மேலும் தமிழருக்கும் ரோமானியருக்கும் இருந்து வந்த நெருக்கமான அரசியல் தொடர்பைப் புலப்படுத்தும் வகையில் ரோமானியப் பேரரசன் அகஸ்டஸின் கோயில் ஒன்று முசிறியில் இருந்ததாக 'பென்டின் ஜெரியன்' (Pentingerian) அட்டவணை குறிப்படுகின்றது.

போரில் சிறந்த யவன நாட்டு வீரர்களைப் பாண்டிய நாட்டு மன்னர்கள் தம் படைப்பிரிவில் சேர்த்திருந்தனர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் அரண்மனையை யவன வீரர்கள் காவல் காத்து வந்தனர் என்னும் குறிப்பு சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்பெறுகின்றது. மற்றவர்க்கு அச்சமளிக்கும் விதத்தில் அமைந்திருந்த யவன வீரர்களின் உருவெளித் தோற்றத்தைப் பற்றிக் கூறும் முல்லைப்பாட்டு,

“மத்திகை வளைஇய மறிந்துவிங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து

வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் புனைமாண் நல்லில்
திருமணி விளக்கங் காட்டி''⁴

என்று வர்ணிக்கின்றது. யவன வீரர்கள் தமிழர் படைப் பிரிவில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட செய்தி மட்டுமல்லாமல், பிறநாட்டிலிருந்து சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட யவன வீரர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட செய்தியையும் சங்க இலக்கியம் எடுத்தியம்பியுள்ளது. பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்துக்குத் தலைவனான இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் மன்னன் யவன வீரர்களைச் சிறைப்படுத்தி, அவர் கைகளை முதுகுப்புறத்தில் கட்டி, தலையிலே நெய்யூற்றிக் கொடுமைப்படுத்தினான் என்னும் செய்தியை,

“நயனில் வன்சொல் யவனரைப் பிணித்து
நெய்தலைப் பெய்து கையில் கொளீஇ”⁵

எனும் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகம் பாடுகின்றது. இச்சான்றுகள் யாவும் தமிழருக்கும், யவனருக்கும் இருந்து வந்த பண்டைய கால அரசியல் தொடர்பினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வணிகத் தொடர்புகள்

கி.மு. 200 முதல் கி.பி. 200 வரையிலான காலகட்டத்தில் தமிழகத்திற்கும் ரோமானிய நாட்டிற்கும் இடையே சிறப்பான வணிகம் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றது. சங்க இலக்கியச் சான்றுகளும், அயல் நாட்டார் பயணக் குறிப்புகளும், தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளும் இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றன. தமிழகத்திலிருந்து பல பொருட்கள் யவன நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி ஆகியுள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் இன்றியமையாத பொருள்களாகக் கருதப்பட்டவை கொற்கை முத்துக்களும், மலபார் மிளகும்

ஆகும். யவன நாட்டு மரக்கலங்கள் தங்கப்பாளங்களை ஏற்றி வந்து தமிழகத்தில் இறக்கி விட்டு இங்கிருந்து மிளகுப் பொதிகளை ஏற்றிச்சென்றுள்ளன. இந்நிகழ்ச்சியை,

“சேரலர்

களளியம் பேர்யாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி”⁶

என்று அகநானூறு சிறப்பித்துப் பாடுகின்றது. தாலமி, பெரிப்புளசு போன்ற அயல்நாட்டவரின் பயணக் குறிப்பு களும் இச்செய்தியை மெய்ப்பித்துள்ளன.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து மேலை நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியான வணிகப் பொருட்களில் பேரிடம்பெற்றது மிளகே யாகும். ஹிப்போகிரேடஸ் (HippoCrates), கலென் (Galen), பிளினி (Pliny) ஆகியோர் மேலை நாடுகளில் மிளகு மருந்தாகப் பயன்பட்டு வந்தமை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அக்காலத்தில் ரோமாபுரியில் ஓர் இராத்தல் மிளகின் விலை பதினைந்து தெனாறி என்றும் தமிழகத்தில் அவ்விலையில் அரைபங்கு கூட இல்லை என்றும் பிளினி கூறியுள்ளார்.⁷ யவன மகளிர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட முத்துக்களைப் பெரிதும் விரும்பி அணிந்து வந்துள்ளனர். பண்டைக் காலத்தில் கொற்கை முத்துக்களுக்கு மேலை நாடுகளில் நல்ல வரவேற்பு இருந்து வந்துள்ளது. ‘கயஸ்’ (Caius) என்னும் அரசனின் மனைவி ‘பௌலினா’ (Paulina) என்பவள் 40,000,000 பொன் பெறுமானமுள்ள இரத்தினங் களாலும், முத்துக்களாலும் தன்னை அழகு செய்து கொண்டாளாம்.⁸ பெண்கள் இருக்கும் வரைக்கும் எல்லா நாட்டிலும், எப்போதும் அழகுப்பொருட்களுக்கு வரவேற்பு இருந்து கொண்டே தான் இருக்கும்.

பழங்காலத்தில் வணிகத்தின் இரண்டு கண்களாக ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் திகழ்ந்து வந்துள்ளன. தமிழகத்திலிருந்து மிளகும், முத்தும் யவன நாட்டிற்கு ஏற்றுமதியானதைப் போன்று யவன நாட்டிலிருந்து மட்பாண்டங்களும், மதுச்சாடிகளும் தமிழகத்திற்கு ஏற்றுமதியாகியுள்ளன.

“யவனர், நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல்
பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப”⁹

என்னும் புறப்பாடல் காட்டும் இலக்கியக் காட்சியை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அரிக்கமேடு, காஞ்சிபுரம், கரூர், உறையூர் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் ‘ஆம்ஃபோரா’ (Amphorae) மதுச்சாடி ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன.

கடலூர் அருகே உள்ள ‘நத்தமேடு’ என்னுமிடத்தில் ‘புரோட்டான் மேக்னட்டோ மீட்டர்’ (Proton magnetometer) என்னும் அகழ்வாய்வுக் கருவியின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்தபோது ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடுகள், மதுச்சாடிகளின் உடைந்த பகுதிகள் முதலியன கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் உள்ள ‘வசவசமுத்திரம்’ என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வின்போது ரோமானிய மதுச்சாடியின் கழுத்துப்பகுதி ஒன்றும், ரௌலெட்டெட் வகையைச் சேர்ந்த பாணை ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளன. திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள திருக்காம்புலியூர், அழகரை போன்ற இடங்களிலும் ரோமானிய நாட்டுப்பாணை ஓடுகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு தமிழகமெங்கும் பரவலாகப்பல இடங்களில் கிடைக்கும் ரோமானிய நாட்டுப் பொருட்கள் தமிழர் - ரோமானியர் தொடர்பை வலுப்படுத்தும் சான்றுகளாகத் திகழ்ந்து வருகின்றன.

யவனத் தொழில் வினைஞர்கள்

யவனர்கள், ரோமானிய நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்குப் பல பொருட்களை இறக்குமதி செய்து வணிகம் புரிந்து வந்தது மட்டுமின்றி, தமிழகக்கடற்கரைப் பகுதிகளிலேயே தங்கியிருந்து வெவ்வேறு தொழில்களையும் செய்து வந்துள்ளனர். யவன வினைஞர்களின் தொழில் நுட்பத்தைப் புலப்படுத்தும் வகையில் சங்க இலக்கியத்துள் பல சான்றுகள் உள்ளன. பல நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வந்து தொழில் புரியும் வினைஞர்களுடன், யவனத்தச்சரும், தமிழ்நாட்டு வினைஞர்களும் ஒருங்கு கூடி காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அழகிய மண்டபம் ஒன்று அமைத்த நிகழ்ச்சியை.

“மகத வினைஞரும், மராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக்கொல்லரும் யவனத்தச்சரும்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடுங்கூடி”

என்னும் மணிமேகலை அடிகளால் அறியலாம். யவன நாட்டுத் தொழில் நுட்ப வினைஞர்களின் திறமைக்கும், அழகுணர்ச்சிக்கும் மற்றுமோர் சான்றினையும் சுட்டிக் காட்டலாம். தமிழகத்தில் உள்ள பழைமையான கோவில்களில் பாலை விளக்குகள் இடம் பெற்றிருப்பதைப் பார்த்திருக்கின்றோம். யவனரால் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட, கலை நயமுள்ள இப்பாலை விளக்குகள் தமிழரை மிகவும் கவர்ந்தன. அதனாலேயே தமிழகத்துக் கோயில்களில் இத்தகைய பாலை விளக்குகளை வடிவமைத்து வைத்து அழகு பார்த்தனர்.

யவன இருக்கைகள்

தென்னிந்தியாவின் மலபார் கடற்கரைப் பகுதியிலும், சோழமண்டலக் கரையிலும் வணிகம் புரிவதற்காக வந்த யவனர்கள் பல வணிக இருக்கைகளை ஏற்படுத்திக்

கொண்டு தங்கியிருந்த செய்தி பெரும்பாணாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை ஆகியநூல்களில் காணப்படுகின்றது. காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் நடந்து வந்த இந்திரவிழாவின் சிறப்புகளை எடுத்தியம்பவந்த இளங்கோவடிகள் அங்கு நிறுவப்பட்டிருந்த யவன இருக்கைகள் பற்றிய செய்திகளையும் குறித்துச் சென்று உள்ளார். அரிக்கமேட்டுப் பகுதியிலும் யவனக் குடியிருப்புகளின் சின்னங்கள் இருந்தமைக்கான சான்றுகளை முவோ துய்ப்பராய் அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள “இந்தியாவும் ரோமானியரும்” என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹¹ யவனர்கள் தமிழகக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் தங்கி வணிகம் புரிவதற்கும், குடியிருப்புப் பகுதிகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கும் அக்காலத்தமிழகக் கடற்கரைப் பகுதிகளின் உள்நாட்டுத் தலைவர்களிடம் அனுமதி பெற்றிருந்தனர்.

சங்ககாலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த முசிறி, தொண்டி, கொற்கை, காவிரிப் பூம்பட்டினம் போன்ற துறைமுகப் பட்டினங்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாகவும், அயல் நாட்டார் பயணக் குறிப்புகள் வாயிலாகவும் படித்துணர்ந்தோமேயன்றி, அவற்றிற்கான சான்றுகளையும், தடயங்களையும் ஐயமற நேரில் கண்டுணர்ந்தோமில்லை. இக்குறையைப் போக்கும் வகையில் அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு முடிவுகள் வெளிவந்துள்ளன. அக்காலத்தில் காவிரிப் பூம்பட்டினம் எந்த அளவிற்குச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது என்று சங்க இலக்கியங்கள் பாராட்டிப் போற்றுகின்றனவோ, அந்த அளவிற்கு அயல் நாட்டவரால் ‘பொதுகே’ என்றழைக்கப்பட்ட அரிக்கமேடும் சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்கி வந்துள்ளது. அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற தொல் பொருட்சின்னங்களே இதற்குரிய ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன.

1962-ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் கே.வி. இராமன் அவர்கள் முயற்சியால் இந்தியத் தொல்வியல் துறையினர் காவிரிப்

பூம்பட்டினத்தில் அகழ்வாய்வு மேற்கொள்வதற்கு அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு முடிவுகளே தூண்டுகோலாய் அமைந்திருந்தன எனலாம். 1962-64-ஆம் ஆண்டுகளில் காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள மேலையூர், வெள்ளையன் இருப்பு, கீழையூர், வாணகிரி ஆகிய பகுதிகளில் அகழ்வாய்வு நடத்தப் பெற்றன.¹² இவ்வகழ்வாய்வில் பௌத்த விகாரையின் இடிந்த பகுதிகளும், புத்தர் சிலை ஒன்றும், சிறிய படகுத்துறை (Brick-Jetty) ஒன்றும், நீர்த் தேக்கம் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றைத் தவிர சோழர் காலத்திய நாணயங்கள், ரோமாபுரியைச் சேர்ந்த நாணயங்கள், இறக்குமதி செய்யப் பெற்ற பாணை வகைகள், சுடுமண் பொருட்கள் போன்றனவும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கிடைத்துள்ளன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல் கொண்ட செய்தியை மணிமேகலைக் காப்பியம் விரிவாகக் கூறியுள்ளது. இக்காலக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கடல்கொண்டு எஞ்சிய பகுதியில் மட்டுமே ஓரளவு அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. சுருங்கச் சொன்னால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைவிட அரிக்கமேட்டில் தான் தொல்பொருட் சின்னங்கள் மிகுதி யாகவும், தொன்மையனவாகவும் கிடைத்துள்ளன.

பண்டைத்தமிழர் யவனரோடு அரசியல், வணிகம், சமயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கொண்டிருந்த தொடர்புகளை முழுமையாகப் புலப்படுத்தும் அகச்சான்றாகவே அரிக்கமேடு விளங்குகின்றது. இங்கு நடைபெற்று வரும் அகழ்வாய்வில் இப்போது கிடைத்து வரும் பல தொல்பொருட் சின்னங்கள் அரிக்கமேட்டைத் தென்னிந்தியாவின் பழைமையான வரலாற்றை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரும் விளக்காக மாற்றியுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. ந. ஜெகதீசன், வரலாறு வரைவியல், ப. 14.
2. புதுவைச் செய்திகள், ஜூலை 1970, ப. 19.
3. ஸ்ரீதரன், “தமிழகமும் யவனமும்” - வரலாற்றுச் சுவடுகள் (தொ-1), 1980, ப. 33.
4. முல்லைப் பாட்டு, அடிகள் 59-63.
5. பதிற்றுப்பத்து, இரண்டாம் பத்து, பதிகம்: 8-9.
6. அகநானூறு, பா: 149.
7. வரலாற்றுச் சுவடுகள், ப. 34.
8. வரலாற்றுச் சுவடுகள், ப. 34.
9. புறநானூறு, பா: 56.
10. மணிமேகலை, 19: 107 - 109.
11. புதுவைச் செய்திகள், பிப்பிரவரி 1970, ப. 14.
12. கே.வி. இராமன், “தொல்லியல் ஆய்வுகள்” ப. 35.

2. பொதுகே - அரிக்கமேடு

'பொதுகே' என்பது சங்க காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு இணையான துறைமுகமாக விளங்கி வந்த கடற்கரைப் பட்டினமாகும். பண்டைய காலத்தில் அயல் நாட்டவரால் 'பொதுகே' என்றழைக்கப்பட்ட பகுதிதான் இக்காலத்திய அரிக்கமேடு ஆகும். 'பொதுகே' பற்றி நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வரலாற்று மூலங்கள் அனைத்தும் அயல்நாட்டார் எழுதி வைத்துள்ள பயணக் குறிப்புகளே ஆகும். சங்க இலக்கியத்திலோ, கல்வெட்டுகளிலோ, பாளை எழுத்துக்களிலோ 'பொதுகே' பற்றி எவ்விதமான குறிப்பும் காணப்படாதது விந்தையே!

பொதுகே-பொதுகா

கி.பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரையோரமாகப் பயணம் செய்த வெளிநாட்டவர்களுள் பெரிப்புளசு, தாலமி ஆகிய இருவரும் குறிப்பிடத்தக்கோராவார்கள். அக்காலத் தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கிய துறைமுகப்பட்டினங்களையும் அங்குக் கிடைக்கும் வணிகப் பொருட்களையும் இவர்கள் தங்களுடைய பயணக் குறிப்புகளில் எழுதிவைத்துள்ளனர். கிரேக்க நாட்டைச் சேர்ந்த கடற்பயணிகளான பெரிப்புளசு, தாலமி ஆகிய இருவரும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும், மரக்காணத்திற்கும் இடையில் அமைந்திருந்த துறைமுகப்பட்டினத்தை முறையே 'பொதுகே' என்றும், 'பொதுகா' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இப்போதைய

அரிக்கமேட்டுப் பகுதியைத்தான் அவர்கள் அக்காலத்தில் 'பொதுகே' என்று அழைத்திருக்கின்றனர்.

இப்போதைய அரிக்கமேடுதான் பண்டைக்காலத்தில் 'பொதுகே' என்னும் பெயரில் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்' என்னும் உண்மையை இப்பகுதியில் அகழ்வாய்வுப் பணிகளை மேற்கொண்ட மார்ட்டிமர் வீலர், கசால், விமலா பெக்லி, பீட்டர் பிரான்சிஸ் ஆகியோர் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். பெரிப்புளசு, தாலமி ஆகிய இருவரிலும் சிறிது மாறுபடும் வார்மிங்டன் (E. H. Warmington) 'பொதுகே' என்பதனைப் 'பொதுஸ்' (Podus) என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை¹ ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பொதுகேயும் டிமிரிகாவும்:

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரை ஓரமாகப் பயணம் செய்த பெரிப்புளசு அங்குள்ள துறைமுகப் பட்டினங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, "இந்தப் பிரதேசத்தின் (கிழக்குக் கடற்கரை) வாணிகச் சந்தை கூடும் நகரங்களில் டிமிரிகாவிலிருந்தும், வடக்கிலிருந்தும் உள்ள துறைமுகங்களிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் தங்குவதற்கு வசதியான இடங்களில் முதன்மைத்தானம் வகிப்பது 'காமரா' என்பதாகும். அதற்கடுத்தது 'பொதுகே' என்பதாகும். அதற்கடுத்தது 'சோபட்மா' ஆகும். இவற்றில் அந்நாட்டுக் கப்பல்கள் 'டிமிரிகா' வரையிலும் தங்குகின்றன'² என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதில் 'டிமிரிகா' என்பது தமிழகம் என்பதன் திரிபாகும். இக்குறிப்பில் 'காமரா' என்பதைக் காவிரிப் பூம்பட்டினமாகவும், 'சோபட்மா' என்பதை மரக்காணமாகவும் உய்த்துணரும் போது, 'பொதுகே' என்பதை 'அரிக்கமேடு' என்று ஏற்றுக் கொள்வதில் தவறில்லை. தாலமியும் தம் பயணக்குறிப்பில், 'மிளகு ஏற்றிச் செல்ல

வரும்' கப்பல்கள் வந்து தங்குமிடமாக உள்ள தமிழகத் துறைமுகங்களில் 'பொதுகாவும் ஒன்று' என்று கூறியுள்ளார். தாலமி இத்துறைமுகப் பட்டினங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, 'காபேரிசு எம்போரியம்' என்றும் 'பொதுகா எம்போரியம்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளமை³ ஆராயத் தக்கது. இங்கே 'எம்போரியம்' (தங்குமிடம்) என்னும் சொல் பாய்மரக்கலங்கள் வந்து தங்கிச் செல்லும் துறைமுகப் பட்டினம் என்னும் பொருளில் கையாளப்பெற்றுள்ளது.

பொதுகே-காவிரிப்பூம்பட்டினம்

தமிழகத்தின் ஏனைய துறைமுகப்பட்டினங்களை அடைமொழியின்றிக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும், பொதுகேயையும் பற்றிக் கூறும்போது மட்டும் 'எம்போரியம்' என்று தாலமி குறிப்பிடுவதற்கு ஏதேனும் சிறப்புக் காரணம் இருக்கவேண்டும். காவிரிப்பூம்பட்டினம், பொதுகே ஆகிய இரு துறைமுகங்களும் வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் வந்து தங்கி, தங்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து கொள்வதற்கேற்றவாறு அனைத்து வசதிகளும் நிறைந்திருந்த காரணத்தாலேயே 'எம்போரியம்' என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலும் இந்த இரண்டு துறைமுகங்களும் சங்ககாலத்தில் இயற்கைத் துறைமுகங்களாகவே திகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பாகவும், உயர்வாகவும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளன. ஆனால் புகார் நகரின் அருகே அமைந்திருந்த 'பொதுகே' என்னும் துறைமுகப் பட்டினத்தைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் எவ்விதக் குறிப்புகளும் காணப்படவில்லை. புகார் நகரம் பண்டைக் காலத்தில் சோழரின் தலைநகரமாகச் செயல்பட்டு வந்தமையால் அனைத்துப் புலவர்களாலும் போற்றப்பட்டது. 'பொதுகே' நகருக்கு அத்தகையதொரு

சிறப்பு இல்லாதிருந்தமையால் புலவர்களின் புகழ் மொழி களுக்கு ஆட்படவில்லை. சோழரின் தலைநகரமாக விளங்கி யிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டு விட்டதால் அங்கு நடத்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வில் சங்க இலக்கியக் காட்சிகளை மெய்ப்படுத்தும் அளவிற்குப் போதுமான தொல்பொருட் சின்னங்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் 'பொதுகே' என்று அழைக்கப்பட்ட அரிக்கமேட்டுப் பகுதி யில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட அத்துறைமுகப் பட்டினத்தின் சிறப்புகளை உலகுக்குப் பறைசாற்றிடும் வண்ணம் பற்பல வியக்கத்தக்க தொல்பொருட் சின்னங்கள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

எனவே, காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு இணையானதொரு சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாகவே 'பொதுகே' அக்காலத்தில் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அரிக்கமேட்டிற்கு அருகில் உள்ள 'முருங்கைப் பாக்கம்' என்னும் ஊர்ப்பெயர் 'மருங்கைப் பாக்கம்' என்பதன் திரிபாக இருக்க வேண்டும்.⁴ சிலப்பதிகாரத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் அருகில் அமைந்திருந்த மருவூர்ப்பாக்கத்தைப் பற்றி இளங்கோவடிகள் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். அதே போன்று 'பொதுகே' நகருக்கு அருகில் அமைந்திருந்த 'மருங்கைப் பாக்கம்' (முருங்கைப் பாக்கம்) ஊரும் அங்காடிகள் நிறைந்தாக, சிறப்புடன் திகழ்ந்திருக்கவேண்டும், என்பது தெளிவாகின்றது.

பொதுக்கம்-பொதுகே

யவன நாட்டுக் கடற்பயணிகளான தாலமியும் பிளினி யும் தென்னிந்தியாவின் கிழக்கு, மேற்குத் துறைமுகப் பட்டினங்களை அவர்களுடைய உச்சரிப்பில் குறிப்பிடும் போது, "தொண்டியை-திண்டிஸ் என்றும், முசிறியை— முசிறிஸ் என்றும், குமரிமுனையை— கொமாரி என்றும்,

கொற்கையை - கொல்சாய் என்றும், நாகப்பட்டினத்தை - நகாமா என்றும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை - காமரா என்றும், புதுச்சேரியை பொதுகே என்றும், மரக்காணத்தை - சோபட்மா''⁵ என்றும் வழங்கி வந்துள்ளனர். இக்குறிப்பில் 'பொதுகே' என்பதன் மூல வடிவம் எதுவென்று ஆராய்வது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

“இன்றைய காலத்தில் அழைக்கப்பட்டுவரும் புதுச்சேரி அல்லது புதுவை என்னும் பெயரின் மூலவடிவமே பண்டைய காலத்தில் யவனரால் 'பொதுகே' என்று உச்சரிக்கப் பட்டிருக்கலாம்”⁶ என்று கூறுவாரும் உளர். ஆனால் அக் கூற்று பொருந்தாது. ஏனெனில் கி. பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு வரை இக்காலப் புதுச்சேரி 'புதுவை' என்றோ, புதுச்சேரி என்றோ அழைக்கப்பட்டதற்கான தடயம் வரலாற்றில் எங்கும் காணப்படவில்லை. பிரஞ்சியரின் வருகைக்குச் சிறிது காலம் முன்பு தான் இப்பகுதியில் மக்கள் குடியேறி வாழத்தொடங்கினர். மக்கள் புதிதாகக் குடியேறி சேர்ந்து வாழத்தொடங்கியதால் இப்பகுதி புதுச்சேரி என்றும், புதுச்சேரி மேடு என்றும் அழைக்கப் பட்டன. கி. பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிரஞ்சியரின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு முன்பு புதுச்சேரிப் பகுதி (புதுச்சேரி மேடு) எவ்விதச் சிறப்புமின்றி கடற்கரையோரமாகச் சிறிய கிராமமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. அயல் நாட்டார் பயணக் குறிப்பின் அடிப்படையில் முதன் முதலில் கி. பி. 1680 ஆம் ஆண்டில் தான் 'ஹாப்சன்-ஜாப்சன்' (Hobson-Jobson) என்பவர் புதுச்சேரி என்னும் பெயரை 'புதிச்சேரி' (Puddi-cherry) என்னும் ஆங்கில உச்சரிப்புடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁷

ஐராவதம் மகாதேவன் 'பொதுகே' என்பதைப் 'பொதிகை' என்னும் சொல்லோடு தொடர்புப் படுத்திக் காட்டுகின்றார்.⁸ அகத்தியர் வாழ்ந்த இடம் பொதிகைமலை

யாகும். இதன் அடிப்படையில், முற்காலத்தில் அகத்தியர் இங்கு வந்து தங்கியிருந்ததாலேயே புதுச்சேரிக்கு 'அகத்தீசுவரம்' எனும் பெயர் வழங்கப்பட்டது என்று கூறுவர். மேலும் முதலாம் இராசேந்திர சோழன்காலத்தில் (கி. பி. 1012—1044) ஒழுகரையில் இருந்த சிவன்கோயில் ஒன்று 'அகத்தீசுவரம்' என்றழைக்கப் பட்டதாகக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.⁹ பழங்காலத்தில் மலைப்பாங்கான பகுதியாக இருந்த ஒழுகரை, கோரிமேட்டுப் பகுதிகள் பிரஞ்சியராட்சிக்காலத்தில் 'செம்மண் குன்று' என்றே அழைக்கப்பட்டன. எனவே அகத்தியரோடு கொண்ட தொடர்பின் காரணமாகவே புதுவைப்பகுதி அகத்தீசுவரம் என்றும் 'பொதிகை' என்றும் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். 'பொதிகை' என்னும் பெயரே கிரேக்கர்களால் 'பொதுகே' என உச்சரிக்கப் பட்டிருக்கலாம் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுகிறார். இக்கூற்று 'மேலும் ஆராய் தற்குரியது.

'பொதுகே' அல்லது 'பொதுகா'வின் மூலவடிவம் எதுவென்று ஆராயும்போது சங்க இலக்கியத்தில் இதனோடு ஒப்புமையுடைய 'பொதுக்கம்' என்னும் சொல்லைத் தொடர்பு படுத்திக் காட்டலாம். கலித் தொகையில் வரும் 'புள்ளிக் கள்வன் புனல்சேர் பொதுக்கம்'¹⁰ என்னும் பாடல் தொடரில் 'பொதுக்கம்' என்பது நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த கடற்கரைப் பகுதியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் தொடரில் குறிப்பிடப்படும் 'பொதுக்கம்' என்னும் சொல்லுக்குத் 'தங்குமிடம்' என்பது பொருளாகும்.

தாலமியும், பெரிப்புளசும் தம்பயணக்குறிப்புகளில் 'பொதுகேயைக் கப்பல்கள் வந்து, தங்கிச்செல்லும் இடமாகத்தான் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் என்பது இங்கு ஒப்பு

நோக்கத்தக்கது. காவிரிப்பூம்பட்டினக்கடற்கரையில் பல சதுக்கங்கள் நிறுவப்பட்டிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரத்தின் வாயிலாக அறியலாம். 'பொதுக்கம்' என்னும் சொல்லும் 'சதுக்கம்' என்பதைப் போன்று கடற்கரையோரமாக அமைந்த இடப்பெயராகவே பழங்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. எனவே 'பொதுகே' என்பதன் மூல வடிவமாக, சங்க இலக்கியச் சொல்லான 'பொதுக்கம்' என்னும் பெயரை ஏற்றுக்கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

மொழியியல் அடிப்படையிலும் பொதுக்கம் - பொதுகே என்னும் இரண்டு சொற்களையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டலாம். 'பொதுக்கம்' என்பதன் வேர்ச்சொல் 'பொதுக்கு' என்பதாகும். 'பொதுக்கு' என்னும் வேர்ச் சொல்லுடன் 'அம்' விகுதி சேரும்போது 'பொதுக்கம்' என்றாகும். அங்கு > அங்கே என்றும், இங்கு > இங்கே என்றும் திரிந்து வழங்குவதைப் போன்று 'பொதுக்கு' என்பதும் 'பொதுகே' என்று பேச்சு வழக்கில் மாற்றமடைந்திருக்கலாம். சங்க இலக்கிய இடப்பெயரான 'பொதுக்கம்' என்பதனையே 'பொதுகே' என்றும், 'பொதுகா' என்றும் யவனர்கள் தம் பேச்சு வழக்கில் உச்சரித்துள்ளனர்.

கரிகால் பெருவளத்தான் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாகச் செயல்பட்டு வந்தமையைப் பட்டினப்பாலை, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்களால் அறியலாம். காவிரி கடலோடு கலக்குமிடத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கி வந்ததைப் போன்று, 'பொதுக்கே' என்றழைக்கப்பட்ட பொதுக்கமும் செஞ்சியாறு (சுண்ணாம்பாறு) கடலோடு கலக்குமிடத்தில் சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாகச் செயல்பட்டு வந்திருக்கவேண்டும். இக்காலத்திய அரியாங்குப்பம், வீரம்பட்டினம், காக்காயந்தோப்பு, அரிக்கமேடு, சின்ன

வீரம்பட்டினம், மணவெளி ஆகிய பகுதிகள் அடங்கிய பெரிய நிலப்பகுதியாகத்தான் 'பொதுக்கம்' பட்டினம் சங்ககாலத்தில் திகழ்ந்திருந்தது. இன்னும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவேண்டுமெனில் அரியாங்குப்பத்து ஆற்றிற்கும். சுண்ணாம்பாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட பகுதி தான் பண்டைய காலத்தில் 'பொதுகே' என்றழைக்கப்பட்டு வந்தது.

ஏறக்குறைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தோடு இணையாக வைத்துப்பேசப்படும் 'பொதுகே' பட்டினம் களப்பிரர் இடையீட்டின் காரணமாகவும் (கி.பி. 200-500) சமண, பௌத்த சமயங்களின் ஆக்கிரமிப்பு காரணமாகவும் சிதைக்கப்பட்டு புதையுண்ட நகரமாகி விட்டது. அவ்வப்போது ஏற்பட்டு வந்த பல நிலவியல் மாற்றங்களாலும், கடல் கோள்களாலும், அயல்நாட்டவர் படையெடுப்புகளாலும், தமிழகத்தின் பல துறைமுகங்கள் கடலுக்குள்ளும், மண்ணுக்குள்ளும் மறைந்தன. காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடலுள் மூழ்கியது. பொதுகே உள்ளிட்ட மூசிறி, தொண்டி, கொற்கை ஆகியதுறைமுகங்கள் மண்ணுள் மறைந்துள்ளன.

காலப் போக்கில் நிகழ்ந்து வந்த இயற்கைச் சீற்றங்களாலும் செஞ்சியாற்றில் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கினாலும் 'பொதுகே' பகுதி அழிவுற்று மண்ணால் மூடப்பெற்று மண்மேடாகக் காட்சியளிக்கத் தொடங்கியது. மண்ணில் புதையுண்ட 'பொதுகே' நகரின் மாதிரிவரைபடம் முவோதுய்ப்ராய் அவர்களால் வரையப்பட்டு புதுவை அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது.

சமயச் செல்வாக்கு

கிறித்துவ காலத்திற்கு முன்பே தமிழகத்தில் சமண, பௌத்த சமயங்கள் செல்வாக்கு பெறத்தொடங்கிவிட்டன.

பத்ரபாகு என்னும் சமண முனிவர் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் வடக்கேயிருந்து சிரவணபெலகோலாவில் வந்து தங்கினார். அவருடைய சீடர் விசாக முனிவர் என்பவர் சமண சமயத்தைப் பரப்ப வேண்டித் தமிழகத்திற்கு வருகை புரிந்தார். விசாக முனிவர் தமிழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்பே சோழநாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் உள்ள மலைப் பகுதிகளில் அமைந்திருந்த சமணப் பாழிகளில் பல சமண முனிவர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

பௌத்த சமயம் தென்னிந்தியாவில் பரவுவதற்கு முன்னமே சமணசமயம் பரவியிருக்கக்கூடும். சமண சமயம் அசோகரின் பாட்டனாராகிய சந்திர குப்தர் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பரவத் தொடங்கியது. மைசூரில் உள்ள சிரவணபெலகோலாவிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்குச் சமணம் பரவியது என்பதற்குப் பத்ரபாகுவின் சீடர்களின் வழிவந்த மரபுச் செய்திகளும் ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன. புதிய கற்காலம் முதற்கொண்டே கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு (சமண சமயப் பரவல் உட்பட) பல பண்பாடுகள் தொண்டை மண்டலத்தின் வழியாகப் பரவின. தொண்டை மண்டலத்தின் ஒரு பகுதியாக புதுச்சேரி (அரிக்கமேடு) விளங்கியதால் சமண சமயத்தின் பரதிப்பு இங்கு அதிகமாக இருந்தது.

சமண முனிவர்கள் தாம் செல்லும் இடங்களில் உள்ள மொழிகளைக் கற்று அம்மொழியிலேயே தமது சமயக் கருத்துகளை மக்களிடையே பரப்பும் வழக்கமுடையவர்களாய் இருந்தனர். இவ்வகையில் தமிழ் மொழியைக் கற்று அதன் வழியே சமண சமயக் கருத்துகள் பலவற்றைத் தமிழகத்தில் விதைத்தனர். இக்காரணம் பற்றி சமணப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட பல இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் தமிழ்மொழிக்கு அணி செய்கின்றன. சமண சமய

வழிபாட்டை நிலை நிறுத்தும் வகையில் சமண சமயக் கடவுளான அருகனின் சிலையைத் தமிழகத்தின் பல இடங்களிலும் நிறுவத் தொடங்கினர். இவ்வகையில் தமிழகத்தில் முகிழ்த்த அருகன் வழிபாட்டுத் தலங்கள் பலவற்றுள் 'அருகன் மேடு' (அரிக்க மேடு) தலைசிறந்து விளங்கிய இடமாகத் திகழ்ந்தது.

அசோகர் காலத்திலிருந்தே தமிழகத்தில் சமண பௌத்த சமயங்கள் போட்டி மனப்பான்மையுடன் வளரத் தொடங்கின. தமிழகத்தில் நிகழ்ந்து வந்த சமண பௌத்த சமயப் பூசல்களின் பாதிப்பு அரிக்கமேட்டிலும் எதிரொலிக்கவே செய்தன. அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் கி.பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் சமண பௌத்த சமயங்களின் செல்வாக்கு நிலை பெற்றிருந்தமையினை அங்கு நிகழ்த்தப் பெற்ற அகழ்வாய்வுகளின் முடிவுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் பல சமணத் துறவிகளின் சிலைகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அரிக்க மேட்டிற்கு அருகில் உள்ள காக்காயந் தோப்பு என்னும் கிராமத்தில் இன்றைக்கும் ஒரு சமணத் தீர்த்தங்கரரின் சிலையைப் புத்தர் சிலையாகவே கருதி மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர். புதுவை அரசின் பழைய பொதுப்பணித்துறை அலுவலகம், கருவடிக்குப்பம், கிருமாம்பாக்கம் ஆகிய இடங்களில் புத்தர் சிலைகள் கிடைத்துள்ளன. கிருமாம்பாக்கத்தில் 40 செ.மீ. உயரமுள்ள புத்தர் சிலையின் தலைமட்டும் கிடைத்துள்ளது. இச்சிலையின் சதுரவடிவ முகம், எடுப்பான நாசி மற்றும் உதடுகள் ஆகியவற்றை நோக்கும்போது இச்சிலை முற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்தது என்று கருதலாம்.¹¹

அரிக்கமேடு-பெயர்க்காரணம்

‘அரிக்கமேடு’ பெயர்க்காரணம் பற்றி பல ஆய்வாளர்கள் வெவ்வேறு விதமான கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார்கள். கே. ஆர். சீனிவாசன் என்பவர் ‘அரிக்கமேடு’ என்னும் பெயர் ஏற்பட்டமை குறித்துப் பேசும்போது, ‘அருக்குமேடு’ (Mound of ruins), அல்லது ‘அருகுமேடு’ (Mound on a river bank) என்பதன் திரிபாகலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹² ஆற்றங்கரை அருகே அமைந்துள்ள மேடு என்னும் பொருளில் அரிக்கமேடு (அருகுமேடு) வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று அவர் கூறியுள்ளமை மேலோட்டமான கருத்தாகும்.

கி.பி. 100-200ஆம் ஆண்டிற்குட்பட்ட காலகட்டத்தில் இப்பகுதியில் நடைபெற்று வந்த புத்தர் வழிபாடு காரணமாக (அரிங்கன்-புத்தன்) இப்பகுதி ‘அரிங்கன்மேடு’ என்று முதலில் வழங்கப்பட்டுப் பின்னர் காலப்போக்கில் ‘அரிக்கமேடு’ ஆயிற்று என்று கூறுவாரும் உளர்.¹³ இப்பகுதியில் புத்தர் வழிபாட்டை விட அருகன் வழிபாடே பரவலாக நடைபெற்று வந்தமைக்குப் பல சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. செஞ்சியாற்றின் கிளை நதியான அரியாங்குப்பத்தாறு என்ற காயல் பெருக்கத்தால் (வெள்ள நீர்) அறுத்தோடியும், அணையப்பட்டும் உள்ள மேடே ‘அருகுமேடு’ என்றாயிற்று. ஆற்றையடுத்திருப்பது பற்றி ‘அருகுமேடு’ எனப் பெயர் பெற்றது போலும்.¹⁴

அரிக்கமேடு பெயர்க்காரணம் குறித்து மேற்கூறிய கருத்துகள் அனைத்தும் வெறும் சொல்லாய்வின் அடிப்படையில் நிகழ்த்தப்பட்டவையாகும். ஆனால் வரலாற்றுப் பின்புலத்தின் அடிப்படையில் ஆய்வு நிகழ்த்தினால் அரிக்கமேடு என்னும் பெயர் சமண சமயக் கடவுளான அருகனோடு தொடர்புடையது என்பது நன்கு புலனாகும். சமண சமய ஆக்கிரமிப்பின் அடிப்படையில் களப்பிரர்களோடு தமிழகத்

தில் நுழைந்த 'அருகன் வழிபாடு' பொதுகே பகுதியில் நிலை பெற்றதால் பண்டைய 'பொதுகே' என்னும் பெயர் மறைந்து 'அருகன்மேடு' என்றழைக்கப்படலாயிற்று. அருகன்மேடு என்னும் பெயரே காலப்போக்கில் மருவி அரிக்க மேடு (அருகன்மேடு > அருக்கன்மேடு > அரிக்கன் மேடு > அரிக்க மேடு) என்று வழங்கிவரலாயிற்று. இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் அருகன் சிலை ஒன்று கிடைத்துள்ளது. களப்பிரர் இடையீட்டின் காரணமாகப் 'பொதுகே' நகரம் அழிவுக்குள்ளாகிய அதே சமயத்தில் சமண சமய ஆக்கிரமிப்பு நிகழ்ந்ததால் இப்பகுதி 'அருகன்மேடு' என்று அழைக்கப்படலாயிற்று.

அரிக்கமேடு—பிரமன் கோயில்

அரியாங்குப்பத்திலிருந்து அரிக்கமேடு செல்லும் வழியில் அமைந்துள்ள சிற்றூரே 'காக்காயந் தோப்பு' என்பதாகும். காக்காயந் தோப்பு' என்னும் ஊரின் பெயர்க்காரணம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது பழங்காலத்தில் இப்பகுதியில் நடைபெற்று வந்த புத்தர் வழிபாடு (சாக்கியன் - புத்தர்) காரணமாகவே இவ்வூருக்குச் 'சாக்கியன் தோப்பு' என்னும் பெயர் வழங்கப் படலாயிற்று.¹⁵ பிற்காலத்தில் பிரஞ்சுமொழியில் 'காக்கியன் தோப்பு' (Cakiyane tope) என்று பதியப்பெற்று, பின்னர் பேச்சுவழக்கில் 'காக்காயந் தோப்பு' என்று திரிபடைந்தது. 'காங்கேயன் தோப்பு' என்பதே காக்காயந் தோப்பாகத் திரிபு அடைந்தது என்று கூறுவாரும் உளர். ஆனால் அக்கூற்று பொருந்தாது. அருகன் வழிபாடு காரணமாக 'அருகன் மேடு' (அரிக்கமேடு) என்னும் பெயரும், புத்தர் வழிபாடு காரணமாக 'சாக்கியன் தோப்பு' (காக்காயந் தோப்பு) என்னும் பெயரும் ஏற்பட்டது என்பதே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய உண்மையாகும்.

அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற சமணத் தீர்த்தங்கரர் ஒருவருடைய சிலையைக் காக்காயந் தோப்பில்

நிறுவி அதன்மேல் கீற்றுக்கொட்டகை ஒன்றை வேய்ந்து இந்து சமயக் கலப்புடன் 'பிரமன் கோயில்' என்று கூறி வழிபட்டு வருகின்றனர். (பிரமன் என்பதற்குச் சமணசமயக் கடவுளான 'அருகன்' என்னும் பொருளும் உண்டு). ஆனால் அப்பகுதியில் வாழும் பாமர மக்களுள் சிலர் இக்கோயிலைக் 'கடன் கொடுத்த சாமி கோயில்' என்றும் கூறி வருகின்றனர். சமணத் தீர்த்தங்கரர் சிலைக்கு எதிரே அப்பகுதியில் கிடைக்கப் பெற்ற வேறு இரண்டு சிலைகளையும் (சாவடி மணியம் அழகப்ப முதலியாரும், அவருடைய மனைவியும்) நிறுவியுள்ளனர். கடன் கொடுத்தவர் சமணத் தீர்த்தங்கரர் என்றும், கடன் பெற்றவர்கள் எதிரே சிலைகளாக உள்ள சாவடி மணியம் அழகப்ப முதலியாரும் அவருடைய மனைவியும் என்று கூறி வருகின்றனர்.¹⁶ கடன் கொடுத்தவர் தன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு அவர்களிருவரையும் பணம் கேட்பதாகவும், அதற்கு எதிரில் இருக்கும் இருவரும் பணம் செலுத்தத் தவணை கேட்பதாகவும் அப்பகுதி மக்கள் கற்பனைச் சுவை கலந்து கதையாகக் கூறி மகிழ்கின்றனர். அருகன் மேடு என்று அப்பகுதிக்குப் பெயர் வழங்கப்பட்டு வந்தமைக்குரிய எச்சமாக இன்று இப்பகுதியில் இக்கோயில் ஒன்றுதான் நிலைத்த சான்றாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. George Moses, "The Greek - Roman Link with Pondicherry" - Mother India, March - 1970, p.184.
2. வி. எஸ். வி. இராகவன், "பெரிப்ளுஸ்" ப. 264.
3. வி.எஸ்.வி. இராகவன், "தாலமி" (கி.பி. 119-161), பக். 83-84.
4. A. Ramaswamy, "History of Pondicherry," P. 20.
5. சு. தில்லைவனம், "புதுச்சேரி மாநில வரலாறு,"

6. மு.த. வேலாயுதனார், “வையம் புகழ் புதுவை”, ப.6.
7. Ancient India - Bulletin of the Archaeological Survey of India, No.2, July - 1946, P. 124.
8. சு. தில்லைவனம், புதுச்சேரி மானில வரலாறு, ப. 16.
9. சு. குப்புசாமி, கல்வெட்டுகளில் புதுவைப் பகுதிகள், ப. 160.
10. கலித்தொகை, பா: 88.
11. கி. இராஜாராம், “கிருமாம் பாக்கம் புத்தர் சிலை” - வரலாற்றுச் சுவடுகள், தொ-1, ப. 95.
12. வாழ்வியல் கலைக் களஞ்சியம், தொ-1, ப. 732.
13. Mother India, March - 1970, P. 184.
14. கலைக் களஞ்சியம், தொ-1, ப. 188.
15. புதுவைச் செய்திகள், பிப்பிரவரி - மார்ச் 1969, ப.23.
16. புதுவைச் செய்திகள், ஏப்பிரல் - 1969, ப. 10.

3. இயற்கையமைப்பும் சுற்றுச்சூழலும்

புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே ஐந்து கி. மீ. தொலைவில் உள்ள பகுதியே 'அரிக்கமேடு' என்பதாகும். புதுச்சேரியிலிருந்து கடலூர் செல்லும் சாலையில் அரியாங்குப்பம் அமைந்துள்ளது. அரியாங்குப்பத்திலிருந்து வீராம்பட்டினம் செல்லும் சாலையில் காக்காயந் தோப்பு என்னும் சிற்றூரை ஒட்டி அரியாங்குப்பம் ஆற்றின் தெற்குக் கரையோரமாக ஏறத்தாழ இருபதடி உயரத்தில் அமைந்துள்ள மேடான பகுதியே 'அரிக்க மேடு' என்றழைக்கப்படுகின்றது.

அரிக்கமேடு அமைவிடம்:

நில வரைவியல் படத்தில் தமிழகம் நிலநடுக் கோட்டிற்கு வடக்கில் கிடைக்கோடுகள் எட்டிற்கும், பதினான்கிற்கும் இடையிலும், கிழக்குக் குத்துக்கோடுகள் எழுபத்தைந்துக்கும் எண்பதுக்கும் இடையிலும் அமைந்துள்ளது. நில அமைப்பால் தமிழகத்தின் சிறு பகுதியாகக் கருதப்படும் புதுச்சேரி பிரஞ்சியரின் ஆட்சியமைப்பால் தனிமைப் படுத்தப்பட்டு இந்திய ஒன்றியப் பகுதிகளில் (Union Territory of Pondicherry) ஒன்றாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. ஆட்சியமைப்பால் புதுச்சேரிப் பகுதி தமிழகத்தினின்று வேறுபடுத்தப் பட்டாலும் மக்கள் வாழ்க்கை முறையிலும், மொழி அமைப்பிலும், இயற்கையமைப்பிலும், சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையிலும் (தமிழகத்தின்) தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தோடு இணைத்துப் பேசுமளவிற்கு ஒப்புமை யுடையதாகக் கருதப்படுகின்றது.

புதுச்சேரி (அரிக்கமேடு) $11^{\circ} - 45' = 12^{\circ}$ வடக்கு அட்சரேகையிலும், $79^{\circ} - 37' = 79^{\circ} - 50'$ கிழக்கு தீர்க்க ரேகையிலும் இடம் கொண்டுள்ளது. அரியாங்குப்பம் ஆற்றை ஒட்டி அமைந்துள்ள அரிக்கமேட்டின் வடக்கே தேங்காய்த்திட்டும், தெற்கே காக்காயந்தோப்பும், கிழக்கே வீரரம்பட்டினமும், மேற்கே அரியாங்குப்பமும் எல்லைப் பகுதிகளாக அமைந்துள்ளன. இப்பகுதியின் வெப்பநிலை கோடையில் 17° குறைந்த பட்ச அளவாகவும், 30° உயர்ந்த பட்ச அளவாகவும் இருந்து வருகின்றது. புதுவைப் பகுதியில் ஓர் ஆண்டின் மழையளவு 1174 மி.மீ. ஆகும்.

வருவாய் அடிப்படையில் புதுவை மாநிலம் பதினாறு கொம்பூன்களாகப் (பஞ்சாயத்துகள்) பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன புதுச்சேரி, முதலியார்பேட்டை, முத்தியால் பேட்டை, ஒழுகரை, வில்லியனூர், பாகூர், மண்ணாடிப் பட்டு, அரியாங்குப்பம், காரைக்கால், நிரவி, கோட்டுச்சேரி, திருமலைராயன் பட்டினம், திருநள்ளாறு, நெடுங்காடு மாகி, ஏனம் என்பனவாகும். இவற்றுள் அரியாங்குப்பம் கொம்பூனைச் சார்ந்த பகுதியாக அரிக்கமேடு இணைக்கப் பட்டுள்ளது. ஏறக்குறைய 13.99 ஹெக்டேர் அளவுள்ள நிலப்பகுதியே அரிக்கமேட்டைச் சேர்ந்ததாகக் கணக்கிடப் பட்டுள்ளது. இன்றுவரை தனியார் உரிமைக்குட்பட்ட இப்பகுதியில் அடர்த்தியான மாந்தோப்பும், தென்னந்தோப்பும், சவுக்குத்தோப்பும், வேறு சில சதுப்பு நிலத் தாவரங்களும் ஆற்றின் கரையோரமாகக் காணப்படுகின்றன.

இன்றைய காலத்தில் அரிக்கமேட்டுப் பகுதி, மக்கள் வாழிடமாக இல்லாமல் (புன்செய் பயிர்) விளை நிலமாகக் காட்சியளித்து வருகின்றது. இப்பகுதியில் ஆண்டாண்டுக் காலமாகத் தொடர்ந்து புன்செய் பயிர்த்தொழில் செய்து வரும் மக்கள் இந்நிலப் பகுதியை “அரிப்பு மேட்டுப் புஞ்சை”

என்று அழைத்து வருகின்றனர்.¹ இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு இணையானதொரு துறைமுகப் பட்டினமாக,

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்”²

நகரமாக விளங்கிய ‘பொதுகே’ இன்று விளைநிலமாக மாறி விட்டது.

அரிக்கமேடு - கிறித்தவ மடம்

அரிக்கமேட்டில் மாந்தோப்பை ஒட்டியுள்ள நிலப்பகுதியில் சிதைந்துபோன நிலையில் ஒருகட்டிடத்தின் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. முந்நாறு ஆண்டுகட்டு முன்பு பிரஞ்சியராட்சிக் காலத்தில் இக்கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. அரிக்கமேட்டுப் பகுதியின் கிறித்தவ சமய வளர்ச்சிக்காகவும், சமுதாய நலப்பணிகளுக்காகவும் பிரஞ்சிந்தியாவைச் சேர்ந்த கிறித்தவ சமயப்பாதிரிமார்களால் நடத்தப்பெற்ற கிறித்தவ மடம் ஒன்று கி.பி. 1770 ஆம் ஆண்டு முதல் இக்கட்டிடத்தில் இயங்கி வரலாயிற்று.

பிரஞ்சியர்கள் புதுச்சேரியில் வேருன்றிய பிறகு புதுவையின் நகர்ப்புறத்தில் மட்டுமன்றிச் சிற்றூர்ப் புறங்களிலும் சேசு சபைப் பாதிரிமார்கள் தம் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகப் பல செயல்களை மேற்கொண்டனர். அம்முயற்சியின் முதல் கட்டமாக, புதுவைப் பகுதிகளில் பல இந்துக் கோயில்களை இடித்துவிட்டு அவற்றின் மீது கிறித்தவ தேவாலயங்களை எழுப்பினர். அத்தகைய கோயில்களுள் ஒன்றுதான் புதுச்சேரி மிஷன் வீதியில் உள்ள சம்பா மாதாக்கோயில் ஆகும். ஆங்கிலேயர் புதுச்சேரியை முற்றுகையிட்டிருந்த காலத்தில் (கி.பி. 1748) இத்தகைய மத ஆக்கிரமிப்புகள் நிகழ்ந்ததாக ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை தம் நாட்குறிப்பில் குறித்துள்ளார்.³ பாகூரில் உள்ள

ஏசுநாதர் ஆலயமும் பழைய பெருமாள் கோயில்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அயல்நாட்டாரின் ஆக்கிரமிப்பு உள்நாட்டில் சமய ஆக்கிரமிப்புக்கும் வழிவகுத்தது என்பது வெள்ளிடைமலை. கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் பிரான்சு நாட்டிலிருந்து புதுவைக்கு வந்த சேசசபை பாதிரிமார்களில் சிலர் சிற்றூர்ப் புறங்களை நோக்கிப் படையெடுக்கத் தொடங்கினர். 'சமயம் பரப்புதல்' என்னும் பின்புலத்துடன் சமூகப் பணி செய்யும் நோக்கில் இவர்கள் சிற்றூர்ப் புறங்களில் வந்து தங்கத் தொடங்கினர். இவர்களுள் ஒருவர்தான், கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரிக்கமேடு கிறித்தவ மடத்தில் வாழ்ந்து வந்த 'பிஞ்ஞோ தெ பெயேன்' (Pigneau de Be'haine) என்பவராவர். அக்காலத்தில் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் இவரை 'அந்தரான் பாதிரியார்' என்றும் அழைத்து வந்தனர். அந்தரான் பாதிரியார் வாழ்ந்து வந்த இடமான (சிதைந்து போன கட்டிடப் பகுதிகள் உள்ள) கிறித்தவ மடத்தைக் காண வந்த போதுதான் முவோதுய்ப்ராய் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியைக் கண்டார். பிற்காலத்தில் உலகளாவிய நிலையில் அரிக்கமேடு பற்றிய அகழ்வாய்வுகளுக்கு இந்நிகழ்ச்சியே வித்திட்டது எனலாம்.

அரியாங்குப்பத்தாறும் தேங்காய்த்திட்டும்:

அரியாங்குப்பம் ஆற்றிற்குக் கிளிஞ்சல் ஆறு, வராக நதி என்று வேறு பெயர்களும் உள்ளன. செஞ்சியாற்றின் (சங்கராபரணி ஆறு) கிளை நதியான அரியாங்குப்பத்தாறு முருங்கைப் பாக்கம், அரியாங்குப்பம், தேங்காய்த்திட்டு ஆகிய பகுதிகளில் அகன்ற கழிமுகத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு வங்காள விரிகுடாக் கடலில் கலக்கிறது. வில்லியனார்

வழியாகப் புதுவைப் பகுதியில் நுழையும் செஞ்சியாறு கிளிஞ்ச(ல்) குப்பம் என்னும் ஊரில் இரண்டாகப் பிரிகிறது. ஒன்று அரியாங்குப்பத்தாறு எனவும் மற்றொன்று சுண்ணாம்பாறு எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. அரியாங்குப்பத்தாறு தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பெரிய இருசாம் பாளையம் என்னும் சிற்றூரில் தொடங்கி அரியாங்குப்பம் டெல்டா பகுதியில் நுழைந்து, முருங்கைப்பாக்கம் பேட்டைப் பகுதியில் இருகிளைகளாகப் பிரிகிறது. பின்னர் முருங்கைப் பாக்கம் பாலத்தின் வழியாக வந்து அரியாங்குப்பத்திற்கு வடக்கே, மீண்டும் இருபிரிவுகளாகப் பிரிந்து அரிக்க மேட்டுப் பகுதியில் ஒன்றாக இணைந்து தேங்காய்திட்டுப் பகுதியில் மறுபடியும் இருகிளைகளாகப் பிரிந்து அகன்ற கழிமுகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டுக் கடலில் கலக்கிறது.

அரியாங்குப்பத்தாறு - தோற்றம்

அரியாங்குப்பத்தாறு கடலில் கலப்பதற்கு முன்பு மூன்று இடங்களில் இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து மறுபடியும் இணைகின்றது. இவ்வாற்றின் பிரிவுகளும் கிளைகளும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்போல் தோன்றுகிறது. நீரோட்ட மில்லாத அரியாங்குப்பத்து ஆற்றின் தன்மையும், ஆற்றையொட்டி அமைந்துள்ள சதுப்பு நிலத் தாவரங்களின் இயற்கையமைப்பும் இக்கூற்றை உறுதி செய்ய வல்லன. மழைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கின் காரணமாகத்தான் அரியாங்குப்பத்தாற்றில் இவ்வகைப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன.

தேங்காய்த் திட்டை ஒட்டி இன்றைக்கு இருபிரிவுகளாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நதிப்பிரிவுகள் பிரஞ்சியராட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்டவையே ஆகும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரியாங்குப்பத்தாறு பிரிவுகளை ஏற்படுத்தாமல்

வம்பாக் கீரைப்பாளையத்துக்கு அருகில் கடலோடு கலந்தது. இன்றைய உப்பளம் விளையாட்டுத்திடல் அக்காலத்தில் ஆற்றின் முகத்துவாரத்தைக் காக்கும் மேடான இடமாகத் தான் திகழ்ந்தது. இக்காலத்தில் பழைய முகத்துவாரமும், துறைமுகப்பகுதியும்மறைந்துவிட்டன. வீரரம்பட்டினத்துக்கு அருகே ஆற்றின் நீர் கடலோடு கலக்கும் வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அரியாங்குப்பத்தாறு இரண்டு கிளைகளாகப் பிரியாமல் இருந்த காலத்தில் தேங்காய்த்திட்டு என்னும் பெயர் ஏற்படவில்லை. அரிக்கமேட்டின் இடப்புறத்தில் இந்த ஆறு ஒரே பிரிவாகத்தான் கடலில் கலந்து வந்தது. பின்னர் அரியாங்குப்பத்துக்கு அருகில் உள்ள ஆற்றின் கரையோரம் காலப்போக்கில் மண் மேட்டால், உயர்ந்திடவே மழைக்காலத்தில் திடீரென்று ஏற்பட்ட வெள்ள நீர் ஆற்றின் போக்கைத் திசைமாற்றி விட்டது. வெள்ளப் பெருக்கின் காரணமாக ஆற்றிலிருந்து புதிதாகத் தோன்றிய கிளை, ஒரு திட்டை உண்டு பண்ணியது. பிற்காலத்தில் தோன்றிய இத்திட்டைத்தான் தேங்காய்த் திட்டு என்று அழைத்து வருகின்றோம். இத்திட்டிக்கு இடப்புறமுள்ள பழைய கிளை நதி ஆழமின்றி நீர் தேங்கி நிற்கும் கழிமுகப் பகுதியாகவே காட்சியளிக்கின்றது. இத்திட்டை ஓட்டிய ஊர்ப்பகுதி மக்கள் வாழிடமாக மாறியதால் தேங்காய்த்திட்டு என்னும் பெயருடன் சிற்றூராய்த் திகழ்ந்து வருகின்றது.

செஞ்சியாற்றின் முக்கிய கிளை நதியான சுண்ணாம்பாறு இன்றைக்கு நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்பு (அரியாங்குப்பத்தாறு என்னும் பெயருடன்) கிளைநதியாகப் பிரியாமல் ஒரே நதியாக ஓடிக் கடலில் கலந்தது. அக்காலத்தில் சுண்ணாம்பாறு அதிக ஆழமுடையதாகவும், அகலமானதாகவும் இருந்தது என்று பிரஞ்சிந்தியாவின் முதல் ஆளுநர்

பிரான்சுவா மர்த்தேன் தம் நினைவுக் குறிப்பில் குறித்துள்ளார்.⁴ அதிக மழை பொழிந்து வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டதால் செஞ்சியாற்றின் புதியகிளை நதியாக அரியாங்குப்பத்தாறு ஏற்பட்டதென்றும் பழைய செஞ்சியாறான சுண்ணாம்பாறு ஆழம் குறைந்து விட்டதென்றும் கி.பி. 1769-ஆம் ஆண்டில் 'லெழாந்தீய்' (Le Gentil) என்பார் தாம் எழுதிய நூலில் (Voyage dans les mers del' Inde) குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵ மேற்கூறிய ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, அரிக்கமேட்டுப் பகுதியை ஒட்டியுள்ள அரியாங்குப்பத்தாறும் அதன் கிளைப் பிரிவுகளும் கடந்த நானூறு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.

அரிக்கமேடு-சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள்

அரியாங்குப்பத்தாற்றை ஒட்டிய இரண்டுபக்கக் கரைகளிலும் சதுப்புநிலத் தாவரங்கள் பல செழித்து வளர்ந்து வருகின்றன. தமிழகத்தில் கோடிக்கரை, பட்டுக்கோட்டை, பிச்சாவரம், கன்னியாகுமரி போன்ற பகுதிகளில் இத்தகைய சதுப்புநிலக் காடுகள் காணப்படுகின்றன. பிச்சாவரத்தில் வளர்கின்ற தாவர இனங்களைப் போலவே அரியாங்குப்பத்தாற்றின் கழிமுகப் பகுதிகளில் பல சதுப்பு நிலத்தாவர இனங்கள் இயற்கையாகவே வளர்ந்து வந்தன. ஆனால் இப்போது மக்கள் நுழைவால் இப்பகுதிகளில் சதுப்பு நிலத் தாவர இனங்கள் சில அழிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இக்காலத்தில் அரிக்கமேடு, தேங்காய்த் திட்டு மற்றும் அதைச் சார்ந்த, முகத்துவாரப் பகுதிகளில் வளர்ந்து வரும் 'அவி சென்னியா' (Avicennia Marina) என்னும் அலையாத்தியும் (அலையாற்றி) 'புருகீரியா' (Brugiera cylindrica) என்னும் பண்ணுகுச்சி மரமும், 'அக்கந்தசு' (Acanthus illicifolius) என்னும் கழிமுள்ளிச் செடியும், சுவேடா

Suaeda martima) என்னும் உமரிச் செடியும் இன்றியமை யாதனவாகும்.⁶ இவை மட்டுமின்றி அரியாங்குப்பத் தாற்றின் இருமருங்கிலும் தாழை, பூவரசு, புங்கன், புன்னை, நாட்டு வாதுமை, தென்னை, பனை போன்ற மரங்களும் 'உயரமான' சிலவகைப் புற்களும் வளர்ந்து காட்சியளிக்கின்றன.

புதுவைப் பிரஞ்சிந்தியக்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றிய உயிரியல் அறிஞர் தணிகை மணி, அரிக்கமேட்டு அகழ் வாய்வுப் பகுதியில் புதைந்து கிடந்த பல துகள்களை ஆராய்ந்ததில் அவை அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் வளர்ந்திருந்த சதுப்பு நிலத் தாவரமாகிய அவையாத்தியின் (Avicennia marina) மகரந்தத் தூள்களே ஆகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁷ இதனால் இப்பகுதியில் முற்காலத்தில் அடர்ந்த சதுப்பு நிலக்காடுகள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது புலனாகின்றது. இப்போது இத்தாவரங்கள் அரியாங் குப்பத்தாற்றின் தென்பகுதிக் கரையில் மட்டும் செழித்து வளர்ந்து வருகின்றன. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரியாங் குப்பம் பாலத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் பல தாவரங்கள் மிகவும் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தன. ஆனால் அத் தாவரங்கள் எல்லாம் கடந்த சில ஆண்டுகளில் இங்கு வசிக்கும் மக்களால் அழிக்கப்பட்டு வருவதால், இப்பகுதியின் இயற்கைத் தகவமைப்பும், பாதுகாப்பும் மெல்ல மெல்ல சிதைந்து கொண்டே வருகின்றன.

சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள் நிறைந்த அரியாங்குப்பத் தாற்றின் கழிமுகப் பகுதிகளில் மீனவர்கள் எல்லாப் பருவ காலங்களிலும் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண லாம். இத்தாவரங்கள் சூழ்ந்த ஆற்றின் கரையோரப் பகுதி களில் நீரைச் சிறு சிறு குட்டைகளாகச் சேற்றால் தடுத்து, வற்ற ஓதத்தின்போது நீரை வடிவித்தும், எஞ்சிய நீரைப்

பானை ஒட்டால் இறைத்தும் குறிப்பட்ட சில மீன் வகைகளைப் பிடிப்பர். வரால் மீன்களும், இறால்களும், நண்டு வகைகளும் தாவரங்கள் அடர்ந்த புதர்ப்பகுதியில் அதிகமாக வாழ்ந்து வருவதாக இப்பகுதியில் மீன்பிடிக்கும் மீனவர்கள் கூறுகின்றனர். பொருளாதார அடிப்படையிலும், உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதிலும் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் வளரும் சதுப்பு நிலத்தாவரங்கள் பெரும்பங்காற்றி வருவது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

வீரை-வீரம்பட்டினம்

சங்க இலக்கியத்தில் வரும் ஊர்ப் பெயரான 'வீரை' என்னும் நெய்தல் நிலக் கடற்கரைப் பகுதியை அரிக்கமேட்டிற்கு அருகில் உள்ள வீரம்பட்டினம் என்னும் ஊரோடு பொருத்திக் காட்டுவர். சங்க இலக்கியத்தில் 'வீரை' என்னும் ஊரைப் பற்றி மூன்று குறிப்புகள் உள்ளன. புறநானூற்றில் முந்நூற்று இருபதாவது பாடலைப் பாடியவராக 'வீரை வெளியனார்' என்னும் புலவர் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளார். இவருடைய மகனான 'வீரை வெளியன் தித்தனார்' என்னும் புலவர் அகநானூற்றில் நூற்றி எண்பத்தெட்டாவது பாடலைப் பாடியுள்ளார். இவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்த 'வீரை' என்னும் ஊர், "அடுபோர் வேளிர் வீரை முன்றுறை"⁸ என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

வீரம்பட்டினத்தின் பழைய பெயராக 'வீரப்பட்டினம்' என்பதையே பி. எல். சாமி போன்ற ஆய்வாளர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனர்.⁹ யவனரும் பிற வெளி நாட்டவரும் கி. பி. 100-200 ஆம் ஆண்டுகளில் தென்னிந்தியக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் தங்கி வணிகம் புரிந்து வந்தபோது அவர்களுள் ஒரு பிரிவினரே, சோழமண்டலக்கரையில் உள்ள வீரம்பட்டினத்திலும் தங்கியிருந்தனர். அக்காலத்தில்

வெளிநாடு சென்று வணிகம் புரிந்து வந்த வணிகக் குழுக்களின் கடற்கரை நகரங்களாக 'வீரப்பட்டினங்கள்' திகழ்ந்தன. வணிகக்குழுக்கள் தாம் தங்கியிருந்த பகுதிகளில் சில ஊர்களை விலைகொடுத்து வாங்கி அவ்வூர்களுக்கு 'எறிவீரப்பட்டினம்' என்று பெயர் சூட்டித் தனியரசு பண்ணுவது வழக்கமாக இருந்திருக்கின்றது. (மலேசிய நாட்டுக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் சீன வணிகக் குழுக்கள் உள்நாட்டுத் தலைவர்களின் ஒத்துழைப்புடன் தனியரசு புரிந்து வந்தமை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது) "பண்டைக் காலத்தில் தோன்றிய இத்தகைய வீரப்பட்டினங்களுள் ஒன்றுதான் இன்றைய வீரம்பட்டினம்", என்று பி. எல். சாமி கருதுகிறார்.

ஆனால் கல்வெட்டு அறிஞர் சு. குப்புசாமி அவர்களோ பி. எல். சாமி அவர்களின் கருத்திற்குச் சற்றே மாறுபடுகின்றார். "யவனர்கள் வணிகத்தின் பொருட்டுத் தமது படைகளின் உதவியுடன் தங்கி வாழ்ந்த வீரப்பட்டினமே வீரம்பட்டினமாகும்" என்று சு. குப்புசாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁰ நாகப்பட்டினம்—'நாகை' என மருவி வழங்குதல் போன்று வீரப்பட்டினம்—வீரை எனச் சங்க காலத்தில் மருவி வழங்கியிருக்கலாம். சங்க காலம் தொடங்கி பிற்காலச் சோழர் காலம் வரையிலும் 'வீரை' என்னும் பெயர் வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளதை வரலாற்றின் மூலம் அறியலாம். திருப்பாதிரிப்புலியூர் பாடலீசுவரர் கோயிலில் உள்ள முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வெளியிடப் பெற்ற இரண்டு கல்வெட்டுகள் "வீரைத் தலைவன் பரசமயக் கோளரி மாமுனி"¹¹ என்னும் புலவர் பற்றியும் அவரியற்றிய நூல்களைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.

வீரம்பட்டினம்-அரிக்கமேடு:

சங்க காலத்தில் யவனப்பயணிகளால் குறிப்பிடப்பட்ட 'பொதுகே' எனும் பகுதி சிறிய இடமாக இருந்திருக்க

இயலாது. பல்வேறு தொழிலகங்களையும், வணிகக் குடியிருப்புகளையும், பண்டசாலைகளையும் உள்ளடக்கிய பெரும் பகுதியாகவே 'பொதுகே' திகழ்ந்திருக்கவேண்டும். எனவே, அரிக்கமேடு, காக்காயந்தோப்பு, வீரம்பட்டினம், சின்ன வீரம்பட்டினம் ஆகிய ஊர்கள் அடங்கிய பகுதியே பெரிப்புளுசு, தாலமி ஆகியோரால் 'பொதுகே' என்று அழைக்கப்பெற்றுள்ளது.

'பொதுகே'யின் ஒரு பகுதியில் (இக்கால வீரம்பட்டினம்) யவன வீரர்கள் வணிகர்களின் பாதுகாப்புக்காகத் தங்கியிருந்தமையால் அப்பகுதி 'வீரப்பட்டினம்' எனும் பெயரால் அழைக்கப்படலாயிற்று. ('வீரப்பட்டினம்' என்னும் பெயரே காலப் போக்கில் 'வீரம்பட்டினம்' என்று மருவி வழங்கலாயிற்று). எஞ்சிய 'பொதுகே' பகுதிகள் களப்பிரர் இடையீட்டின் காரணமாகவும், இயற்கைச் சீற்றத்தினாலும் சிதைக்கப்பட்டது. பின்னர் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட சமய ஆக்கிரமிப்பினால் - அருகன் வழிபாடு காரணமாக 'அருகன் மேடு' என்றும், புத்தர் வழிபாடு காரணமாக 'சாக்கியன் தோப்பு' (காக்காயந்தோப்பு) என்றும் அழைக்கப்படலாயிற்று. அரிக்கமேட்டின் தொன்மையான பெயர் 'வீரை' யாகும் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கூறும் கருத்து பொருந்துமா என்பது ஆராய்தற்குரியது.¹² மேலும் இன்றைய அரிக்கமேடு பகுதிதான் பண்டைய 'பொதுகே' நகரமாகும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் பி.இசட். பட்டாபிராமன் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற நூற் கருத்தும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.¹³

அரிக்கமேடு பகுதியான 'பொதுகே' பட்டினத்தில் பண்டைக் காலத்தே வாழ்ந்திருந்த மக்கள் உயர்ந்த பண்பாட்டுடனும், கலை உணர்வுடனும், நாகரிகச் சிறப்புடனும் விளங்கியுள்ளனர். இப்பகுதி செல்வச் செழுமையுடனும் வணிக வளமையுடனும் திகழ்ந்திருந்தது. இது

கி.மு. 200 முதல் கி.பி. 200 வரையுள்ள காலப்பகுதியாகும். கி.பி. 300-500ஆம் காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட அயலார் ஆக்கிரமிப்பில் பாதிக்கப்பட்டாலும் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு வரை அரிக்கமேடு (பொதுகே) துறைமுகம் பல அயல் நாடுகளுடன் வணிக நோக்கில் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையை அகழ்வாய்வுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. அதன் பின்பு இப்பகுதியின் சீரும் சிறப்பும் குறையத் தொடங்கி மண்மேடாகி மறையலாயிற்று.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. J. M. Casal, "Fouilles de Virampatnam - Arikamedu", P. 9.
2. பட்டினப்பாலை, அடிகள்: 216-217.
3. ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை தினப்படி சேதிக்குறிப்பு (ஐந்தாம் புத்தகம்) அரசாங்க புத்தக சாலை, புதுச்சேரி, 1954, ப. 217.
4. புதுவைச் செய்திகள், டிசம்பர் - 1969, ப. 19.
5. புதுவைச் செய்திகள், டிசம்பர் - 1969, ப. 19.
6. வா. கிருட்டிணன், "அரியாங்குப்பம் சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள்", ப. 7.
7. மே. நூல், ப. 8.
8. அகநானூறு, ப. 206.
9. Revue Historique De Pondicherry, Vol. 11, 1973, p. 84.
10. Revue Historique De Pondicherry, Vol. 10, 1972, pp. 41-42.
11. மே. நூல், ப. 42.

-
12. வாழ்வியல் கலைக் களஞ்சியம், தொ. 1, (1986), ப. 732.
 13. P. Z. Pattabiramane, "Les Fouillis d' Arikamedu (Podouke)", 1946.

4. அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு வரலாறு

பண்டைக்கால மக்கள் விட்டுச் சென்ற தொல்பொருட் சின்னங்களின் அடிப்படையில் அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றியும் அம்மக்களது நாகரிகத்தைப் பற்றியும் எடுத்தியம்பும் துறையே தொல்லியல் துறையாகும். தொல்லியல் (Archaeology) துறையின் ஒரு பிரிவாக விளங்குகின்ற 'அகழ்வாய்வு' (Excavation) என்பது பூமியின் மேற்பரப்பிலிருந்து கீழ்நோக்கி, குறிப்பிட்ட சில வழிமுறைகளையும், நெறிமுறைகளையும் பின்பற்றிக் 'கன்னி மண்' (Virgin Soil) வரையிலும் அகழ்ந்து ஆய்வு செய்வதாகும்.

இம்முறையில் அகழ்வாய்வுக்கென உள்ள கருவிகளைக் கொண்டு அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றிக் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் அகழ்ந்து பார்க்கும்போது பல்வேறு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் வெவ்வேறு மண்ணடுக்குகளில் கிடைப்பதுண்டு. இத்தகைய தொல் பொருட்களின் அடிப்படையில்தான் பண்டைய நாகரிகத்தின் இன்றியமையாக் கூறுபாடுகளை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

அகழ்வாய்வுப் பணி:

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் அனைத்தையும் வெளிக்கொணர்ந்து அவற்றின் மூலம் உண்மைகளைப் புலப்படுத்த முடியும் என்றால் அது அகழ்வாய்வினால் மட்டுமே இயலும். குறிப்பிட்ட சில பகுதியில் மக்கள் வாழ்ந்தனரா அல்லது வேறு இடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனரா அன்றி

இயற்கையின் சீற்றத்தால் அவர்கள் முற்றிலும் அழிக்கப் பட்டனரா என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு அகழ்வாய்வுப் பணிகள் மூலம்தான் விடை காணமுடியும்.

அகழ்தல் என்பதற்கு மண்ணை அகற்றும் பெரிய இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தித் தோண்டுதல் என்பது பொருள் அன்று. ஒரு நல்ல புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் கவனமாக ஆய்ந்து, படித்துப் புரட்டுவதைப் போல் அகழ்வாய்வின் போதும் ஒவ்வொரு தலைமுறையின் மண்ணடுக்கையும் பகுத்து ஆராய வேண்டும் என்பதே அகழ்வாய்வுப் பணியின் அடிப்படை உண்மையாகும்.

அகழ்வாய்வின் போது கன்னி மண்ணிற்கு மேலுள்ள அனைத்து மண்ணடுக்குகளிலும் பாளை ஓடுகள், பிற தொல்பொருட் சின்னங்கள் போன்றன கிடைக்குமாயின் அப்பகுதியில் தொடர்ச்சியாக மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்று அறிந்து கொள்ளலாம். அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் கன்னிமண்ணிற்கு மேலுள்ள எல்லா மண்ணடுக்குகளிலும் பல மட்கல ஓடுகள், சாடிகளின் உடைந்த பகுதிகள், சுடுமண் பொருட்கள், மணிகள், உறைக்கிணறுகள், சீனக் களிமண் சாடி ஓடுகள் ஆகியன கிடைத்திருப்பதால் இப்பகுதியில் மக்கள் தொடர்ச்சியாக வாழ்க்கை நடத்தி வந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

பண்டைக்கால மனித சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து வந்த பல்வேறு பிரிவினர்களும் மேற்கொண்டிருந்த தொழில் களைக் கூட அகழ்வாய்வுச் சான்றுகள் புலப்படுத்தவல்லன. உலோகக் காலத்திலேயே ஆடை நெய்யும் தொழில் இருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகளாகச் சுடுமண்ணால் செய்யப்பெற்ற தகழிகளும், எலும்பினால் செய்யப்பெற்ற நூல்கோரிக்கும் ஓடங்களும் அகழ்வாய்வின் மூலம் கண்டெடுக்கப்பெற்றுள்ளன.¹ இவற்றிலிருந்து பண்டைக் காலத் தொடர்

மக்களின் நாகரிக முன்னேற்றத்திற்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட தொழில் வளர்ச்சியும், கலை நுணுக்கமும் காரணங்களாக அமைந்திருந்தன என்பது புலனாகின்றது.

இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை:

முதன் முதலில் கி.பி.1860 ஆம் ஆண்டில்தான் இந்தியாவில் 'ஜெனரல் கன்னிங்ஹாம்' தலைமையில், 'இந்தியத் தொல்லியல் பரப்பாய்வுத்துறை' (Archaeological Survey of India) தொடங்கப்பட்டது. இத்துறை தொடங்கப்பட்டதிலிருந்து இந்திய மாநிலங்களில் உள்ள கோயில்கள், தூண்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் ஆகியன பற்றிய வரலாற்றுண்மைகள் வெளியிடப்பட்டு வந்தன. கர்சன் பிரபு இந்தியாவின் வைசிராயாக இருந்த காலத்தில் தொல்லியல் துறைக்கு மிகுந்த ஊக்கம் அளிக்கப்பட்டது. இவருக்குப் பின்னர் 1901 ஆம் ஆண்டில் சர் ஜான் மார்ஷல் இந்தியத் தொல்லியல் பரப்பாய்வுத் துறையின் தலைமை இயக்குநராகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார். இவரது காலத்தில்தான் மொகஞ்சதோரோ, அரப்பா, தட்சசீலம், பாடலிபுத்திரம், சாரநாத், நாலந்தா முதலிய இடங்களில் பெரிய அளவில் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனால் பண்டைய இந்தியாவின் நாகரிகச் சிறப்புக்களும் அரிய வரலாற்றுண்மைகளும் வெளிப்பட்டன.

நாடு விடுதலையடையும் முன்பாக, தொல்லியல் பரப்பாய்வுத் துறையின் தலைமை இயக்குநராக மார்ட்டிமர் வீலர் (R.E. Mortimer Wheeler) அவர்கள் 1944 ஆம் ஆண்டு பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார். இவரது பதவிக் காலத்தில் தொல்லியல்துறை மறுமலர்ச்சி பெற்றதோடு பல புதிய பணிகளும் தொடங்கப் பெற்றன. இவரால் மேற்கொள்ளப் பெற்ற அகவாய்வுகள் பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் நிகழ்த்தப் பெற்ற அகவாய்வுக்கும், கள ஆய்வுக்கும் வழிகாட்டி

களாகத் திகழ்ந்தன. மார்ட்டிமர் வீலருடைய காலத்திற்கு முன்பு செய்யப்பெற்ற அகழ்வாய்வுகள் முறைப்படி செய்யப் படாமையால் அகழ்வாய்வு முறைகளில் பல சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப் பெற்றன.

அகழ்வாய்வின்போது வெவ்வேறு விதமாகத் தோற்ற மளிக்கும் மண்ணுக்குகளை வரையறை செய்தல், அகழ்வாய்வுப் பொருட்களையும், மட்கல ஓடுகளையும் வகைப் படுத்துதல் (Pottery Yard), இவற்றின் அடிப்படையில் கால ஒப்பீடு செய்தல் முதலியவை (வீலரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட) புதிய முறைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். அகழ்வாய்வில் கிடைத்த அரும் பொருட்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் அவற்றைப் பற்றிய செய்திகளை மக்கள் அறிந்துகொள்வதற்கும் வழி வகைகள் செய்யப்பெற்றன. இந்தியாவில் நடைபெற்று வந்த அகழ்வாய்வு முடிவுகளை அரையாண்டி தழாக (Bulletin of the Archaeological Survey of India) வெளியிட்டு வந்தனர்.

அரிக்கமேட்டின் தொன்மை:

வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பெருங்கற் புதைவுக் காலத்தைச் சேர்ந்த பல தொல்பொருட் சின்னங்கள் புதுவைப் பகுதிகளில் கிடைத்துள்ளன. சுற்றுக்கேணி, முத்தரையர் பாளையம், பாகூர், கோரிமேடு, ஊசட்டேரி போன்ற ஊர்களில் இறந்தவரைப் புதைக்கும் ஈமத்தாழிகள் பல கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

“கொடிநுடங் கியானை நெடுமா வளவன்
தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆதலின்
அன்னோர் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி
வனைதல் வேட்டனை யாயின்” 2

என்று சங்க இலக்கியத்திலும் ஈமத்தாழி பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது.

ஜே. எம். கசால் (J. M. Casal) அவர்களால் 1950-ஆம் ஆண்டில் சுற்றுக்கேணிப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வில் பெருங்கற் புதைவுக் காலத்தைச் சேர்ந்த ஈமத்தாழியும், பல தொல் பொருட்சின்னங்களும் கண்டெடுக்கப் பெற்றன. இவற்றின் காலம் கி.மு. 200 என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.³ இதே கால கட்டத்தைச் சேர்ந்த பெருங்கற் புதைவுகள் அரிக்கமேட்டிலும் கசால் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டு ஊர்களுக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் 20 கி.மீ. ஆகும். இவ்விரண்டு ஊர்களுமே ஆற்றங்கரையோரமாக அமைந்திருப்பதால் இப்பகுதியின் பழைய குடியிருப்புப் பகுதிகளை ஆற்று வெள்ளம் சிதைத்துவிட்டது.

1947-ஆம் ஆண்டு வீலர் (R. E. Mortimer Wheeler) அவர்கள் கர்நாடக மாநிலம் பிரம்மகிரியில் அகழ்வாய்வு செய்தபோது கிடைத்த பொருட்கள் சுற்றுக்கேணி கற்புதைவுகளில் கிடைத்த பொருட்களோடு ஒப்புமையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தென்னிந்தியா முழுவதிலுமே இத்தகைய பெருங்கற்புதைவுக் கால நாகரிகம் பரவியிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது. இன்னொரு வகையில் கூறப்போனால், தென்னிந்தியாவின் தொடக்க கால வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளத் துணை நிற்பவை, சுற்றுக்கேணி, அரிக்கமேடு, ஊசுட்டேரி, பாகூர் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த தொல் பொருட் சின்னங்களே யாகும்.

தொடக்க கால ஆய்வுகள்:

கி.பி. 1734-ஆம் ஆண்டிற்குமுன்பு வரை அரிக்கமேடு ஒரு பழையான வரலாற்றுப்பெட்டகம் என்னும் உண்மையை யாரும் உணர்ந்திருக்கவில்லை. கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில்

செங்கல் குளைத்தொழில் சிறுபான்மையாகவும், மரம் வளர்ப்புத் தொழில் பெரும் பான்மையாகவும் நடைபெற்று வந்தன. ஒருமுறை செங்கல் குளைக்காகத் தோண்டப் பெற்ற குழிகளில் சீனக்களிமண் சாடிகளின் உடைந்த ஓடுகள் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னரே அரிக்கமேடு, அகழ்வாய்வுக்குரிய பகுதி என்பது புலனாயிற்று. இப்பகுதியின் பழைமையான வரலாற்றுச் சிறப்பை முதன்முதலில் வெளியுலகுக்கு உணர்த்திய பெருமை 'லெமாந்தீய்' (Le Gentil) என்பவரையே சாரும்.

கி. பி. 1769-ஆம் ஆண்டில் 'லெமாந்தீய்' என்னும் பிரஞ்சுக்காரர் வானவியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள பிரான்சிலிருந்து புதுச்சேரிக்கு வந்தார். புதுச்சேரியில் 'வானவியல் ஆய்வு மையம்' ஒன்றை நிறுவி இங்குள்ள இயற்கை வளம் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலை, காலவெறுபாடு, பருவநிலை, தீர்க்க ரேகை - அட்சரேகை முதலியவற்றை ஆராயத் தொடங்கினார். புதுச்சேரிக்கு வருமுன்பே மணி லாவிலும் இவர் இத்தகைய வானவியல் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். தம் ஆய்வுப் பணிகளுக்காக அரிக்கமேடு, வீரம்பட்டினம், காக்காயந்தோப்பு, தேங்காய்த்திட்டு ஆகிய பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்வையிட்டார். அப்போது அவர் இவ்வூர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள் அனைத்தையும் தொகுக்கத் தொடங்கினார். புதுவையிலும், இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் தாம் சேகரித்த செய்திகளைத் தொகுத்து, 'இந்தியக் கடற் செலவு' (Voyage dans les mers de l' Inde) என்னும் தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டார். இந்நூலில் தம்முடைய அரிக்கமேட்டுப் பயணத்தின் போது அருகன் சிலை ஒன்றை அங்குக் கண்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁴ இவ்வாறுதான் அரிக்கமேடு முதன்முதலில் வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. In Public Domain. Gurukul Kangri Collection, Haridwar

இதன் பின்னர் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் வரை அரிக்க மேட்டைப் பற்றி யாரும் அறிந்து கொள்ள அக்காலச்சூழல் இடந்தரவில்லை. ஏனெனில் கி.பி. 18-19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சியருக்கும் இடையே இந்தியாவிலும் அயல் நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட அரசியல் நெருக்கடி காரணமாகப் போர் நடைபெற்ற வண்ணம் இருந்தது. இக்கால கட்டத்தில் மூன்றுமுறை புதுச்சேரி ஆங்கிலேயர் வசமானது. இந்நெருக்கடி நிலைகளினால் அரிக்கமேட்டின் வரலாற்றுச் சிறப்பை மக்கள் மறந்திருந்தனர். கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரிக்கமேட்டில் கிறித்தவ மடம் அமைத்துக் கொண்டு சமூக நலப் பணிகளிலும், மதமாற்றப் பணிகளிலும் பிரஞ்சியர் ஈடுபட்டனரேயன்றி அப்பகுதியின் வரலாற்றுச் சிறப்பில் ஆர்வம் காட்ட முன்வரவில்லை.

கி.பி. 1908-ஆம் ஆண்டு புதுச்சேரிப் பிரஞ்சுக் கல்லூரியில் இயற்பியல் பேராசிரியராகப் பணியாற்ற 'முவோ துய்ப்ராய்' (Jouveau Dubreuil) என்பவர் பிரான்சிலிருந்து வருகை புரிந்தார். இயல்பாகவே வரலாற்றில் ஈடுபாடு கொண்ட முவோ துய்ப்ராய் அவர்களுக்கு லெழாந்தீய் கி.பி. 1769-ஆம் ஆண்டில் புதுவையைப் பற்றியும், அதன் தெர்ன்மைச் சிறப்புகள் பற்றியும் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்புகள் மிகவும் பயனுள்ளவையாகத் திகழ்ந்தன. அரிக்கமேட்டில் இடிந்த நிலையில் உள்ள கிறித்துவ மடத்தைப் பார்ப்பதற்காக துய்ப்ராய் பலமுறை அப்பகுதிக்கு சென்றுவந்து கொண்டிருந்தார்.

கி.பி. 1937-ஆம் ஆண்டில் ஒருநாள் துய்ப்ராய் அரிக்க மேட்டிற்கு உலா வந்தபோது அப்பகுதியில்வாழும் சிறுவர்கள் பலவண்ண மணிகளை வைத்துக்கொண்டு விளையாடியதைக் கவனித்தார். உடனே துய்ப்ராய் அச்சிறுவர்களிடம் காசு

கொடுத்து அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார். மேலும் அவராகவே சில மட்பாண்ட ஓடுகளையும், மணி வகைகளையும் அப்பகுதியில் சுற்றிப் பார்க்கும்போது சேகரித்தார். அப்பொருட்களின் தொன்மையை உணர்ந்து அரிக்கமேட்டுப் பகுதி அகழ்வாய்வு செய்வதற்குரிய இடம் என்று உறுதி செய்தார். தமக்குக் கிடைத்த அரிய தொல்பொருட்களின் அடிப்படையில், 'இன்றைய அரிக்கமேட்டுப் பகுதிதான் பண்டைய 'பொதுகே' நகரம் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தும்' வகையில் 'லெ செமெர்' (Le Semeur - July 1938) என்னும் மாத இதழில் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.⁵

பின்னர் துய்ப்ராய் புதுச்சேரியிலிருந்த பல வரலாற்று அறிஞர்களை அவ்விடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அதன் முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். அப்போது காம்போடியாவின் ஆங்கோர் பொருட்காட்சிச் சாலைப் பாதுகாப்பாளராயிருந்த (Anghor Museum Curator) ஹென்ரி மைக்கேல் (Hendry Michael) என்பவர் புதுவையில் தங்கியிருந்தார். அவரும் துய்ப்ராயுடன் அரிக்கமேடு சென்று பார்வையிட்டார். அரிக்கமேட்டில் தாம் சேகரித்த பொருட்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வியட்நாமில் உள்ள ஹனாய் கீழ்த்திசைக் கல்லூரிக்கு, துய்ப்ராய் கடிதம் ஒன்று எழுதினார்.⁶ அக்கடிதத்தில் அரிக்கமேட்டில் ஆய்வு செய்வதற்குத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை வல்லுநர் ஒருவரை அனுப்பிவைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

1939 ஆம் ஆண்டு 'கொலுபேவ்' என்பவர் அரிக்கமேட்டு ஆய்வுப் பணிக்காக வியட்நாமிலிருந்து அனுப்பிவைக்கப் பெற்றார். அவர் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியையும், அங்கு கிடைத்த தொல்பொருட்களையும் ஆராய்ந்து அதன் வரலாற்றுத் தொன்மையைத் தீர்மானித்தார். அரிக்க

மேட்டில் கிடைத்த பல தொல்பொருட் சின்னங்களை, துய்ப்ராய் ஹனாய் பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார். அப்பொருட்களுள் ரோமப் பேரரசர் அகஸ்டஸ் தலை பொறிக்கப்பட்ட கோமேதகப் பதக்கமும் (A Gem in Augustus Head), ஒரு புறம் யானை உருவமும், மற்றொரு புறம் சிங்க உருவமும் பொறிக்கப்பட்ட சதுர வடிவமுள்ள ரோமானிய நாட்டுச் செப்பு நாணயமும் இன்றியமையாதன ஆகும். பின்னாளில் அகஸ்டஸ் தலை பொறிக்கப்பட்ட கோமேதகப் பதக்கம் காணாமல் போயிற்று.

புதுவையின் பழைமையான வரலாறு மெல்ல மெல்ல வெளிச்சத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையை உணர்ந்த அப்போதைய புதுவை ஆளுநர் 'ஆல்பிரட் மர்த்தினோ' (Alfred Martine) என்பவர் புதுவை மாநிலத்தின் வரலாறு தொகுக்கப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்தில் 'பிரஞ்சிந்திய வரலாற்றுக் கழகம்' என்ற பெயரில் ஒரு கழகத்தைத் தோற்றுவித்தார்.⁷ இவ்வரலாற்றுக் கழகத்தில் துய்ப்ராய் தமது இறுதிக்காலம் வரை உறுப்பினராக இருந்து புதுவையின் வரலாற்றை வெளிக்கொணர்வதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார். 1911 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்ட இக்கழகம் 1963 ஆம் ஆண்டு வரை பயனுள்ள பல வரலாற்றுப் பணிகளைச் செய்து வந்துள்ளது. இக்கழகத்தின் வாயிலாக வெளியிடப் பெற்று வந்த, "புதுவை வரலாற்றுச் செய்தி இதழ்" (Revue Historique de Pondicherry) புதுச்சேரியின் தொன்மை வரலாற்றை உலகறியச் செய்து வந்துள்ளது.

அரியாங்குப்பம் ஆற்றோரமாக அமைந்திருந்த அரிக்க மேட்டுப் பகுதியில் கிருஷ்ணசாமிக் கவுண்டர் என்பவருக்குச் சொந்தமான நிலம் இருந்தது. அப்பகுதியில் 1940 ஆம் ஆண்டில் ஒருநாள் தென்னம்பிள்ளைகள் நடக்கருதி கிழக்கு-மேற்கில் 60 மீ. நீளமும், வடக்கு-தெற்கில் 30 மீ அகலமும் உள்ள நிலத்தில் மூன்றடி ஆழத்திற்குப் பள்ளம் எடுத்தனர்.

நிலத்திலிருந்து எடுத்த மண் கரையில் கொட்டப்பட்டது. அம்மண்ணில் உடைந்த சாடி ஓடுகள், மட்பாண்ட ஓடுகள், செயற்கை முத்துக்கள், கண்ணாடி மணிகள் முதலியன காணப்பெற்றன.

இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும் அப்போது சென்னை அருங்காட்சியகத் தலைவராயிருந்த டாக்டர் ஐயப்பன் அவர்கள் அரிக்கமேட்டிற்கு விரைந்து வந்தார். ஐயப்பன் அவர்களின் துணையுடன், புதுவைப் பொதுப்பணித் துறைத் தலைவராயிருந்த ஆர். சுயர்லோ (R. Surleau) என்பவர் அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வுப் பணியை மேற்கொண்டார். இவ்வகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற தொல்பொருட் சின்னங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஐயப்பன் அவர்கள் 'இந்து' நாளிதழில் அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு பற்றிய கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டார். அக்கட்டுரையில் அரிக்கமேட்டை அவர் 'தென்னிந்தியாவின் தட்சசீலம்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.³

1941-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தின் சுயர்லோ அவர்கள் மீண்டும் அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வுப் பணியினை மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடலானார். 'எல்.ஃபொஷே' (L. Fauchaux) என்னும் பாதிரியாரும் இவ்வகழ்வாய்வுப் பணியில் அவருடன் இணைந்து செயல்பட்டார். அப்போதைய பிரஞ்சிந்தியாவின் ஆளுநர் 'லூயி போன்வேன்' (Louis Bonvin) என்பவர் சுயர்லோவின் அகழ்வாய்வுப்பணிகளுக்கு வேண்டிய ஒத்துழைப்பினை நல்கினார். 1941-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் தலைவராயிருந்த ராப்பகதூர்தீட்சித், சென்னைப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறைக் கண்காணிப்பாளர் ஆகிய இருவரும் அரிக்கமேட்டிற்கு வந்து அகழ்வாய்வுப் பணியை மேற்கொண்டனர்.

சு. தில்லைவனம்

முறையற்ற அகழ்வாய்வு:

அகழ்வாய்வுப்பணிகளில் ஈடுபட்டவர்களாக இதுகாறும் கூறப்பட்டோர் அனைவரும் தத்தமக் கேற்றவாறு வெவ்வேறு விதமான வழிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டு செயல்பட்டனர். வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய திசைகளில் 10 மீ. நீளமும், 10 மீ. அகலமும் உள்ள (சதுரமாக) இடங்களைப் பிரித்துக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு சதுரத்திற்கும் I, II, III, IV என, எண்ணமைத்துக் கொண்டு அகழ்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினர். அகழ்வாய்வுக் குழிகளில் (Trench) முதலில் வெண்மையான மணற்படிவம் காணப்பட்டது. அதற்குப்பின் பசுமை நிறம் கலந்த மணல் எடுக்கப் பெற்றது. கடல் மட்டத்திற்கு 60 செ.மீ. ஆழத்தில் அழுத்தமான களிமண் படிவம் காணப்பட்டது. அதில்தான் மட்பாண்டத் துண்டுகள், மணிகள், சங்கு வளைகள், வேலைப்பாடமைந்த மரத்துண்டுகள் முதலியன காணப் பெற்றன.

1944-ஆம் ஆண்டு வரை அகழ்வாய்வுப் பணியில் ஈடுபட்டவர்கள் நிலையான ஒரு அகழ்வாய்வு நெறிமுறையை மேற்கொள்ளாமல் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே செயல்பட்டு வந்தனர். அகழ்வாய்வுக் குழிகளில் உள்ள மண்ணடுக்குகளை வரையறை செய்வதிலும் ஒரு ஆய்வாளருக்கும் மற்றொரு ஆய்வாளருக்குமிடையே வேறுபாடுகள் இருந்து வந்தன. இதனால் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்களின் கால ஆராய்ச்சியில் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. 1945-ஆம் ஆண்டு மார்ட்டிமர் வீலர் அரிக்கமேட்டு ஆய்வில் ஈடுபட்ட போலுதான் இக்குறைகளை நீக்கும் வகையிலான அகழ்வாய்வு முறை மேற்கொள்ளப் பட்டது.

முறையான அகழ்வாய்வு

இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையின் இயக்குநராகத் திகழ்ந்த மார்ட்டிமர் வீலர் அரிக்கமேட்டின்

வரலாற்றுத் தொன்மையை அறிந்துகொள்ள 1944ஆம் ஆண்டு புதுவைக்கு வருகை புரிந்தார். அப்போதைய நகர நூலகத்தில் (இப்போதைய அருங்காட்சியகம்) காட்சிப் பொருளாக வைக்கப் பெற்றிருந்த (முந்தைய அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற) தொல்பொருட் சின்னங்களைப் பார்வையிட்டார். அப்பொருட்களில் ரோமானிய நாட்டின் சாயல் படிந்திருப்பதை உணர்ந்த வீலர் அரிக்கமேட்டில் முறையான, விரிவான அகழ்வாய்வை நடத்த விரும்பினார்.

முந்தைய அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வு பற்றிய விளக்கங்களையும் முடிவுகளையும் அறிந்து கொண்ட வீலர், மன நிறைவு அடையாதவராய் மேலும் பல உண்மைகளை வெளிக் கொணர வேண்டும் என்னும் உறுதியில்தான் அகழ்வாய்வுப் பணியில் ஈடுபட்டார். புதுச்சேரியிலிருந்த ஆங்கிலேயத் தூதரகத்தின் மூலம் பிரஞ்சிந்தியத் தலைமையிடம் அனுமதி பெற்று இந்தியத் தொல்பொருள் துறையின் சார்பில் அரிக்கமேட்டில் ஆய்வுப் பணியில் ஈடுபடலானார். அப்போதைய பிரஞ்சிந்தியாவின் ஆளுநர் 'லூயி போன்வேன்' என்பவர் அகழ்வாய்வு செய்ய இசைவு அளித்த பிறகு 1945ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல், மே, ஜூன் ஆகிய மூன்று மாதங்கள் தொடர்ச்சியாக அகழ்வாய்வு நிகழ்த்தப் பெற்றது.

இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையின் இயக்குநர் மார்ட்டிமர் வீலர் அவர்களின் தலைமையில் ஏ. கோஷ், கிருஷ்ணதேவா, எஸ். சி. சந்திரா, எஸ். ஆர். தாஸ், டி.பி. குகா, பி.பி. லால், பி.கே. தாப்பர் ஆகியோர் துணையுடன் ஆய்வுப்பணி தொடங்கப்பட்டது. அகழ்வாய்வுத் துறையைச் சார்ந்த இருபத்தைந்து மாணவர்களும் இவ்வாய்வில் கலந்துகொண்டனர். இவ்வகழ்வாய்வில் நல்ல நிலையில் உள்ள பல தொல்பொருட் சின்னங்களும் கண்டெடுக்கப்பெற்றன. இங்குக் கிடைத்த பொருட்கள்

அனைத்திற்கும் 1, 2, 3 என்று எண் கொடுத்துக் குறித்து வைத்துக் கொண்டனர். இம் முறைவைப்பு எந்தெந்த இடங்களில் எந்தெந்தப் பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பெற்றன என்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்வதற்குப் பயன்பட்டது.

வீலர்-அகழ்வாய்வுச் சிறப்புகள்:

மார்ட்டிமர் வீலருக்கு முந்தைய அகழ்வாய்வுகளில் மண்ணடுக்குகள் சரிவரவரையறை செய்யாமை, அவற்றுடன் ஒப்பிட்டு அகழ்வாய்வுப் பொருட்களின் அளவுகள் குறிக்கப் பெறாமை, காலத்தினைச் சரியாகக் கணிக்கமுடியாதநிலை ஆகிய பல தவறுகள் ஏற்பட்டு வந்தன. மார்ட்டிமர் வீலர் இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் தலைமை இயக்குநராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவுடன் புதிய பாணியில் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகளை மாற்றியமைத்தார். அரிக்க மேடு அகழ்வாய்வினையே இந்நெறிமுறைகளுக்கு முன்மாதிரியாக அமைத்துக் கொண்டார்.

சதுர வடிவமாகத் தோண்டப்பட்டு வந்த அகழ்வாய்வுக் குழிகள் அனைத்தும் செவ்வக வடிவில் குறிப்பிட்ட நீள, அகலம் உடையனவாக மாற்றியமைக்கப்பட்டன. அகழ்வாய்வுக் குழிகளில் மண்ணடுக்குகளைத் தனியாகப் பகுக்கும் முறை, ஆய்வுக் குழியினுள்ளேயே காணப்பெறும் தோண்டு குழிகளின் அமைப்புகளைக் கோடிட்டுக் காட்டுதல், ஆய்வில் கிடைக்கும் பொருட்களின் அளவைமுறை, மண்ணடுக்குகளின் வாரியாகத் தொல்பொருட் சின்னங்களைப் பிரித்து அவற்றின் காலத்தைக் கணிக்கும் முறை ஆகிய நெறிமுறைகள் அனைத்தையும் முதன் முதலில் அகழ்வாய்வுப் பணியில் மார்ட்டிமர் வீலரே புகுத்தினார்.⁹

மண்ணடுக்குகளின் தன்மைகளைத் தனிமைப்படுத்தி வரைபடம் தயாரிக்கும் வழக்கம் வீலரால் தான் அறிமுகப்

படுத்தப்பட்டது. மண்ணடுக்குகளின் காலம் அவற்றில் கிடைக்கும் தொல்பொருட்களின் காலத்தைப் பொறுத்தே உறுதி செய்யப்படுகின்றன. அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற அரிட்டைன், ரௌலெட்டெட், ஆம் போரா மட்கலன்கள் ஆகியவை கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை என்று உறுதிப்படுத்தப் பெற்றுள்ளதால் அவைக் கிடைக்கப்பெற்ற மண்ணடுக்குகளும் அக்காலத்தைச் (கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு) சேர்ந்தவையாகவே கணக்கிடப்பெறுகின்றன. இத்தகைய வழிமுறைகள் அனைத்தும் விலரால் அரிக்கமேட்டில் அறிமுகப்படுத்தப் பெற்றவையாகும். பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் நிகழ்த்தப் பெற்ற பல அகழ்வாய்வுகளில் விலரால் அரிக்கமேட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பெற்ற நெறிமுறைகளே பின்பற்றப் பட்டன.

ஜே. எம். கசால் அகழ்வாய்வு:

1945-ஆம் ஆண்டில் விலரால் நிகழ்த்தப்பெற்ற அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வு முடிவுகள் அனைத்தும் இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் அரையாண்டிதழில் வெளியிடப் பெற்றன.¹⁰ 1945-ஆம் ஆண்டுவரை வெளிவந்த அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வு உண்மைகளை அடிப்படையாக வைத்து, பிரஞ்சிந்தியக் கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய பி. இசட். பட்டாபிராமன் என்பவர் அரிக்கமேட்டின் தொன்மைச் சிறப்பை விளக்கும் வகையில் பிரஞ்சு மொழியில் நூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டார்.¹¹ இதன் பின்னரே பிரஞ்சிந்தியாவின் கவனம் அரிக்கமேட்டின் பக்கம் முழுமையாகத் திரும்பியது. விலருக்கு முந்தைய அகழ்வாய்வுப் பணிகளைப் போன்று அரைகுறையாக நிகழ்த்தாமல், விலரைப்போன்று முழுமையான அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றிப் பிரஞ்சிந்திய அரசு ஆய்வு செய்ய எண்ணியது. இவ்வடிப்

சு. தில்லைவனம்

படையில்தான் ஜே. எம். கசால் என்னும் பிரஞ்சு நாட்டு அகழ்வாய்வு வல்லுநர் ஒரு குழுவுடன் புதுவைக்கு வரவழைக்கப்பட்டார்.

1946-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வுக்கான தொடக்கப் பணிகள் 'ஹென்றி மார்ஷல்' (Hendri Marchael) என்பவரின் முயற்சியில் தொடங்கப்பட்டன. பின்னர் 1947ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல், மே ஆகிய மாதங்களில் இரண்டு இடங்களில் அகழ்வாய்வுப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பின்பு 1948ஆம் ஆண்டின் மத்தியில் மீண்டும் நிகழ்த்தப் பெற்ற அகழ்வாய்வுப் பணி அவ்வாண்டு அக்டோபர் மாதத்துடன் நிறைவடைந்தது. விட்டு விட்டு நிகழ்த்தப் பெற்ற இவ்வகழ்வாய்வுப் பணிகளில் ஜே.எம். கசால் அவர்கள் தலைமையில் மதாம் கசால் மற்றும் தொல்லியல் துறை மாணவர்கள் சுப்பிரமணியம் (Soubramanyam), பியார் அந்த்வான் (Pierre Antoine) ஆகியோர்கலந்து கொண்டனர். 1949ஆம் ஆண்டில் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் தாம் கண்டறிந்த உண்மைகளை கசால் அவர்கள் பிரஞ்சுமொழியில் நூலாக வெளியிட்டார்.¹²

கசால் அவர்களின் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வு முடிவுகள் பல வரலாற்று அறிஞர்களாலும், அகழ்வாராய்ச்சியாளர்களாலும் புறக்கணிக்கப்படுவது ஏனென்று தெரியவில்லை. ஆனால் வீலருடைய அகழ்வாய்வு முடிவுகள் பலராலும் வரவேற்கப்பட்டு, மேற்கோள்களாகவும் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்களின் அடிப்படையில் காலத்தை வரையறை செய்யும் வீலர் "கி.மு. 200 - கி.பி. 200 வரையுள்ள காலப்பகுதி" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் கசால் அவர்களோ, அரிக்கமேட்டின் தொன்மைச் சிறப்புக்குரிய காலத்தை கி. மு. 250 — கி. பி. 200 என்று வரையறுத்துள்ளார்.

வீலர், கசால் ஆகிய இருவருமே மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளிலிருந்து ரௌலெட்டெட் வகை மட்பாண்டங்கள் அரிக்கமேட்டிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டதை ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். அரிக்கமேட்டில் யவனக்குடியிருப்புகள் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னமேயே மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளுடன் அரிக்கமேடு தொடர்பு கொண்டிருந்தமைக்குரிய பல சான்றுகள் (Pre Roman Phases) கசாலின் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய சான்றுகள் வீலருடைய அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மேலும் பழைய நகரம், புதிய நகரம் என்று அரிக்கமேட்டில் இரண்டு நகரங்கள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று கசால் அவர்கள் கருதுகின்றார்.¹³

ஆற்றங்கரை ஓரமாகத் தொடங்கும் பழைய நகரத்தின் வடக்குப்பகுதி தெற்கு நோக்கி மெல்ல மெல்ல வளர்ச்சி பெற்று புதியநகரத்துடன் இணைந்துள்ளது. இவற்றுள் பழைய நகரம் மீனவர் குடியிருப்பாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது. பெருங்கற் புதைவுக் காலத்தைச் (Megalthic Period) சேர்ந்த பழைய நகரத்தின் தொடர்ச்சியாகவே புதிய நகரம் உருவாகியிருக்கவேண்டும். பழைய நகரம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும், புதிய நகரம் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் என்று கணிக்கப்பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டில் உறுதி செய்யப்பெற்ற கால வரையறை ஏனைய தென்னிந்திய அகழ்வாய்வுப் பணிகளுக்கு மட்டுமின்றி, 1948 ஆம் ஆண்டு ஒரிசாவின் தலைநகர் புவனேஸ்வரில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுப் பணிக்கும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளதாக, கசால் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁴

கசாலின் அகழ்வாய்வில் 'பொதுகே' என்னும் பெயரை இக்காலப் புதுச்சேரி என்பதன் சுருக்கப் பெயரான 'புதுவை'

சு. தில்லைவனம்

என்பதுடன் பொருத்திக்காட்டப்படுவதும் வீரரம்பட்டினம் என்னும் ஊர்ப் பெயரை 'வீரராகவன்' என்னும் (பாண்டிய) மன்னன் பெயரோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுவதும் பொருத்த முடையனவாகத் தெரியவில்லை. அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய் வீற்குப் பின்னர் (1950) புதுவையின் பிறபகுதிகளான சுற்றுக்கேணி, முத்தரையர் பாளையம், ஊசட்டேரி ஆகிய ஊர்களிலும் அகழ்வாய்வுகள் நிகழ்த்தி, வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முந்திய பல தொல் பொருட்சின்னங்களை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை கசால் அவர்களையே சாரும்.

இக்கால அகழ்வாய்வுகள்:

1950 ஆம் ஆண்டு முதல் 1980 ஆம் ஆண்டு வரை உள் நாட்டவரும், வெளிநாட்டவரும் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியை வந்து பார்வையிட்டு. விட்டுச் சென்றனரே ஒழிய யாரும் அகழ்வாய்வு செய்ய முன்வரவில்லை. 1980 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அமெரிக்கநாட்டு அகழ்வாய்வாளரின் கவனம் அரிக்கமேட்டின் பக்கம் திரும்பியது. அமெரிக்காவில் உள்ள பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியராகப் பணிபுரியும் 'விமலாபெக்லி' (Vimala Begley) என்பவர் 1983 ஆம் ஆண்டு அரிக்கமேட்டிற்கு வந்து ஆய்வு நிகழ்த்தினார்.

தம்முடைய அகழ்வாய்வுப் பணியில் கிடைத்த புதிய சான்றுகளின் அடிப்படையில் விமலா பெக்லி கட்டுரை ஒன்று எழுதினார். அக்கட்டுரையில் வீலர், கசால் ஆகியோரின் அகழ்வாய்வு முடிவுகளை மேற்கோள் காட்டி 'அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு புதிய கண்ணோட்டத்துடன் மீண்டும் நடத்தப்படவேண்டும்' என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.¹⁵ அக்காலத்தில் இந்தியாவில் அரிக்கமேட்டைப் போன்று வேறு கிலோ-மீட்டர்களிலும் கரையெல்லைப் பாளை

வகைகள் வளையப்பட்டும், ஒப்பனை செய்யப்பட்டும் வந்திருக்கின்றன. அதன் எச்சமாக இக்காலத்திலும் ரௌலெட்டெட் பாணைவகை செய்யப்படும் முறையைச் சுட்டிக்காட்டி, ஒப்பீட்டாய்வு நோக்கில் விமலா பெக்லி 1986-ஆம் ஆண்டில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியுள்ளார்.¹⁶ இக்கட்டுரை அரிக்கமேட்டை உலகளாவிய பார்வைக்கு இட்டுச்சென்றது எனலாம்.

பழங்கால மணிவகைகளை ஆய்வு செய்வதற்காக வேண்டியே இக்காலத்தில் ஓர் அமைப்பு இயங்கி வருகிறது. அவ்வமைப்பின் பெயர் “IPMDGBP” (Indo pacific Monochrome Drawn Glass Beads Project) என்பதாகும். இவ்வமைப்பு ஆசிய நாடுகளில் குறிப்பாக இந்தியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா, கொரியா, பிலிப்பைன்சு ஆகிய நாடுகளில் (நடத்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வில்) கிடைக்கப் பெற்ற பழங்கால மணிவகைகளைச் சேகரித்து அவற்றின் அமைப்பு, நிறம், வடிவம், காலம் ஆகியவற்றைக் கண்டறியும் வகையில் வேதியியல் பகுப்பாய்வு (Chemical Analysis) முறையில் ஆய்வு நடத்தி வருகின்றது. இவ்வமைப்பு புதுவை அருங்காட்சியகத்தின் ஒத்துழைப்புடன் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட மணிவகைகளைப் பகுப்பாய்வு முறையில் இனம் பிரித்துக் காட்டியுள்ளது.

1986-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க நாட்டுப் பொருளுதவியுடன் மணி ஆராய்ச்சியில் தேர்ச்சி பெற்ற ‘பீட்டர் பிரான்சிஸ்’ (Jr. Peter Francis) என்பவர் ஒரு குழுவினரோடு அரிக்கமேட்டிற்கு வந்து பதினைந்து இடங்களில் பெரிய அளவில் மணி அகழ்வாய்வு மட்டும் நிகழ்த்தியுள்ளார். இவர்தம் அகழ்வாய்வு முடிவுகளைப் புதுவை அருங்காட்சியகம் ஆங்கில மொழியில் நூலாக வெளியிட்டுள்ளது.¹⁷

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் அரிக்கமேட்டில் செய்யப் பெற்ற மணிவகைகளைப் போன்றே இக்காலத்தில் (ஆந்திர மாநிலம் பாப்பநாயுடு பேட்டையிலும்) கண்ணாடி மணிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்னும் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வகையில் இ. மரியானா ஸ்டெர்ன் (E. Marianne Stern) என்பவர் ஒப்பீட்டாய்வு நோக்கில் ஓர் ஒப்பற்ற கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.¹⁸ இக்கட்டுரை அரிக்கமேட்டு மணி வகைகளைப் பற்றிப் பல புதிய விளக்கங்களை அளித்துள்ளது.

அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற ரௌலெட்டெட் பாணை வகைகளை மட்டும் தனிமைப்படுத்தி அவற்றின் சிறப்பினையும், தொழில் நுணுக்கங்களையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் புதிய அணுகு முறையைப் பயன்படுத்தி, 1988-ஆம் ஆண்டில் விமலா பெக்லி அவர்கள் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.¹⁹ இக்கட்டுரையில் ரௌலெட்டெட் பாணை வகைகளைப் பற்றி வீலர், கசால் ஆகியோரின் கருத்திற்கு மாறாகச் சில புதிய உண்மைகளை அவர் வெளியிட்டுள்ளார். இதுகாறும் குறிப்பிடப்பெற்ற ஆய்வுக்கட்டுரைகள் மட்டுமின்றி அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுகளை அடியொற்றி ஆங்கிலத்திலும், பிரஞ்சு மொழியிலும் பல கட்டுரைகளும், நூல்களும் வெளியாகியுள்ளன.

இறுதியாக, 1990-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி, பிப்ரவரி ஆகிய மாதங்களில் விமலா பெக்லி, ஸ்டீவன் இ.சைட் போத்தம் (Steevan, E. Side Botham), எலிசபெத் (Elizabeth) என்னும் மூன்று அமெரிக்கர்களால், இந்தியத் தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையின் உதவியுடன் அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வு நடத்தப் பெற்றது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையினரும், மாணவர்களும் இவ்வகழ்வாய்வில் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்.

அமெரிக்காவின் பென்சில்வேனியா பல்கலைக் கழகம் அகழ்வாய்விற்கு நிதியுதவி அளித்தது.

சாயத்தொட்டி, உறைக்கிணறுகள், பல்வகை மணிகள், மதுச்சாடிப் பகுதிகள், அரிட்டைன்-ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடுகள், பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகள், யவனக் குடியிருப்பின் சுவர்ப்பகுதிகள் முதலியன இவ்வகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப் பெற்றன. இந்நூல் அச்சாகும்போதும் (டிசம்பர், 1990) விமலா பெக்லி அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வு நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இனி எதிர்வரும் ஆண்டுகளிலும் அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வுப் பணிகள் தொடர்வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருவதால் வருங்காலத்தில் மேலும் பல வரலாற்றுண்மைகள் வெளிவரும் சூழ்நிலை உருவாகி வருகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. கே. வி. இராமன், "தொல்லியல் ஆய்வுகள்" ப. 48.
2. புறநானூறு, பா. 228.
3. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered" - American Journal of Archaeology - 87, 1983, p. 464.
4. எஃப். சிரில் அந்தோனி, சு. தில்லைவனம், "அரிக்கமேடு" ப. 2.
5. புதுவைச் செய்திகள், நவம்பர் - 1969, ப. 13
6. புதுவைச் செய்திகள், மே - 1969, ப. 19
7. புதுவைச் செய்திகள், நவம்பர் - 1968, ப. 16
8. புதுவைச் செய்திகள், மே - 1969, ப. 19

9. ஏ. ஏகாம்பரநாதன், அரங்க. பொன்னுசாமி, "தொல்லியல் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகள்", ப. 93
10. 'Ancient India' - Bulletin of the Archaeological Survey of India, No. 2, July - 1946.
11. P. Z. Pattabiramane, "Les Fouilles d' Arikamedu (Podouke)", Pondicherry, 1946.
12. J. M. Casal, "Fouilles de Virampatnam - Arikamedu", Paris, 1949.
13. மே. நூல், ப. 31
14. மே. நூல், ப. 31
15. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered" American Journal of Archaeology - 87, 1983.
16. Vimala Begley, "Rouletting and Chattering" - The University Museum Magazine of Archaeology/ Anthropology, University of Pennsylvania, Vol - 28, No. 1, 1986.
17. Jr. Peter Francis, "Bead Emporium" - A Guide to the Beads from Arikamedu in the Pondicherry Museum, Govt. of Pondicherry, 1987.
18. E. Marianne Stern, "The Secret of Pappanaidu Pet" - International Journal of Glass Science and Technology - Vol. 60, Frankfurt, 1987.
19. Vimala Begley, "Rouletted Ware at Arikamedu: A New Approach" - American Journal of Archaeology - 92, 1988.

5. மட்பாண்ட வகைகள்

ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சமுதாய மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, தொழில் வளர்ச்சி, கலை நயம் ஆகியவற்றை அவர்கள் பயன்படுத்திய பாத்திரங்கள் (பாண்டங்கள்) புலப்படுத்துகின்றன. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியினையும், வணிகப் பெருக்கத்தினையும் அந்நாட்டு மக்கள் விட்டுச் சென்ற பாண்டங்களின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடியும். இவ்வகையில் அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வில் நமக்கு மிகுதியாகக் கிடைத்திருப்பவை மட்கலன்கள், வட்டில்கள், சாடிகள் ஆகியவை ஆகும்.

அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப் பெற்ற மட்பாண்ட வகைகளில் பல உள்நாட்டிலேயே வனையப் பெற்றவையாகவும், சில வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்றவையாகவும் இருக்கின்றன. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பே பாணை வனையும் தொழில் நுட்பத்தை அரிக்கமேட்டு மக்கள் அறிந்திருந்தனர். சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் 'முதுமக்கள் தாழி' உட்படப் பல மட்பாண்ட வகைகளை அக்கால மக்கள் செய்து வந்துள்ளனர் என்பதற்கு அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் பல சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

வெளிநாட்டு மட்கலன்கள்:

அயல் நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்று அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப் பெற்ற மட்பாண்டங்களை நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன.

1. அரிட்டைன் பாணை (Arretine ware)

CC-0. In Public Domain. Gurukul Kangri Collection, Haridwar

2. ரௌலெட்டெட் பாணை (Rouletted Black ware)
3. ஆம்போரா சாடி (Amphorae Jar)
4. செலெடன் மட்கலன்கள் (Chinesh Celedon)

என்பனவாகும். இவற்றுள் சீன நாட்டு 'செலெடன்' மட்கலன்களைத் தவிர ஏனைய மூன்றும் மத்தியத் தரைக் கடல் நாடுகளிலிருந்து யவன வணிகர்களால் அரிக்கமேட்டிற்குக் கொண்டுவரப் பெற்றவையாகும். வெளிநாட்டு மட்கலன்கள் அனைத்தும் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் வெவ்வேறு விதமான மண்ணடுக்குகளிலிருந்து வெளிக் கொணரப்பட்டவையாகும்.

அரிட்டைன் மட்கலன்கள் :

பண்டைக் காலத்தில் இத்தாலி நாட்டில்தான் இவ்வகைப் பாணைகள் வளையப்பட்டன. இத்தாலி நாட்டில் 'அரிட்டியம்' என்றழைக்கப்பட்ட இடத்தில் முதன் முதலாக வளையப்பட்டதனால் இவ்வகை மட்பாண்டங்களுக்கு 'அரிட்டைன்' என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. அக்காலத்திய 'அரிட்டியம்' இப்போது 'அரிசோ' (Arezzo) என்றழைக்கப் படுகின்றது. பண்டைக்காலத்தில் 'அரிட்டைன்' மட்கலன்கள் அரிட்டியத்தில் மட்டுமின்றி, இத்தாலியிலுள்ள புட்டோலி, மொடினா, ரெமினி ஆகிய பிற பகுதிகளிலும் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றன.¹

இளஞ்சிவப்பு நிறமுடைய இவ்வகை மட்பாண்டங்கள் நுண்மையான மணல், களிமண் ஆகியன கலந்து மிகவும் மென்மையாக வளையப்பட்டு மெருகுடன் திகழ்கின்றன. இவற்றில் உள்ள இளஞ்சிவப்பு நிற மெருகு, முத்திரை மெழுகினைக் காட்டிலும் பளபளப்பாகக் காணப்படுகின்றது. மென்மையான மஞ்சள் கலந்த சிவப்பு நிறமுள்ள

‘அரிட்டைன்’ மட்கலன்களும் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன.

இந்தியாவிலேயே அரிக்கமேட்டில் மட்டுந்தான் ‘அரிட்டைன்’ வகையைச் சேர்ந்த மட்பாண்ட ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை கி.பி. 20 முதல் கி.பி. 50 வரையிலான காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தாலியில் ‘அரிட்டைன்’ வகை மட்கலன்கள் கி. பி. 50-ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு வனையப்படவில்லையாதலால் அதற்குப் பின்னர் இவை இத்தாலியிலிருந்து பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்க முடியாது என்று வீலர் கருதுகிறார்.² எனவே கி. பி. 20க்கும் கி. பி. 50க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் இவை ‘பொதுகே’ நகருக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற ‘அரிட்டைன்’ வகைப் பாணை ஓடுகள் சிலவற்றில் VIBIE, CAMVRI, ITTA என்னும் முத்திரைகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.³ இம் முத்திரைப் பெயர்கள் அரிட்டைன் பாணை வகைகளை உருவாக்கிய தொழிலகங்கள் அல்லது தொழிலாளிகளின் பெயர்களாக இருக்கக்கூடும். அரிக்கமேட்டின் தொன்மைச் சிறப்புக்கு ‘அரிட்டைன்’ வகைப் பாணை ஓடுகள் ஒரு தனிப் பெருஞ் சான்றாக விளங்குகின்றன. அரிட்டைன் வகையைப் போன்றே இறக்குமதி செய்யப் பெற்ற வேறு சில பாணை ஓடுகளின் விளிம்புகளும் அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றின் வடிவமைப்பும், வழவழப்பும், பளபளப்பும் இவை அயல் நாட்டிற்குச் சொந்தமான பாணை வகைகள் என்பதை உறுதிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன.

ரௌலெட்டெட் மட்பாண்டங்கள் :

ரோமானிய நாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற பாணை வகைகளுள் 'ரௌலெட்டெட்' என்பதும் ஒன்றாகும். ரௌலெட்டெட் மட்பாண்டங்கள் மிக மென்மையான களிமண்ணால் நுட்பமாகவும், நேர்த்தியாகவும் வளையப்பட்டுள்ளன. இவற்றைச் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட களிமண் இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற இத்தகைய மட்கலன்களுள் சில உருக்கு (Steel) நிறத்திலும், சில சாம்பல் நிறத்திலும் இருக்கின்றன. இப்பாணையின் வெட்டுத்தோற்றம் மிக மெல்லியதாகக் காணப்படுவதால் இதைச் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட களிமண் மென்மையும் நொய்மணல் கலப்பும் மிக்கதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

ரௌலெட்டெட் பாணை வகையைச் சேர்ந்த சில வட்டில்களும் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன. இம்மட்கலன்களின் உட்பகுதியில் புள்ளிகளால் ஆன ஒப்பனைகள் வட்டமாகவும், முக்கோணமாகவும் புனைப்பட்டுள்ளன. அழகுக்காகவும், கலையுணர்வுக்காகவும் செய்யப்படும் இந்த ஒப்பனையைத்தான் 'ரௌலெட்டெட்' என்று கூறுகின்றனர்.⁴ இந்த அடிப்படையில் தான் இப்பாணைகளை 'ரௌலெட்டெட்' பாணை வகை என்றழைக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் இத்தகைய மட்கலன்கள் உறையூர், காஞ்சிபுரம், கொற்கை, வசவசமுத்திரம், செங்கமேடு, காரைக்காடு, கரூர் முதலிய இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் கிடைத்திருக்கின்றன. புதுச்சேரியில் அரிக்கமேட்டிலும், கர்நாடகத்தில் பிரம்மகிரி, சந்திரவல்லி போன்ற இடங்களிலும், ஆந்திராவில் சாலிகுண்டத்திலும் இவை கிடைத்திருப்பதால் தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும்

ரோமானியர் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிய வருகிறது.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் ரௌலெட்டெட் பாணை வகைகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்தியாவின் கங்கைச்சமவெளியான ராஜ்காட் (Rajghat), அயோத்தியா (Ayodhya) ஆகிய பகுதிகளிலும் மகாராட்டிர மாநிலத்தில் நாசிக் (Nasik) நெவேசா (Nevasa) ஆகிய பகுதிகளிலும் ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன.⁵ இருப்பினும் தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரையிலும், வங்காள விரிகுடாவில் தலக்கும் ஆறுகளின் முகத்துவாரப் பகுதிகளிலும் தான் இவ்வகைப் பாணை ஓடுகள் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன.

ரௌலெட்டெட்-தொழில்நுட்பம்:

தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களில் பலர் ரௌலெட்டெட் வகையில் அமைந்ததொழில் நுட்பத்தின் மத்தியத்தரைக் கடல் நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவிற்கு இறக்குமதி செய்யப் பெற்றது என்பதை ஒப்புக்கொண்டாலும் அதன் மூலவடிவம் எந்தப் பகுதியிலிருந்து இறக்குமதி ஆயிற்று என்பதை யாரும் தெளிவு படுத்தவில்லை. வரலாற்று ஆய்வாளர்களில் சிலர், கிடைத்திருக்கும் ரௌலெட்டெட் பாணை வகைகளுள் வழவழப்பான நல்லதன்மை கொண்டவை ரோமன் வகை என்றும், சிறிது கரடு முரடான தன்மை கொண்டவை ரோமானிய வகையிலிருந்து பெறப்பட்ட இந்திய வகை என்றும் கூறுகின்றனர்.⁶

மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளில் செய்யப்பெற்று வந்த பல்வேறு விதமான பாணை ஒப்பனைகளில் ரௌலெட்டெட் என்பதும் ஒன்றாகும். ஆனால் அரிக்கமேட்டு ரௌலெட்

டெட் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் மட்டும் ஒப்பனை செய்யப்பெற்ற ஒரே பாணை வகை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற பாணைகளில் புனையப்பட்டுள்ள ஒப்பனைகளும், வளைவுகளும் அரிக்கமேட்டு வகையைக் காட்டிலும் ஒழுங்குடையதாகவும், அழகுடையதாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மட்டுமின்றி இரண்டுவகைப் பாணைகளின் வடிவமைப்பிலும் பல மாற்றங்கள் இருப்பதையும் உணர முடிகின்றது⁷.

அரிக்கமேடு, உறையூர், காரைக்காடு ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த மட்பாண்டங்கள் சிலவற்றில் ரௌலெட்டெட் முறையில் உள்நாட்டில் வனையப்பட்ட ஒப்பனைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சில ரோமானிய (ரௌலெட்டெட்) மட்பாண்டங்களின் வடிவமைப்பினையும், ஒப்பனையையும் ஒத்திருக்கின்றன. உள்நாட்டில் செய்யப் பெற்ற இத்தகைய மட்பாண்ட ஓடுகள் வழவழப்பின்றியும், வித்தியாசமான களிமண்ணைக் கொண்டவையாகவும் விளங்குகின்றன.

சங்க காலத்தில் ரோமானிய நாட்டிற்கும் தமிழகத்திற்கும் அரசியல், வணிகம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தமையால் அந்நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற ரௌலெட்டெட் மட்கலன்களைப் பார்த்துத் தமிழகத்துக் குயவர்கள் அம்மாதிரியான மட்பாண்டங்களை வனைந்திருக்கின்றனர். இவ்வகையில் வீரரால் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற சில ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடுகள் (எண்: 10, 18, 141) மேனாட்டாரின் ரௌலெட்டெட் வகைச் செல்வாக்கால் உள்நாட்டிலேயே வனையப்பட்டவையாகும்.⁸ உள்நாட்டில் செய்யப்பெற்ற ரௌலெட்டெட் பாணைகள்,

ரோமானிய நாட்டு ரௌலெட்டெட் வகையினைக் காட்டிலும் காலத்தால் சற்றுப் பிந்தியவையாக இருத்தல் வேண்டும்.

இந்தியாவிலேயே அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற ரௌலெட்டெட் பாணை வகைதான் மிகவும் பழைமையானது. அரிக்கமேட்டில் வீலரின் அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற ரௌலெட்டெட் வகையின் காலம் கி. மு. 200-க்கும் கி.மு. 100-க்கும் இடைப்பட்ட பகுதியாகும். ஏறக்குறைய இதே காலகட்டத்தில் கி.மு. 200-இன் பிற்பகுதியிலும், கி.மு. 100-இன் முற்பகுதியிலும் சிரியா நாட்டில் இத்தகைய களிமண் பாணை வகைகள் தயாரிக்கப்பட்டு உலகின் பல்வேறு பகுதிகட்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. கறுப்பு நிறமுள்ள இத்தகைய மட்பாண்டத்திற்குக் 'கீழ்த்திசைக் களிமண் பாணை' (Eastern Sigillatta A Ware) என்று பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்தது.⁹ இத்தகைய களிமண் பாணை வகைகளும் அரிக்கமேட்டிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன.

பழங்கால மரபை அடியொற்றி, இந்தியாவில் இன்றைக்கும் ரௌலெட்டெட் பாணை வகைகள் செய்யப்பட்டு வருவது வியப்புக்குரிய ஒன்றாகும். லக்னோவுக்கு அருகில் 18 கி. மீ. தொலைவில் உள்ள பீஜனாவூர் (Bijnaur) ஓரிசா மாநிலம் என்னுமிடத்தில் இமாம் அலி (Imam Ali) என்பவர் இன்றும் ரௌலெட்டெட் பாணை வகையை வனைந்து, விற்று வருகிறார். அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற (ரௌலெட்டெட்) பாணை ஓடுகளை இதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இரண்டு வகைப் பாணைகளிலும் மெல்லிய உலோகத் தகடுகளால் புள்ளிக் கோலம் (ஒப்பனை) செய்யப்பட்டு அழகுபடுத்தப்பட்டுள்ளமை புலனாகும்.

மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ரௌலெட்டெட் வகையைப் பார்த்தே அரிக்கமேட்டு ரௌலெட்டெட் பாணையின் கலையநயம் வடிவமைக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும். எனவேதான் அரிக்கமேட்டு ரௌலெட்டெட் பாணைகள் உள்நாட்டில் செய்யப் பட்ட 'மாதிரி ரௌலெட்டெட்' ஆகும் என்று விமலா பெக்லி அவர்கள் தமது அகழ்வாய்வின் மூலம் உறுதிப்படுத்து கின்றார்.¹⁰ இக்கூற்று மேலும் ஆராய்தற்குரியது.

ஆம்போரா சாடிகள்:

பழங்காலத்தில் மத்தியதரைக்கடல் நாடுகள் அனைத்திலும் மது, எண்ணெய் ஆகிய திரவப்பொருட்களைச் சேமித்து வைப்பதற்கும். பாதுகாப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட சாடிகளுக்கு 'ஆம்போரா சாடிகள்' என்று பெயராகும். ஆம்போரா சாடிகளும் ரோமானியர்களால்தான் தமிழகத் திற்குக் கொண்டுவரப் பெற்றன. இந்தச் சாடிகள் யாவும் மென்மையான களிமண்ணால் வளையப் பெற்று பழுப்பு நிறத்திலும் இளஞ்சிவப்பு நிறத்திலும் காணப்படுகின்றன. ஆம்போரா மதுச்சாடிகள் ஒரு சிக்கலான செயல்முறைப்படி செய்யப்பட்டனவாகும். இவை மேற்புறம் சக்கரத்தாலும், அடி பகுதி கையாலும் செய்யப்பட்டு ஒரு கெட்டியான மட்டுச்சின்மூலமாக இரண்டுபகுதிகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆம்போரா சாடிகள் அடிப்பகுதியில் கூர்மையாகவும், வாய்ப்பகுதியில் முடியுடையனவாகவும் கழுத்துப் பகுதியில் இருபுறமும் கைப்பிழிகள் உடையனவாகவும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இரண்டு பக்கங்களிலும் கைப்பிழிகள் இருப்பதால் இவற்றை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு எளிதில் எடுத்துச் செல்வதற்கும், கூர்மையான அடிப்பகுதி இருப்பதால் தரையில் ஊன்றி வைப்பதற்கும் வசதியாக இருந்தது. பொதுவாக மதுபானங்களை நீண்ட நாட்கள் பூமிக்கடியில்

புதைத்து ஊற வைப்பதற்கு இத்தகைய சாடிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கலாம்.

அரிக்கமேட்டில் மட்டுமின்றி தமிழகத்தின் வசவ சமுத்திரம், காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களிலும் ஆம்போரா சாடிகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. வட இந்தியாவில் தட்சசீலத்திலும் (Taxila) இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஆம்போரா மதுச்சாடி ஓடுகள் கிடைத்திருப்பதாக வீலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹¹ இத்தகைய சாடிகள் கி.மு. 100 இலிருந்து கி.பி. 100 வரையிலான காலப்பகுதியில் இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்யப் பெற்றிருக்க வேண்டும். கசால் அவர்கள் தம்முடைய தென்பகுதி அகழ்வாய்வு முடிவுகளில் ஆம்போரா சாடி பற்றிய குறிப்பு எதனையும் தரவில்லை. ஆனால் வீலரோ, தமது அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வு முடிவுகளில் ஆம்போரா மதுச்சாடி ஓடுகள் கிடைத்தமை பற்றிய குறிப்பினைத் தந்துள்ளார்.¹²

மத்தியத்தரைக்கடல் நாட்டு மட்கலன்களுள் அரிட்டைன் வகையினைக் காட்டிலும் ரௌலெட்டெட், ஆம்போரா வகைகள் காலத்தால் சற்று முந்தியவையாகக் கருதப்படுகின்றன. அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் அரிட்டைன் பாணை ஓடுகள் கிடைத்த மண்ணடுக்குகளுக்குக் கீழே உள்ள மண்ணடுக்குகளில் ரௌலெட்டெட், ஆம்போரா மட்கலன்கள் கிடைத்திருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் இவை காலத்தால் முந்தியவை என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய அயல்நாட்டு மட்கல வகைகள் அமைப்பிலும் நேர்த்தியிலும் சிறந்திருந்தமையால் தமிழகத்துக் குயவர்களும் இவற்றைப் போன்று உள்நாட்டுக் களி மண்ணால் மட்கலன்கள் உருவாக்கத் தொடங்கினர்.

உள்நாட்டு மதுச்சாடிகள்:

தமிழகத்துக் குயவர்கள் தம் தொழிலில் புதிய நுணுக்கங்கள் பலவற்றை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்கின்ற தன்மை படைத்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். ஆம்போரா சாடிகளைப் போன்றே அரிக்கமேட்டிலும் கூர்மையான அடிப்பகுதியும், அகன்ற வாய்ப்பகுதியும் உடைய உள்நாட்டு மதுச்சாடிகளைச் செய்துள்ளனர். மேற்புறத்தில் கைப்பிடி இன்றி வணையப் பெற்ற இத்தகைய சாடிகள் உள்நாட்டுக் களிமண்ணால் வணையப் பெற்று மிகவும் திண்மையாகத் திகழ்கின்றன.

காஞ்சிபுரத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் ஆம்போரா சாடிகளுடன், இத்தகைய உள்நாட்டு மதுச்சாடிகள் வரிசை வரிசையாகப் பூமியில் புதைத்து வைக்கப்பெற்ற நிலையிலேயே கண்டெடுக்கப்பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டிலும் வீலருடைய அகழ்வாய்வில் உள்நாட்டு மதுச்சாடிகள் எட்டு ஒரே இடத்தில் புதைத்து வைக்கப் பெற்றுள்ள நிலையில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் சில ஆம்போரா சாடியை அடியொற்றியே செய்யப்பெற்றுள்ளன. இவ்வகையில் வீலரால் அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பெற்ற மதுச்சாடி ஒன்று (எண்: 74/75) ஆம்போரா வகையினைப் பார்த்து உள்நாட்டிலேயே செய்யப்பட்டதாகும்.¹³ ரோமானிய நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற ஆம்போரா சாடிகள் இளஞ்சிவப்பு நிறமாகவும், உள்நூர்க்குயவர்களால் செய்யப்பெற்ற மதுச்சாடிகள் மங்கிய சிவப்பு நிறமுடையனவாகவும் காட்சியளிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

செலெடன் மட்கலன்கள்:

கிறித்தவ ஆண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே இந்தியாவுடன் சீனநாடு கொண்டிருந்த தொடர்பினை அந்

நாட்டவர்கள் எழுதி வைத்துள்ள பயணக்குறிப்புகள் வாயிலாக அறியலாம். கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி செங்கடல் துறைமுகங்களுக்கும், தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்களுக்கும் இடையே வணிகத் தொடர்பு இருந்து வந்தமையைப் பெரிப்புருசு குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁴ பௌத்த மதக் கொள்கைகளை அறிந்து கொள்வதற்காக சீனாவிலிருந்து இந்தியா வந்த யுவான் சுவாங், பாகியான் முதலாம் பல சீனப் பயணியர் தமிழகம் வந்து சென்றுள்ளனர். தமிழ்நாடு பல்லவர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த காலத்தில் காஞ்சிபுரம் சீனாவுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருந்தது.

சீன நாட்டுடன் தமிழகம் கொண்டிருந்த தொடர்பை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் திகழ்பவை அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த சீன செலெடன் (Chinesh Celedon) மட்கலன்களாகும். பீங்கான் பாத்திரங்களை ஒத்தவையாகக் காணப்படும், இத்தகைய சீனக் களிமண் சாடிகள் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் சீனாவிலிருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். அரிக்கமேட்டைத் தவிர, செலெடன் வகையைச் சேர்ந்த சீன மட்கலன்கள் இந்தியாவின் சிந்து நதிக்கரையில் உள்ள பிராமிநாயாத் என்னுமிடத்திலும் தாமிரவருணி நதிக்கரையில் உள்ள 'காயல்' என்னுமிடத்திலும் கிடைத்துள்ளன.

உள்நாட்டு மட்பாண்டங்கள்:

உள்நாட்டில் வணையப்பட்ட பல மட்பாண்டங்களும் அவற்றின் சிதைவுகளும் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் சாம்பல் நிற மட்கலன்கள் பழங்கால மண்படிவங்களில் கிடைக்கப் பெறுவதால் அவை மிகவும் தொன்மையானவை என்று கருதப் பெறுகின்றன. கருப்பு -

சாம்பல் வண்ண மட்கலன்களும், கருப்பு-சிவப்பு வண்ண மட்கலன்களும் இவ்வகழ்வாய்வில் ஓரளவு கிடைத்துள்ளன. இவை தவிர சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் எல்லாப் பண்பாட்டுக் காலப் படிவங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. எனினும் பழங்கால மண்படிவங்களில் இவ்வகை மட்கலன்கள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

அக்காலத்து மக்கள் உருவாக்கிய மிக முக்கியமான மட்பாண்ட வகையை அகழ்வாய்வாளர்கள் கருப்பு சிவப்புப் பாணை ஓடு (Black and Red Ware Sherd) என்றழைக்கின்றனர். இப்பாண்டத்தில் உள்ள கருப்பு-சிவப்பு வண்ணமானது கவிழ்த்து வைத்துச் சுடுகின்ற ஒரு தனிப்பட்ட சுடுமுறை கொண்டு பெறப்பட்டதாகும். இந்த மட்பாண்டங்களைச் சூளையில் வைத்துச் சுடும்போது அவைகளைக் கவிழ்த்து வைத்துச் சுடுவதால் காற்று புகாத உட்பகுதியும் வாய்ப்பகுதியும் கருப்பு நிறமாகவும், காற்று படுகின்ற வெளிப்பகுதி முழுவதும் சிவப்பு நிறமாகவும் மாறுகின்றன. அரிக்கமேட்டில் கி. மு. 200க்கும் கி. பி. 100க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தனவாக இப்பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன.

சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் புதிய கற்காலத்திலேயே இருந்தனவென்றும் அவை பெரும்பாலும் கையினால் வளையப் பெற்று வந்துள்ளன என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.¹⁵ அக்காலத்தில் இவை நேர்த்தியாக இல்லாமலும் நன்கு சுடப்படாமலும் இருந்தன. உலோகக் காலத்திலும், வரலாற்றுக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் சக்கரத்தின் உதவியால் சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. அரிக்கமேட்டின் தென்பகுதியிலும் வடபகுதியிலும் உள்ள மேல்மட்ட மண் படிவங்களில் இத்தகைய சிவப்பு நிற மட்கலன்களைப் பயன்படுத்துதல் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் இரும்புக் காலத்தைச் சார்ந்த பெருங்கல் பண்பாடு (Megalithic Culture) முழுவிச்சில் இருந்த பொழுது மட்பாண்டத் தொழில் மிகவும் உன்னத நிலையில் விளங்கியது. இம்மட்கலன்களை மணல், உமி, மைக்கா, களிமண் ஆகியவற்றைக் கலந்து செய்து வந்துள்ளனர். அரிக்கமேட்டில் உருவாக்கப்பெற்ற பெரும்பாலான மட்கலன்கள் சக்கரத்தால் வளையப் பெற்றவையாகவே விளங்குகின்றன. ஆனால் குமிட்டி அடுப்பு, கிணற்றுக்கான உறைகள், பெரிய தொட்டிகள், அடர்த்தியான சாடிகள் போன்றவற்றில் மண்துகள்கள் செங்குத்தாகக் காணப்படுவதால் இவை கைகளாலேயே செய்யப் பெற்றிருக்க வேண்டும். கையினால் செய்யப்பட்ட மட்கலனில் மண்துகள்கள் செங்குத்தாகவும், சக்கரத்தினால் வளையப்பட்டிருந்தால் அதன் மண்துகள்கள் பக்கவாட்டிலும் அமைந்திருக்கும் என்று அகழ்வாய்வாளர்கள் கணித்துள்ளனர்.¹⁶ பெரிய அளவிலான தொட்டி, அடுப்பு, உறைசால் ஆகியனவற்றைக் குயவர்கள் இன்றும் கைகளாலேயே வளைந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

களிமண் கூஜா (சேமச் செப்பு):

களிமண்ணால் செய்யப் பெற்ற கூஜா ஒன்று அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் முழுமையான வடிவில் கிடைத்துள்ளது. ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்திலும் இவ்வகைக் களிமண் கூஜா பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தில் அல்மேரி, துய்னிசி, மரோக் முதலிய நாடுகள் வெப்பமண்டலத்தில் இருக்கின்ற படியால் களிமண்ணால் செய்யப்பெற்ற கூஜாக்களில் குளிர்ந்த நீரைச் சேமித்து வைத்துக்கொண்டு பருகுகிறார்கள். இவ்வகைப் பாண்டங்களில் சிறப்புப் பெற்றது 'அல்கரசா' (Alcorazas) என்னும் மட்பாண்டமாகும்.¹⁷ அல்கரசா வகைப் பாண்டத்தோடு

ஓப்பிட்டுப் பார்க்கும் வகையில் அரிக்கமேட்டுக் களிமண் கூஜா அமைந்திருக்கின்றது. சங்ககால மக்கள் பனிக்காலப் பருவத்தில் வெந்நீரை அதன் வெப்பநிலை மாறாமல் சேமித்து வைத்துப் பருகப்பயன்படுத்திவந்த கலமான 'சேமச் செப்பு' பற்றிய கருத்தும்¹⁸ ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

பல்வகை மட்கலங்கள்

அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ள உள்நாட்டு மட்கலன்கள் பல வடிவங்களில் வளையப்பட்டுள்ளன. குழல் வடிவிலான குடுவை, வட்டில்கள், அகல வாயுள்ள பாண்டங்கள், சிறு குவளைகள், குமிழ்விடிவிலான சிறிய பாணைகள், சட்டிகள், கிண்ணிவாய் மூக்குப் பாணைகள், கூர்முனைச்சாடிகள் என்று அக்கால மக்களின் ரசனைக்கும், தேவைக்கும் ஏற்ப வளையப்பட்டுள்ளன. சில பாணைகள் கொள்ளளவைக் கணக்கிடுவதற்கு ஏற்ப வளையப்பட்டுள்ளன. சில மட்பாண்டங்கள் பளபளப்பாகச் சாந்து பூசியது போல் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய இனத்தில் ஒன்று கூட முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை.

சோறு வடிக்கும் தட்டுக்கூடைகளும், அடிப்பாகத்தில் நுண்ணிய கண்கள் அமைக்கப்பெற்ற சல்லடைகளும். மேல் முடிகளும், தட்டுகளும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. பல மட்பாண்ட வகைகள் உள்நாட்டிலேயே செய்யப்பட்டிருப்பினும் ரோமானிய நாட்டு மட்பாண்டங்களின் சாயல் சிலவற்றில் படிந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பாணை எழுத்துக்கள்:

அரிக்கமேட்டில் மட்டுமின்றி தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் நடைபெற்ற அகழ்வுாய்வுகளில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவ்

வெழுத்துக்கள் மட்பாண்டங்களின் வெளிப்பகுதியில் தான் மிகுதியும் இடம் பெற்றுள்ளன இந்தப்பாணை எழுத்துக்கள் பிராமி வரிவடிவத்தை உடையவையாய் தமிழ்மொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளமையால் இவற்றைத் 'தமிழ் பிராமி' எழுத்துக்கள் என்றழைக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் அழகரை, கொற்கை, உறையூர், காஞ்சி புரம் ஆகிய இடங்களிலும் 'தமிழ் பிராமி' எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆந்திர மாநிலம் சாலிகுண்டத்திலும் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய மாவட்டங்களின் குன்றுகளில் உள்ள பல குகைகளில் அசோகர் கால பிராமி எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே அசோகர் காலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்த பிராமி எழுத்தின் செல்வாக்கு அரிக்கமேட்டிலும் படிந்திருந்தது என்று தெரியவருகிறது.

பிராமி எழுத்துக்களின் வரிவடிவ அமைப்பினை அடிப்படையாக வைத்து இவை கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியைச் சேர்த்தவை என்று அகழ்வாய்வாளர்கள் கணித்துள்ளனர்.¹⁹ எழுத்துக்களைக் கொண்ட மட்கலன்கள் உடைந்த துண்டுகளாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கிடைத்திருப்பதால் அவை முழுமையான வாசகங்களை உடையனவாய்த் திகழவில்லை.

அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த பாணை ஓடுகளில், 'சாத்தன் ஆவி - இன் கோதிரைசன் ஆதிரையன்' என்று ஒரு ஓட்டிலும் '-ன் தெவ்வை தத்தை கோத்திரா அள்' என்று மற்றொரு ஓட்டிலும் தமிழ் பிராமி வரிவடிவில் எழுதப் பெற்றுள்ளன.²⁰ இரண்டு ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடு

களில் அவற்றைச் செய்தவரின் பெயர்கள் தமிழ் பிராமியிலும், பிராகிருதத்திலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன, 'முதிஞ்ஞரன் அகல்' (தமிழ் பிராமி) 'யதுவலபூதிபதி' (பிராகிருதம்) என்பனவாகும்.²¹

பொதுவாக மட்பாண்டங்களில் உள்ள எழுத்துக்கள் இரண்டுவிதமான முறைகளில் எழுதப்பெற்று வந்துள்ளன. மட்பாண்டங்கள் வணையப்பட்ட பின்னர் அவை ஈரமாக இருக்கும் போதே எழுத்துக்களைப் பொறிப்பது முதலாவது முறையாகும். இம்முறையில் பாணைகள் குளையிலிட்டுச் சுடப்படுவதற்கு முன்னர் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்படுகின்றன. இரண்டாவது முறையில் குளையிலிட்டுச் சுடப்பட்ட பின்னர் அம்மட்கலன்களின் வெளிப்பகுதியில் கூர்மையான உலோகத்தகட்டால் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டன. அரிக்கமேடு பாணை எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் மட்கலன்கள் சுடப்படுவதற்கு முன்பு எழுதப் பெற்றவையாகவே தெரிகின்றன.

தமிழ்பிராமி-திராவிட

வீலரின் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் (1945) எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட இருபத்திரண்டு பாணை ஓடுகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றன. அவற்றுள் பத்தொன்பது ஓடுகள் தமிழ்பிராமியிலும், இரண்டு பிராகிருதத்திலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. எஞ்சியுள்ள ஒரு பாணை ஒட்டின் எழுத்து வடிவம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பெற்ற பாணை எழுத்து ஓடுகளில் காலத்தால் முற்பட்ட பிராமி வடிவமுள்ள பாணை ஓடுகள் கசால் அகழ்வாய்வில்தான் (1947-48) காணப்படுகின்றன. கசால் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த பாணை எழுத்து ஓடுகளை ஆராய்ந்த ழான்ஃபிலியோசா (M. J. Filliozat) என்பவர், "இப்பாணை ஓடுகள் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும். கி.மு.

1-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டவையாகும்²² என்று கூறியுள்ளார். அரிக்கமேடு பாணை எழுத்தின் வரிவடிவத்தை ஆராய்ந்த ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களோ, “குசானர் காலத்தில் (Kushan Period) உள்நாட்டில் தயாரான பாணைகள் அரிக்கமேட்டுப் பகுதிக்கு இறக்குமதியாகியிருக்க வேண்டும்”²³ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்ககாலத்தில் சேரமண்டலத்திலும், சோழமண்டலத்திலும் வழங்கிவந்த தமிழ் எழுத்துக்கள் ‘கண்ணெழுத்துக்கள்’ என்னும் பெயருடையனவாய்த் திகழ்ந்தன. இவ்வுண்மையை,

“கண்ணெழுத் தாளர் காவல் வேந்தன்

மண்ணுடை முடங்கல்அம் மன்னவர்க் களித்து”²⁴

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் உணரலாம். இவ் வெழுத்துக்கள் வட்டவடிவமாய்த் திகழ்ந்ததால் பிற்காலத்தில் இவை ‘வட்டெழுத்துக்கள்’ என்றழைக்கப் பெற்றன. இவ்வட்டெழுத்துக்கள் அசோகரின் பிராமி எழுத்திலிருந்து தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தன என்று டாக்டர் பூலர் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁵ இக்கூற்று சிறிதளவும் பொருந்தாது.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் வழக்கில் இருந்து வந்துள்ள உண்மையை அனைவரும் அறிவர். சமண, பௌத்த சமயங்களின் ஆதிக்கம் காரணமாகவே பிராமி வரிவடிவம் (அரிக்கமேடு உட்பட) தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் நுழையத் தலைப்பட்டது. சமய ஆதிக்கம் தாம் செய்யும் தொழிலிலும் பதிந்து விடுதல் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகும். பௌத்தசமயக் கொள்கையை வெளிப்படுத்தும் குறியீடு ஒன்று (Yya de dhamo) அரிக்கமேடு பாணை ஓட்டில் காணப் பெறுவதால்²⁶

பெளத்த சமயத்தாக்கத்துடன் பிராமி வரிவடிவ முறையும் இப்பகுதி மக்களிடம் பரவியிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் தமிழ் ஒலியன்களின் சிறப்பிற்கேற்பவே (தமிழ் மொழியில்) பிராமி எழுத்து வடிவம் ஏற்கப்பட்டது என்பதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். ஆந்திர மாநிலம் பட்டிப்புரோலுவில் கிடைத்த பிராமி எழுத்து வகையுடன் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்து வகை ஓரளவு ஒப்புமை உடையனவாகக் காணப்படுகின்றது.

அசோகர் காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் பெளத்த சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் பிராமி வரிவடிவ எழுத்து முறையில் பல கல்வெட்டுக்களும், பாணை எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டன. இவ்வகையில் அரிக்கமேட்டுப் பாணை எழுத்துக்களில் ஓரளவு பிராமி வரிவடிவத்தின் சாயல் இருப்பினும் பழந்தமிழ் எழுத்துக்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அரிக்கமேட்டு பாணை எழுத்துக்களை ஆராய்ந்த அகழ்வாய்வாளர்கள் அவை பழந்தமிழ் எழுத்துக்களின் மூலவடிவமான 'திராவிடி' என்னும் எழுத்து வகையைச் சேர்ந்தன என்று கணித்துள்ளனர்.²⁷ அரிக்கமேட்டு பாணை எழுத்துக்களில் 'திராவிடி' வரிவடிவ முறையைப் பின்பற்றி வந்த அரிக்கமேட்டு மக்கள் அப்பகுதியில் பரவிய பெளத்த சமய ஆக்கிரமிப்பின் காரணமாக பிராமி வரிவடிவத்தையும் ஓரளவு பின்பற்ற நேர்ந்தது.

பாணை ஒலியங்கள்,

மட்பாண்டங்களை அழகுபடுத்த அக்கால மக்கள் தங்களின் விரல்நுனி, சிறுகுச்சி, எலும்பு, உலோகத் தகடுகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மட்கலன்களின்மேல் வரையப் பெற்றுள்ள பூக்கள், கொடிகள், வரிக்கோடுகள், பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவை அக்கால மக்களின் அழகுணர்ச்சியையும், கலையுணர்ச்சி

யையும் புலப்படுத்துவனவாய் உள்ளன. சக்கரத்தினால் பாணையை வடிவமைக்கின்ற போதும் வடிவமைத்துவிட்ட பின்பும் (இருநிலைகளிலும்) இத்தகைய புனைவுகள் செய்யப் பட்டுள்ளன.

அரிக்கமேட்டில் வீலர் அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற பாணை (ஓடுகளில் உள்ள) ஒவியங்களுள் வில்லேந்திய மனிதன், மீன், நின்று கொண்டிருக்கும் மனிதன் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவ்வோவியங்களைப் பாணையில் வரைவதற்குக் கூரிய அம்பின் நுனியையோ அல்லது உலோகத் தகட்டையோ பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

கீறல் குறிகள்:

இன்ன உருவம் என்று அறிந்து கொள்ளவியலாத சில கீறல் குறிகள் (Graffiti Marks) வரையப் பெற்ற பாணை ஓடுகளும் அரிக்க மேட்டில் கிடைத்துள்ளன. இவை ஒழுங்கற்ற நேர்க்கோடுகள், அடுக்கடுக்கான கோடுகள், பல விதமான அடையாளக் குறிகள், வில், அம்பு, சூலம் போன்ற உருவங்களைக் கொண்டவையாய் விளங்குகின்றன. இத்தகைய கீறல் குறிகளுள் சில பிராமி எழுத்தின் வரி வடிவத்தோடு ஒப்புமையுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கீறல் குறிகளுக்கும் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்குமோ என்று ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்து வருகின்றனர்.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. ஏ. ஏகாம்பர நாதன், அரங்க. பொன்னுசாமி, 'தொல்லியல் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகள்', ப. 133
2. Ancient India - "Bulletin of the Archaeological Survey of India", P. 35

3. மே. நூல். பக். 39 - 40
4. ஏ. ஏகாம்பரநாதன். அரங்க. பொன்னுசாமி, 'தொல்லியல் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகள்', ப. 132.
5. Vimala Begley, "Rouletting and Chattering", p. 53.
6. மே. கட்டுரை, ப. 49,
7. மே. கட்டுரை, ப. 50.
8. Vimala Begley, 'Arikamedu Reconsidered', - AJA-87, 1983, p. 470.
9. Vimala Begley, "Rouletting and Chattering", pp. 49-50.
10. Vimala Begley, "Rouletted Ware at Arikamedu: A New Approach", - AJA-92, 1988, p. 440.
11. Ancient India - "Bulletin of the Archaeological Survey of India", p. 41.
12. மே. நூல், ப. 41.
13. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered" p. 470.
14. Vimala Begley, "Rouletting and Chattering". p. 47.
15. ஏ. ஏகாம்பரநாதன், அரங்க. பொன்னுசாமி, 'தொல்லியல் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகள்', ப. 129.
16. மே. நூல், ப. 172.
17. புதுவைச் செய்திகள், ஜூன்-1969, ப. 15.
18. குறுந்தொகை, பா. 277.
19. ஏ. ஏகாம்பரநாதன், அரங்க. பொன்னுசாமி, 'தொல்லியல் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகள்', ப. 131.
20. R. Venkatraman, "Indian Archaeology (A Survey)", p. 141.

21. Vimala Begley, "Rouletted Ware at Arikamedu: A New Approach", p. 430.
22. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered", p. 467.
23. மே. கட்டுரை, ப. 477.
24. சிலப்பதிகாரம், 26:170-171.
25. A. H. Dani, "Indian Palaeography", p. 73.
26. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered", p. 477.
27. 'Ancient India' - Bulletine of the Archaeological Survey of India, p. 17.

6. அரிக்கமேடு மணிவகைகள்

அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் அகழ்வாய்வு நடத்துவதற்கு அங்குக்கிடைத்த மணிகளே மூலகாரணமாக அமைந்தன எனலாம். முவோ துய்ப்பராய் அவர்கள் 1930 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் அரிக்கமேட்டில் உலா வந்தபோது அவரால் சேகரிக்கப்பட்ட பலதரப்பட்ட வண்ண மணிகளும், பதக் கங்களும் எதிர்கால அகழ்வாய்விற்கு ஆதாரங்களாக அமைந்தன. இவற்றை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு தான் சுர்லியூ, ஃபொஷே, வீலர், கசால் முதலானோர் அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வை மேற்கொண்டனர், வீலர், கசால் ஆகிய இருவரின் அகழ்வாய்வில் மணிவகைகள் கிடைத்திருப்பினும் அவர்கள் அதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தவில்லை.

இப்பகுதியில் மழை பெய்யும் காலத்தில் மேற் பரப்பு மண் ஆற்றில் சரிந்து விடுவதால் மறைந்திருந்த கண்ணாடி மணிகள் மண்ணுக்குகளின் மேலேயே காட்சி யளிக்கின்றன. உழவர்கள் இக்காலத்தில் புஞ்சைப்பயிர் செய்வதற்காக நிலத்தை உழும்போது பல்வேறு விதமான வண்ண மணிகளைக் கலப்பையின் கொழுமுனை மேற் பரப்பில் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றது. அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுப் பகுதியின் வடக்கில் உள்ள தென்னந்தோப் பில்தான் மிகுதியான அளவிற்கு மணிகள் கிடைத்துள்ளன.

மணி அகழ்வாய்வு:

நியூயார்க் நகரில் இயங்கி வரும் மணி ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் இயக்குநர் ஜெ. பீட்டர் (Jr. Peter

Francis, Director, Centre for Bead Research, New York) என்பவர் 1986-ஆம் ஆண்டில் மணி வகை ஆய்வில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு குழுவினருடன் அரிக்கமேட்டிற்கு வத்து மணி அகழ்வாய்வு நிகழ்த்தினார். அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் பதினைந்து இடங்களில் மிகப்பெரிய அளவில் நிகழ்த்தப் பெற்ற இவ்வகழ்வாய்வில் நாற்பது கிலோகிராம் எடையுள்ள நாற்பதாயிரம் மணிகள் கிடைத்தன. இம்மணிகளை அவற்றின் தரத்திற்கும், நிறத்திற்கும் ஏற்பப் பாகுபாடு செய்து பார்க்கும்போது இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட மணி வகைகளாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

கண்ணாடி மணிகளில் மட்டும் 6 மி.மீ. நீளமுள்ள 4244 சிறிய, பளபளப்பான கண்ணாடி மணிகள் (Mono Chrome Glass Beads) இங்குக் கிடைத்துள்ளன. பண்டைக்காலத் தைச் சார்ந்த இத்தகைய மணிகள் இந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதிகளிலும், தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து கொரியா வரையுள்ள கடற்கரைப் பகுதிகளிலும் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. இக்கண்ணாடி மணிகளின் காலத்தை மதிப்பீடு செய்த பீட்டர் பிரான்சிஸ் அவர்கள் கி.மு. 300-ஆம் ஆண்டிலிருந்து கி. பி. 1700-ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியாகும் என்று வரையறை செய்துள்ளார்.¹

பலவகை மணிகள்:

சங்கு, கண்ணாடி, எலும்பு, தங்கம், இரத்தினம், போலி புஷ்பராகக் கற்கள், பளபளப்பான பாறைப் படிகக் கற்கள், சுடுமண் ஆகிய பொருட்களில் தயாரான மணி வகைகளும் அணிகலன்களும் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன. இவை தவிர பளிங்கு, குதுபவழம் (Carnelian), இரவாய்க் கெம்புக்கல், கோமேதகப் படிகக் கல் (Onyx), செவ்வந்திக்கல், நெருப்புக் கல், குருவிந்தக்கல், பால்நிறப் படிகக் கல் ஆகியவற்றிலும் மணிகள் கிடைப்பதுபற்றி

வந்துள்ளன. இம்மணிவகைகளுள் முற்றுப்பெறாத கலை நயமும் தொழில் நுணுக்கமும் கொண்ட கற்களும் மணிகளும் கிடைத்திருப்பதால் முற்காலத்தில் மணி உருவாக்கும் தொழிலகமும் அரிக்கமேட்டில் இயங்கி வந்திருக்க வேண்டும். இக்கூற்றை உறுதி செய்யும் வண்ணம் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் மணிகளில் துளையிடுவதற்குரிய கருவியும் சாணை தீட்டும் கல்லும் கிடைத்திருக்கின்றன.

கோமேதகக் குமிழ்மணி (Onyx Beads), கோமேதக உருள்மணி (Sardonyx Beads) வகைகள் அரிக்கமேட்டில் அதிகமாக உருவாக்கப் பெறவில்லையாதலால் சில கோமேதக மணி வகைகள் மட்டும் இங்கே நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன. மிகச் சிறந்த வேலைப்பாடமைந்ததும் மெல்லியதுமான பலநிற அடுக்குள்ள கோமேதகக் கிண்ணம் (Onyx cup) ஒன்றின் ஓடு கிடைத்துள்ளது. இவ்வோட்டின் பளபளப்பும், கருப்பு-வெள்ளை வண்ணமும் மேலும் இதனை அழகுபடுத்தியுள்ளது. இத்தகைய கோமேதகத்தால் செய்யப் பட்ட கிண்ணவகைகள் அக்காலத்தில் ரோமானிய நாட்டில் மிகவும் போற்றப்பட்ட நிலையில் விளங்கி வந்துள்ளன.

இரத்தின (Beryl) மணி வகைகளைப் பொறுத்தமட்டில் கோயம்புத்தூர் பகுதிதான் பழங்காலத்தில் புகழ்பெற்றிருந்தது. ஆனால் அரிக்கமேட்டிலோ இரத்தினங்களைப் போன்று தோற்றம் அளிக்கும் போலி இரத்தினமும், போலி புஷ்பராகமும் பளபளப்பான கற்களால் (Semi-Precious Stone) செய்யப்பட்டுள்ளன. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் சுற்றுப் பயணம் புரிந்த பிளினி (Pliny) பல வகைக் கற்களில் மணிதயாரித்து வந்த தொழில் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, "இந்திய மக்கள் தம்முடைய மணி தயாரிப்புத் தொழிலின்போது படிக்கக் கற்களுக்கு வண்ணம் ஏற்றுவதிலும், பளபளப்பான கற்களில்போலி இரத்தினங்

களை உருவாக்குவதிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர்''² என்று கூறியுள்ளமை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பழுப்பு நிறக்கல் (Jasper), நீல வெண்மணிக்கல் (Chalcedony), மங்கிய சிவப்புக் கல் (Cornelian), பளிங்குப் படிக்கல் (Quartz Crystal) போன்ற பலவண்ணக் கற்களால் உருவாக்கப்பெற்ற மணி வகைகள் காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேட்டுக் கண்ணாடி மணிகளில் சில ஒளியை ஊடுருவ விடாதனவாகவும் (Opaque) சில ஒளியை ஊடுருவச் செய்வனவாகவும் (translucent) அமைந்திருப்பது சிறப்புக் குரியதாகும்.

அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த கண்ணாடி மணி வகைகளுள் மடிப்பு மணிகள் (Folded Beads) தனித்தொழில் நுணுக்கம் கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய மடிப்பு மணிகள் இந்தியாவில் மட்டுமின்றி மத்தியத் தரைக்கடலின் கிழக்குப் பகுதி, ஆப்பிரிக்க மற்றும் ஐரோப்பியப் பகுதிகளிலும் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ள கண்ணாடி மடிப்பு மணிகள் முற்காலத்தில் எங்ஙனம் செய்யப்பெற்றன என்பது மேலும் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

கண்ணாடி மணிகளுள் ஊடுருவிப் பார்க்க இயலாத மங்கிய நிறமுடைய கண்ணாடி மணிகளும் இங்கு மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. இம்மணிகள் கோளம், உருளை, நீள் உருளை, கோழிமுட்டை வடிவம், கூம்பு, இரட்டைக் கூம்பு, தட்டையான சதுரம் மற்றும் செவ்வகம் போன்ற வடிவங்கள் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. சில மணிகள் கழுத்தமைப்புக் (Collar Beads) கொண்டவையாக உள்ளன. சில மணிகளில் நீள வாட்டத்திலும், வேறு சில மணிகளில் குறுக்கு வாட்டத்திலும் வரிக்கோடுகள் போடப் பெற்றுள்ளன.

மூலப் பொருட்கள்:

உலகிலேயே மணி தயாரிப்புத் தொழிலில் மிகவும் பழைமையான (கி.மு. 1400) இடம் எனிப்து நாட்டில் உள்ள அமர்னா (Amarna) என்னும் இடமாகும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் கண்ணாடி மணி தயாரிப்புக்கான மூலப் பொருட்கள் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் எனிப்து நாட்டிலிருந்துதான் பல நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது என்று பெரிப்புருசு தம் பயணக் குறிப்பில் குறித்துள்ளார்.³

பண்டைக் காலத்தில் வெனிசு, இத்தாலி, செக்கோஸ்லோவாக்கியா முதலாம் நாடுகளில் மணி தயாரிக்கும் தொழில் ஒரு முழுமைபெற்ற குடிசைத் தொழிலாகவே இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால் அரிக்கமேட்டின் சுற்றுச்சூழல், பொருளாதாரப் பின்னணி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மணி உருவாக்கும் தொழில் முழுமை பெற்ற தொழிலாக (Semi Industrial System) நடைபெற்றது என்று கூற இயலாது. ஏனெனில் மணி உருவாக்குவதற்கான அனைத்து மூலப்பொருட்களையும் அரிக்கமேடு பிற இடங்களில் இருந்தே தருவிக்கும் நிலையில் இருந்து வந்துள்ளது.

பளபளப்பான கற்களில் பலவகை மணிகள் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அரிக்கமேட்டின் சுற்றுப்புறப் பகுதிகளில் மணிகள் செய்வதற்கான இத்தகைய கற்கள் எங்கும் காணப்படவில்லை. ஆந்திரமாநிலத்தில் உள்ள கிருஷ்ணா, கோதாவரி ஆற்றின் கரையோரப் பகுதிகளில் மணிகள் செய்வதற்குரிய கற்கள் கிடைப்பதால் அங்கிருந்தே இக்கற்கள் கொண்டுவரப்பட்டு அரிக்கமேட்டில் பளபளப்பான மணிகள் (Semi precious Stone Beads) உருவாக்கப் பெற்றிருக்கவேண்டும்.

கண்ணாடி மணிவகைகள்:

கி. மு. 2500 ஆம் ஆண்டில்தான் மத்தியத் தரைக்கடல் பகுதிகளில் (மத்திய-கிழக்குக் காக்கேசியப் பகுதி உட்பட) முதன் முதலில் கண்ணாடியால் ஆன பொருள்கள் உருவாக்கப்பட்டு வந்தன. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை கி.மு. 1000 ஆண்டில்தான் கண்ணாடி மணிகள், கண்ணாடி வளையல்கள் முதலிய பொருட்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இன்றைய காலத்தில் கண்ணாடி மணி தயாரிப்பதற்குப் பல வேதியியல் பொருட்களைப் பயன் படுத்தி அதைச் செய்வதற்கான வழிமுறைகளை மிகவும் எளிமைப்படுத்தி விட்டனர். ஆனால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்று வந்த கண்ணாடி மணி உருவாக்கும் தொழில் நமக்கு வியப்பூட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

கண்ணாடி தயாரிப்பின் முதல்கட்டமாக, சுத்தமானதும் நுண்மையானதுமான மணல், மரக்கூழ், எலும்புச் சாம்பல் ஆகியவை கலந்த கலவையை ஒரு குறிப்பிட்ட வெப்ப நிலையில் சூடேற்றுவர். சில நாட்கள் வரை இவ்வெப்ப நிலை ஆறாமலும், மாறாமலும் இருக்கும்படிப் பார்த்துக் கொள்வர். இந்த வெப்பநிலையிலேயே வெவ்வேறு விதமான வேதியியல் பொருட்களை அக்கலவையில் கலந்து கண்ணாடி செய்து வந்துள்ளனர். கண்ணாடிகளில் வெவ்வேறு விதமான வண்ணங்களை ஏற்றுவதற்காக இரும்பு, ஈயம், செப்பு, மாங்கனீசு ஆகியவற்றையும் இக் கலவையினூடே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

நீலம், பச்சை, கருப்பு, மஞ்சள், சிவப்பு, முதலாம் வண்ணங்களே அரிக்கமேட்டு மணிகளில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அகழ்வாய்வில் கண்ணாடி (மணி) தயாரிப்பின் போது பயன்படுத்தப்படும் அடுப்பை அல்லது கொதி

கலனோ (Glass Furnace) கிடைக்கப் பெறாமையால் கண்ணாடி உருவாக்கம் பற்றிய முழுமையான தகவல்களை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மணி தயாரிப்பில் தொழில் நுட்பம்:

மணிதயாரிப்பின் போது வீணான அல்லது எஞ்சிய பொருட்கள் மிகுதியான அளவிற்கு அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைத்திருப்பதால் முற்காலத்தில் மிகப் பெரிய அளவில் இத்தொழில் இங்கு நடைபெற்று வந்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. நீளமான உருளை வடிவத்தில் உருவாக்கப்படும் கண்ணாடி, மணிகளாக அமையும் வண்ணம் சிறுசிறு துண்டுகளாக அறுத்துக் கொள்ளப்படும். பின்னர் இத்தகைய கண்ணாடி மணிகளைக் குடைந்து மிக நுண்ணிய துளையிடுவதிலும், மெருகூட்டி அழகு படுத்துவதிலும் அரிக்கமேட்டு மக்கள் (கை வினைஞர்கள்) தம் கைத்தொழில் திறமையைக் காட்டியுள்ளனர்.

சங்க காலத்தில் புகார் நகரில் மணிகள், வளையல்கள் செய்யும் வினைஞர்கள் ஒரு வீதி முழுக்க வசித்து வந்தனர் என்னும் செய்தி பற்றி,

“திருமணி குயிற்றுநர் சிறந்த கொள்கையொடு

அணிவளை போழுநர் அகன்பெரு வீதியும்”⁴

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும் கருத்து ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. சங்கறுத்து வளையல்கள் செய்யப்பட்டு வந்த கலை நயத்தை,

“வாளரம் பொருத கோனேர் எல்வளை”⁵

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுவதும் எண்ணத்தக்கது. இக் கூற்றை மெய்ப்பிக்கும்வண்ணம் வீலரின் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் சங்கினை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட, முற்றுப்பெறாத

கலைநயம் கொண்ட வளையல்கள் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேட்டு மணிகளுள் சிலவற்றின் கலைநயம், தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்த மார்ட்டிமர் வீலர், “அவை அரிக்கமேட்டில் தங்கியிருந்த மத்தியத்தரைக்கடல் நாட்டுக் கைவினைஞரால் (யவனக் கைவினைஞர்) உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்”⁶ என்று கருதுகிறார்.

வைரக்கற்களைக் குடைந்து மணிகள் செய்வதிலும் அரிக்கமேடு தலைசிறந்து விளங்கியுள்ளது. அரிக்கமேட்டில் உருவாக்கப்பட்ட ‘புடைவண்ணச் செதுக்கு மணி’ (cameos) வெவ்வேறு வடிவங்களில் குடையப்பட்டும், செதுக்கப்பட்டும், வேலைப்பாடும் கலைநயமும் கொண்டவையாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. சில ரோமானியப் பேரரசர்கள் இத்தகைய புடைவண்ணச் செதுக்கு மணிகளை நிறைய அளவில் சேர்த்து வைத்திருந்தனர் என்னும் செய்தியே இம்மணி வகையின் சிறப்புக்கும் மதிப்புக்கும் ஒரு சான்றாகும். பிளினி அவர்கள் இம்மணி வகைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “இத்தகைய மணிகளைக் கலையார்வத்துடன் செய்யத் தூண்டுவதில் இந்திய மன்னர்கள் மட்டுமின்றி, பல வெளி நாட்டு மன்னர்களும் ஊக்கம் அளித்து வந்துள்ளனர்”⁷ என்று கூறியுள்ளார்.

கடலூருக்கு அண்மையில் உள்ள காரைக்காட்டிலும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் கண்ணாடி மணிகள் பல கிடைத்துள்ளன. முழுமையான செய்முறை, படி நிலைகளைக் கொண்ட இம்மணிகள் நேர்த்திமிகு திறனையும், சீரான பருமனையும் கொண்டு அச்சுக்கள் உதவியுடன் உருவாக்கப்பட்டதைப் போல காட்சியளிக்கின்றன. காரைக்காட்டில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் முழுமையாகச் செய்யப்பெற்ற மணிகளும், பெரிய கண்ணாடித் துண்டுகளும், பயனில்லாத கண்ணாடித் துண்டுகளும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டிலும் தொழில்

இங்கும் நடைபெற்று வந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க இட முண்டு. அரிக்கமேட்டிற்குத் தெற்கே இருபது கிலோமீட்டர் தொலைவில் காரைக்காடு அமைந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டு இடங்களிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள மணி வகைகள் பல விதங்களில் ஒப்புமையுடையன வாகக் காணப்படுகின்றன.

மணி வணிகச் சந்தை:

இந்தியாவின் சோழமண்டலக் கரையில் அமைந்துள்ள அரிக்கமேடு கி.பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் பல வெளிநாட்டவரைக் கவர்ந்திழுக்கும் வகையில் விளங்கி வந்தமைக்கு அங்கு உருவாக்கப் பட்டு வந்த மணிகளும் ஒரு காரணமாகும். கி.பி. 1500 - 1850 ஆம் ஆண்டுகளில் உலக நாடுகளிலேயே மணி உற்பத்தியில் சிறந்தவையாக வெனிசு, -இத்தாலி முதலிய நாடுகள் இருந்துள்ளன. வெனிசு நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மணிவகையைப் போன்று இரண்டு விதமான மணி வகைகள் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன. இங்கு உருவாகப் பெற்று வந்த பாறைப் படிகக் கற்களால் ஆன கழுத்து மணி வகைக்கும் (Collar Beads) பளபளப்பான கல்மணி வகைக்கும், கண்ணாடி மணி வகைக்கும் இந்தியாவில் மட்டுமின்றி ஆசியக்கண்டம் முழுமையும் நல்ல வரவேற்பு இருந்து வந்துள்ளது.

வண்ண மணி வகைகள் பல ரோமானிய நாட்டிற்கு மட்டுமல்லாது தாய்லாந்து நாட்டிற்கும் இங்கிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த மணிகளைப் போன்றே தாய்லாந்து நாட்டில் ஓர் அரசனின் கல்லறையில் (கி. பி. 523) பத்தாயிரத்திற்கும் அதிகமான மணிகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. தட்டையான பல நிற அடுக்குள்ள கோமேதக மணி வகையால் (Omyx Beads)

செய்யப் பெற்ற கழுத்துச் சங்கிலி (Necklace) ஒன்று தாய்லாந்து நாட்டு பாங்காக்கநகரின் தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இந்தச் சங்கிலியில் உள்ள மணிகள் அரிக்கமேட்டில் உருவாக்கப்பெற்றவையாகும். ஏனெனில் அக்காலத்தில் அரிக்கமேட்டைத் தவிர உலகில் வேறெங்கும் இத்தகைய தட்டையான அமைப்புள்ள கோமேதக மணிவகைகள் உருவாக்கப்பெறவில்லை. சுருங்கச் சொன்னால் அந்நியச் செலாவணியை மிகுதியான அளவிற்கு ஈட்டித் தந்த மணி வணிகச் சந்தையாகவே, அரிக்கமேட்டில் மணி உருவாக்கத் தொழில் நடந்து வந்துள்ளது.

மணிகளில் சமயத்தாக்கம்:

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மனிதன். வாழும் சமுதாயத்தின் தாக்கமோ அல்லது அவன் பின்பற்றும் சமயத்தின் தாக்கமோ அவனது அணிவகைகளில் ஆக்கிரமிப்பு செலுத்துவது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகும். இன்றைய காலத்தில் நாம் அணிந்து கொள்ளும் மணிகளிலும், அணிகலன்களிலும் கடவுளின் திருமேனியோ அல்லது சமயக் குறியீட்டுச் சின்னமோ பொறிக்கப் பட்டிருப்பதைப் போன்று அரிக்கமேட்டில் அக்காலத்தில் உருவாக்கப் பெற்ற மணிகளிலும் சமயத்தாக்கம் இருந்த மைக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

1930 ஆம் ஆண்டில் முவோ துய்ப்ராய் அவர்களால் அரிக்கமேட்டில் சேகரிக்கப்பட்ட மணிவகைகளுள் நீள்கோள வடிவமுள்ள இரண்டு மணிகள் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளன.⁸ அவற்றுள் ஒரு மணியில் சைவ சமயக் கடவுள் சிவனின் முத்திரையும் ('S' curve and rings) மற்றொரு மணியில் புத்த சமயக் குறியீடும் (Buddhist tri-

ratna) இருக்கும் படி உருவாக்கப் பெற்றிருப்பதால் சமயத் தாக்கமும் மணி செய்யும் தொழிலில் இருந்து வந்திருக்கின்றது என்பது புலனாகின்றது.

மணி உருவாக்கம் - அன்றும் இன்றும்:

கண்ணாடிக் குழாயில் துளையிட்டு மணி செய்த முதல் நாடாக உலகிலேயே இந்தியாதான் சிறந்து விளங்குகின்றது. ஆந்திர மாநிலத்தைச் சேர்ந்த 'பாப்பநாயுடு பேட்டை' என்னும் சிற்றூர் சென்னைக்கு வடமேற்கே 140 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூரில் அன்றைய அரிக்கமேட்டில் உருவாக்கப்பட்ட கண்ணாடி மணிகளைப் போன்று இன்றைய காலக் கண்ணாடி மணிகள் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஏறக்குறைய 1200 பேர் இவ்வூரில் மணி உருவாக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

1929-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத்தின் முயற்சியால் நடைபெற்ற 'குடிசைத் தொழில் கணக்கெடுப்பு' ஆய்வு அறிக்கையில் டி. நாராயணராவ் என்பவர் பாப்பநாயுடு பேட்டையில் நடைபெற்று வரும் கண்ணாடி மணி தயாரிக்கும் தொழிலையும் குறித்துள்ளார்.⁹ இன்று இத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர் பெரும்பாலும் பரம்பரை, பரம்பரையாகவே இதனைச் செய்து வந்திருக்கின்றனர். தாய் தன் மகளுக்கும், தந்தை தன் மகனுக்கும் மணி தயாரிப்புப் பற்றிய தொழில் நுணுக்கங்களைக் கற்றுக் கொடுத்து வருகின்றனர். எனவே, முற்காலத்தில் அரிக்கமேட்டிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த கண்ணாடி மணி தயாரிக்கும் தொழில் வினைஞர்களில் சிலர் பாப்பநாயுடுப் பேட்டைக்கும் வந்திருக்கலாம், என ஊகிக்க இடமுண்டு.

பாப்பநாயுடு பேட்டையில் கண்ணாடிக் குழாய் தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் நீளமான உலோகக்குழாயை 'லடா' (lada) என்றழைக்கின்றனர். இக்காலத்தில்

கண்ணாடி மணி தயாரிப்பின்போது, இச்சிற்றூரில் பயன் படுத்தப்படும் தொழில் நுணுக்கங்களும், கலைநயமும் அக்காலத்தில் அரிக்கமேட்டிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இரண்டு இடங்களிலும் கண்ணாடி மணி தயாரிப்பின்போது எஞ்சிய அல்லது வீணான கண்ணாடி முடிச்சுகள் அனைத்தும் ஒழுங்கமைப்பிலும், வடிமைப்பிலும் ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. இக்கருத்து உறுதியாக்கப்பட வேண்டுமெனில் இன்னும் பெரிய அளவில் அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வு நடத்தப்பட வேண்டும்.

இன்றைக்குப் பாப்பநாயுடு பேட்டையில் கண்ணாடி மணி உருவாக்கும் தொழிற் கூடங்கள் நான்கு உள்ளன. இவ்வூரில் வசித்துவரும் இருபத்து நான்கு குடும்பங்கள் சொந்தமாகவே கண்ணாடி மணி தயாரிக்கப் பயன்படும் உலைக்கலன்களை வைத்துள்ளன. இதேபோன்று அக்காலத்தில் அரிக்கமேட்டிலும் கண்ணாடி மணி செய்யும் தொழிலில் பலர் ஈடுபட்டதோடு அம்மணிகளை விற்பதிலும், ஏற்றுமதி செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது தெளிவு.

பண்டைக் காலத்தில் துணி உற்பத்தியில் இந்தியாவில் பல இடங்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளன. ஆனால் மணி உற்பத்தியில் அரிக்கமேடுதான் அக்காலத்தில் சிறந்த இடமாகத் திகழ்ந்திருந்தது. உலக நாடுகளில் அலெக் சாண்டிரியா (Alexandria), கம்பை (Campay), வெனிசு (Venice) ஆகியவை ஒவ்வொரு விதமான மணி உற்பத்தியில் புகழ்பெற்றிருந்தன. ஆனால் அரிக்கமேடோ பல்வேறு வகையான மணி உற்பத்தியில் புகழ்பெற்றிருந்ததோடு அவற்றை உலகளாவிய பல நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளது.

இங்கேயே மணி செய்யும் பல தொழிற் கூடங்கள் இருந்தன. அது மட்டுமின்றித் தூரக்கிழக்கு நாடுகள் பல

வற்றிலிருந்து கலைநயமுள்ள பலவகை மணிகள் இறக்குமதி செய்யப் பெற்று அரிக்கமேட்டில் விற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளன. இன்றைய காலத்தில் மணி செய்யும் தொழிலில் பயன்படுத்தப்படும் தொழில் நுணுக்கங்களும், கலைநயமும் அன்றைய காலத்தில் அரிக்கமேட்டிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அரிக்கமேட்டு மக்கள் தங்களிடம் கிடைத்த இயற்கைப் பொருட்களையே மணி உருவாக்கத் திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. Jr. Peter Francis, 'Bead Emporium' (A Guide to the Beads from Arikamedu in the Pondicherry Museum), P. 10.
2. மே. நூல், ப. 10.
3. E. Marianne Stern, 'The Secret of Papanaidu Pet' International Journal of Glass Science and Technology — Vol. 60, P. 347.
4. சிலப்பதிகாரம், இந்திர விழலூரெடுத்த காதை, அடிகள் 46-67.
5. நற்றிணை, பா. எண். 77
6. R. E. M. Wheeler, A. Ghosh and Krishna Deva, 'Arikamedu: An Indo-Roman Trading Station on the East Coast of India', Ancient India - II, P.96.
7. Jr. Peter Francis, 'Bead Emporium', P. 9.
8. மே. நூல், ப. 27.
9. E. Marianne Stern, 'The Secret of Papanaidu Pet', P. 347.

7. தொல்பொருட் சின்னங்கள்

அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் பழங்காலப் பாணை ஓடுகளும், மணி வகைகளும் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றைத் தவிர வேறு பல தொல்பொருட் சின்னங்களும் இங்குக் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. யவன இருக்கைகள் (பண்ட சாலை), சுடுமண் பொருட்கள், சாயத் தொட்டிகள், உறைக்கிணறுகள், நாணயங்கள், முதுமக்கள் தாழி, கழிவு நீர் வாய்க்கால், தோல் பொருட்கள் முதலியன இவற்றுள் அடங்கும்.

இரும்புப் பொருட்களில் ஒரு மோதிரம், சுத்தி, ஆணிகள் ஆகியவையும், தாமிரத்தால் ஆன கிலுகிலுப்பையும் அம்மிக் கற்களும் குழவிக் கற்களும் கிடைத்துள்ளன. மரத்தாலான பொருட்களில் உட்புறம் குடையப்பட்ட ஒரு மரத்துண்டும், பெரிய மரச்சுத்தி ஒன்றும் கிடைத்துள்ளன. சிறந்த வேலைப்பாடும் கலைநயமும் உள்ள தந்தப் பொருட்களும் அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற தொல்பொருட் சின்னங்களை நோக்கும்போது பழம்பெரும் 'பொதுகே' நகரில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள் நாகரிகம் உள்ளவராகவும், ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகளில் நுண்ணுணர்வு பெற்றவராகவும் திகழ்ந்திருந்தனர் என்று தெரிய வருகிறது.

யவனக் குடியிருப்புப் பகுதிகள்:

கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் கிழக்கு, மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் பல ஐரோப்பிய வணிகக்

குடியிருப்புகள் தோற்றம் பெற்றிருந்த வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகின்றது. இதே போன்ற வணிகக் குடியிருப்புகள் கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் யவனர்களால் தமிழகத்தின் கடற்கரையோரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்பதை அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுகள் உணர்த்துகின்றன. சங்ககாலப் 'பொதுகே' நகரில் பலவிதமான தொழிலகங்களும், வர்த்தக நிறுவனங்களும் நிறுவப்பட்டிருந்தன. வணிகக் குடியிருப்புகளைப் பாதுகாக்கவும், வணிகத்தை ஒழுங்குபடுத்தவும், யவனர்கள் காவலர்களை நியமித்திருந்தனர். தமிழகக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் யவனர்கள் பல குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டு வணிகம் புரிந்து வந்த செய்தியை பேராசிரியர் முவோ துய்ப்பராய் 'இந்தியாவும் ரோமானியர்களும்' என்னும் நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.¹

அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுகள் வெளிப்படுத்திய கட்டிடப் பகுதிகளுள் முதன்மையானது 'பண்ட சாலை' (Ware house) ஆகும். அரிக்கமேட்டின் வட பகுதியில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில்தான் பண்டசாலையின் சுவர்கள் வெளிக் கொணரப்பட்டன. செவ்வக வடிவம் கொண்ட இப்பண்ட சாலை 45 மீ. நீளமும், 11 மீ. அகலமும் உடையதாகும். இக்கட்டிடத்தின் வடபகுதியில் ஏறத்தாழ 18 மீ. நீளமுள்ள மற்றொரு சிறு பொருட்கிடங்கு காணப்படுகிறது. இக்கட்டிட பகுதிகள் மிகவும் அகலமான சுவர்களால் ஆனவையாகக் காணப்படுகின்றன. வலுவான, சதுர வடிவமுள்ள பெரிய செங்கற்களால் இச்சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. [இத்தகைய செங்கற்களுள் சில இன்றும் புதுவை அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிப்பொருளாக வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது].

கட்டிடச் சுவர்களின் செங்கற்களிடையில் மண்சாந்து இட்டுக் கட்டப் பெற்றுள்ளன. வெளிப்புறச் சுவர்களின் மீது சுண்ணாம்புக் காரை பூசப்பெற்றுள்ளது. நான்கு பக்கச் சுவர்களும் நன்கு ஆழமான அடித்தளம் அமைத்து எழுப்பப் பெற்றுள்ளன. அடித்தளம் அமைப்பதற்கு முன் மணல் பரப்பியுள்ளனர். அதன் மீது செங்கற்களை அடுக்கி வலுப்படுத்திய பின்னர் அகலமான சுவர்களை எழுப்பியுள்ளனர். இக்கட்டிடத்தின் தரைப்பகுதி அடித்தளத்திலிருந்து ஐந்துஅடி உயரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பண்டசாலையின் வாயிற்புறங்கள் சிதைந்துவிட்டதால் அவற்றைப்பற்றித் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வீலரின் அகழ்வாய்வில் பழங்காலம், இடைக்காலம், பிற்காலம் ஆகிய மூன்று காலத்தைச் சேர்ந்த கட்டிடப் பகுதிகளும் ஒரே இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை சிறப்புக்குரியதாகும்.

கசால் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தென்பகுதி அகழ்வாய்வில் அரியாங்குப்பத்தாற்றின் கிழக்குப் பக்கமாக 27 மீ. நீளமுள்ள சுவர் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சுவர் செயற்கை நீர்த் தேக்கத்திற்கு நீர் எடுத்துச் செல்லும் வாய்க்காலின் வெளிப்புறச் சுவராகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாய்க்காலின் சுவர்ப்பகுதி சுடுமண் உறைக் கிணற்றில் சென்று முடிவடைகின்றது. [காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் இதே போன்ற செயற்கை நீர்த் தேக்கம் ஒன்று ரௌலெட்டெட் பாளை ஓடுகளுடன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது].

இந்நீர்த் தேக்கம் அரிக்கமேட்டின் தென்பகுதியில் அமைந்திருக்கின்றது. இவ்விடத்தையொட்டி சங்கு வளையல்களும் சுண்ணாடி மணிகளும் கலை நயத்துடன் கூடிய இரண்டு தந்தங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் இங்கு நடைபெற்று வந்த பலதரப்பட்ட

தொழிலகங்களுக்காகக் கோடைக் காலத்தில் ஆற்றிலிருந்து நீரைவாய்க்கால் வழியாகக் கொண்டுவந்து உறைக்கின்றதில் தேக்கி வைத்துப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர் என்று விமலா பெக்லி கூறியுள்ளார்.² ஆனால் இன்றைக்கு நானாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை அரியாங்குப்பத்தாறு உருப்பெற வில்லை என்று வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுவதால் அவர் கூற்று மேலும் ஆராய்தற்குரியது.

வீரரால் அகழ்வாய்வு செய்யப்பெற்ற அரிக்கமேட்டின் வடபகுதியில் அதிகமான அளவுக்குப் பாணை ஓடுகளும், சுடுமண் பொருட்களும் கிடைத்திருப்பதால் இப்பகுதிதான் இன்றியமையாத யவனக் குடியிருப்புப் பகுதியாகவும், வணிக மையமாகவும் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.³ இப்பகுதியை மேலும் அகழ்வாய்வு செய்தால் முழுமையான யவனக் குடியிருப்புப் பகுதிகள் கிடைக்க வாய்ப்புள்ளது.

சுடுமண் பொருட்கள்

அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்ற வெவ்வேறு அகழ்வாய்வுகளில் பல சுடுமண் பொருட்கள் (Terracottas) கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. சாதாரண களிமண்ணால் செய்யப் பெற்ற இவை, கரிபடியாமல் களிமண்ணின் தன்மை தெரியும்படி மிதமான சூட்டில் வேகவைக்கப் பெற்றுள்ளன.

“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மாடம்”⁴

என்று சிலப்பதிகாரம் சுடுமண்ணின் பயன்பாடு குறித்துப் பாடியுள்ள கருத்து ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தக்கது. அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற சுடுமண் பொருட்களில் கணேசர், தலையில் கங்கையும் நாகமும் உடைய சிவன் சிலை, ஒரு நடன மாதின் தலை, தாயும் பிள்ளையும் அமைந்த உருவம், சமணத் தீர்த்தங்கரர் உருவம், தலையில்லாத சில பொம்மைகள் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

சுடுமண் உருவங்களுள் சிறப்புடன் திகழும் சிலையாக ஒரு பெண்ணின் உருவத்தைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வுருவம் ஒரு கையைத் தாழவிட்டுக் கொண்டு மற்றொரு கையால் கூடை ஒன்றை இடையில் அணைத்துக் கொண்டிருப்பதாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. முழுமையாகச் சேலையணிந்த இவ்வுருவத்தின் தலைப்பகுதி கிடைக்கப் பெறவில்லை. சேலையின் மடிப்புகள் சிலையில் நன்கு வடிக்கப் பெற்று உள்ளன. இச்சிலையின் ஒரு கை பக்கவாட்டில் தொங்க விடப்பட்டுள்ளது. கவர்ச்சியான கழுத்தணியும் இடையணியும் இதனை மேலும் அழகு படுத்துகின்றன.

இங்குக் கிடைக்கப்பெற்ற சுடுமண் உருவங்களில் சிவபெருமான் தலைப்பகுதி மட்டும் உள்ள சிலை இன்றியமையாத ஒன்றாகும். உயர்ந்திருக்கும் சடைமுடியில் சுருண்ட பாம்பு ஒருபுறம் அமைந்திருக்க, மற்றொரு புறத்தில் சந்திரனின் பிறை மிகவும் நுட்பமாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இச்சிலையின் கண்கள் பாதி மூடிய தியான நிலையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

விளையாட்டுப் பொருட்கள்:

சுடுமண்ணால் செய்யப் பெற்ற குழந்தைகள் விளையாடும் விளையாட்டுப் பொருட்கள் பல அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன. சிறிய வடிவிலான சட்டிகள், பானைகள், யானை, குதிரை, மேல்முடிகள், தட்டுகள் முதலியன கிடைத்துள்ளன. ஒற்றைத் திரிசல் போடும் அகல் விளக்கு ஒன்றும், நான்கு திரிசல் போடும் அகல் விளக்கு ஒன்றும் இவ்வகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப் பெற்று உள்ளன. ஒன்றோடு ஒன்று பொருத்தி வைப்பதற்கேற்ற விதத்தில் செய்யப்பெற்ற சுடுமண் கூரை ஓடுகளும் இங்குக் கிடைத்துள்ளன. சுடுமண்ணால் செய்யப்பெற்ற தொங்கு

அணி, மோதிரம், வளையல்கள் ஆகியன தவிர சிறுவர்கள் விளையாடி மகிழும் வண்டிச்சக்கரங்கள், பகடைக் காய்கள் முதலியனவும் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன.

சுடுமண் பொம்மைகளும், உருவங்களும் விளையாட்டுப் பொருட்களாகவும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. சுடுமண் பொம்மைகள் விளையாட்டுப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டபொழுது கைகளாலேயே செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் கடவுளர் திருமேனிகள் வழிபாட்டு உருவங்களாக ஆக்கப்பட்ட பொழுது அச்சுக்களின் மூலம் பெருமளவில் உருவாக்கப்பட்டன. ஒற்றை அச்சுக்களில் உருவாக்கப்பெற்ற சுடுமண் பொம்மைகளும் இரட்டை அல்லது இருபக்க அச்சுக்களின் மூலம் உருவாக்கப் பெற்ற உருவங்களும் அகழ்வாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சுடுமண் உருவங்களே பிற்காலத்திய கற்சிலைகளுக்கும் செப்புத் திருமேனிகளுக்கும் முன்னோடிகளாக விளங்கின எனலாம்.

“நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும்

கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை”⁵

என்று சங்க இலக்கியம், மகளிர் காதில் அணிந்து கொள்ளும் கணங்குழை பற்றிக் கூறியுள்ளது. இத்தகைய கணங்குழைகள் அரிக்கமேட்டில் சுடுமண் காதணிகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன! சுடுமண் காதணிகளைத் தவிர மீனின் எலும்பு, வடிவிலான காதணிகளும் சசால் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன.

தாமிரத்தால் செய்யப்பெற்ற கிலுகிலுப்பை ஒன்றும் இங்குக் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளது. சங்ககாலச் சிறார்கள் கிலுகிலுப்பை வைத்துக் கொண்டு விளையாடிய காட்சியை,

“மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்
 நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்
 வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கி...
 தோள்புறம் மறைக்கும் நல்கூர் நுசப்பின்
 உளரியர் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
 கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும்”⁶

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை சித்திரிக்கும் தன்மை ஈண்டு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கது.

விளையாடுவதற்குத் தாமிரத்தால் செய்யப்பெற்ற கிலுகிலுப்பையும், அணிந்து கொள்வதற்குச் சுடுமண் காதணிகளும் சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்தி வந்துள்ளமை முரண்பாடாகத் தோன்றும். சிறுவர், சிறுமியர்களுக்குச் செய்தளித்த விளையாட்டுப் பொருள்களாகத்தான் இக் காதணிகள் விளங்கியிருக்க வேண்டும். சுடுமண் பொம்மை களுக்கும் இத்தகைய காதணிகள் அணியப் பெறுவதற்காகச் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். அரிக்கமேட்டில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பெற்ற பல விளையாட்டுப் பொருள்களுக்கிடையே சுடுமண் காதணிகள் கிடைத்திருப்பதும் இக்கூற்றை உறுதி செய்யவல்லது.

சாயத் தொட்டிகள்:

வீலர், கசால், விமலா பெக்லி ஆகிய மூவரின் அகழ் வாய்வுகளிலும் சாயத் தொட்டிகள் (Dyeing Vat) கண் டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. சுடுமண்ணால் செய்யப் பெற்ற நூல்நூற்கும் தக்களியும் இங்கே கிடைத்துள்ளதால் துணி நெய்யும் தொழிலும் அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்று வந்தி திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது. சங்ககாலத்தில் துணி உற்பத்தியில் காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர் முதலாம் நகரங்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளன. மெல்லிய

பாலாவி போன்ற துகில்களைத் தமிழக மகளிர் விரும்பி அணிந்து மகிழ்ந்தனர் என்று பட்டினப்பாலை பாடுகின்றது. இத்தகைய மெல்லிய, பாலாவி போன்ற துணிவகைகளைத் (மஸ்லின் துணி) தமிழரிடமிருந்து ரோமானியர் வாங்கிச் சென்றுள்ளனர். ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வந்த இத்துணி வகைகளுக்குப் பல்வேறு விதமான வண்ணச்சாயம் ஏற்றப் பட்டு வந்த தொழில் அரிக்கமேட்டில் நடந்து வந்திருக்கின்றது.

வீலரின் வடபகுதி அகழ்வாய்வில் அமைந்துள்ள யவனக் குடியிருப்புகளுக்கு அருகில் உள்ள கட்டிடப்பகுதிகள், இரண்டு சாயத் தொட்டிகள் ஆகியவை துணித்தொழிலகத்தை உறுதிப்படுத்துவனவாய் உள்ளன. இத்தொட்டிகள் ஒவ்வொன்றும் 3 மீ. அகலமும், 4 மீ. நீளமும் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன¹. ஒரு தொட்டியின் தென்பகுதியில் அறை ஒன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு தொட்டியின் தென்பகுதியில் ஒரு நீண்ட முற்றம் அமைந்துள்ளது. இத்தொட்டிகள் இரண்டும் செங்கற்களாலேயே கட்டப்பெற்றுள்ளன. சாயத்தொட்டிகளில் நீர் வந்து விழுவதற்கு இரண்டு கால்வாய்ப் புழைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு சாயத் தொட்டியின் வெளிப்புறத்தில் உள்ள முற்றத்தின் சுற்றுச் சுவர் ஒன்றில் கதவு நிலைகள் பதிக்கப்பட்டதற்கான அடையாளக் குழிகள் காணப்படுகின்றன. சேற்றுக்கலவை பூசப்பட்டு நீர் வெளிப்புறம் கசியாத அளவிற்குச் சாயத்தொட்டிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மை பழங்காலக் கட்டிடக் கலையின் சிறப்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். சாயத் தொட்டிகளை ஒட்டிப் பெரிய திடல் போன்ற கட்டிடச் சிதைவுகள் காணப்படுவதால் அவை பெரும்பாலும் துணி உலர்த்தப்படுவதற்காகப்

பயன்படுத்தப்பட்ட திடலாக இருக்கலாம். பழங்காலத்தில் கைத்தறி நெசவுக்குப் பெயர் போன நகரமாகத் திகழ்ந்த உறையூரில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்விலும் சாயத் தொட்டிகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

உறைக் கிணறுகள்:

கடற்கரையை ஒட்டிய நெய்தல் நிலப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் குடிநீருக்காக உறைக்கிணற்றை (Ring well) அமைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. உறைக்கிணறுகள் உள்ள பகுதியில் மக்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்த இடத்தை 'உறைக்கிணற்றுப் புறஞ்சேரி' என்றழைக்கும் முறை சங்ககாலத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. இத்தகைய உறைக்கிணற்றுப் புறஞ்சேரி ஒன்று காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்கரைப் பகுதியில் இருந்தமையைப் பட்டினப் பாலை குறிப்பிடுகின்றது.⁸ அரிக்கமேட்டில் வீலரின் அகழ்வாய்வை விட கசாலின் அகழ்வாய்வில்தான் மிகுதியான உறைக்கிணறுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

வெளிப்புறத்தைச் சுற்றிலும் செங்கற்கள் அடுக்கப் பெற்றிருப்பதால் (Brick Floor) உறைக்கிணறுகள் சிதைந்து விடாமல் உறுதியாகத் திகழ்கின்றன. உறைக்கிணற்றுக்குள் இறக்கப்பட்டிருந்த உறை ஒவ்வொன்றும் 50 செ.மீ. உயரமும், 1மீ. 40. செ.மீ. குறுக்களவும் கொண்டனவாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. சுடுமண்ணால் ஆகிய இவ்வுறைகள் கைகளால் செய்யப்பட்டவையே. உறைக் கிணறுகள் கோடைக்காலத்தில் நீர் சேமித்து வைக்கும் செயற்கை நீர்த் தேக்கங்களாகவும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. வீலருடைய அகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற இரண்டு உறைக்கிணறுகளில் ஒன்று கழிவு நீர் தேக்கிவைக்கும் தொட்டியாகப் (Soak-fit) பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.⁹

கழிவு நீர் வாய்க்கால்:

துணிகளுக்குச் சாயம் தோய்க்கும் தொழிலகத்தை ஒட்டியும், பண்டகசாலையை ஒட்டியும் கழிவு நீர் செல்ல சிறு சிறு (சாக்கடை) வாய்க்கால்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பல சிறிய சாக்கடை வாய்க்கால்கள் எல்லாம் பெரிய கழிவு நீர் கால்வாயில் கலக்கும் வண்ணம் கட்டப்பெற்றிருப்பது இவற்றின் தனி சிறப்பாகும். நிலத்தின் மட்டத்திற்கேற்பக் கழிவு நீர் செல்லும் சாக்கடையின் வாட்டம் சாய்வாகவும் பொறியியலார் வியக்கும்படியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சாக்கடை வழியானது 38 செ.மீ. அகலமும், 45 செ.மீ. உயரமும் உடையதாகக் கட்டப்பெற்றுள்ளது. வாய்க்காலின் பக்கவாட்டில் சிதைந்த செங்கற்களும். நயப்பான களி மண்ணும் சேர்ந்து காணப்படுவதால் நீர் சதுரச் செங்கற்களால், களிமண் சாந்து கொண்டு இவற்றை அமைத்திருக்க வேண்டும்.

‘சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் வெளிப்பாடான மொகஞ்சதோராவில் உள்ள கழிவு நீர் வாய்க்கால் அமைப்புகளைப் போன்றே அரிக்கமேட்டிலும் ஒழுங்கான அளவுக்கு உட்பட்ட சாக்கடை வாய்க்கால்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன’ என்று கிதார் நாத்பூரி என்பவர் தமது ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁰ அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் வெளிக் கொணரப்பட்ட சாக்கடை வாய்க்கால்களுள் மிகவும் தொன்மையாகவும், நீளமாகவும் அமைந்துள்ளது 4.5மீ பக்க அளவுள்ள வாய்க்காலே ஆகும்.

நானயங்கள்

ஒரு நாட்டின் பண்டைய வரலாற்றை மட்டுமின்றி அக்கால ஆட்சிமுறை, கலையுணர்வு, நாகரிகம் - பண்பாடு, பொருளியல் நிலை முதலியனவற்றை அறிந்து கொள்

வதற்கும் நாணயங்கள் பேருதவி புரிகின்றன. உலோகத்தில் நாணயங்கள் செய்வதற்கு முன்பே 'கொரி' (Cauris) என்னும் பலகறைகளை (சோழிகள்) நாணயங்களுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். நாணயங்கள் செய்வதற்கு வரலாற்றுக் முற்பட்ட காலத்தில் செம்பும் வெள்ளியும் பயன்படுத்தப்பட்டன. கிறித்தவ நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாணயங்கள் செய்வதற்குச் செம்பு விரிவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

சோழ மண்டலக் கரையோரம், நெல்லூரிலிருந்து கடலூர் வரையுள்ள பகுதிகளில் ரோம நாணயங்கள் (தங்கம், வெள்ளி, செப்பு) கிடைத்துள்ளன, என்று சர் வால்டேர் எலியட் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹¹ தென்னிந்தியாவில் கர்நாடக மாநிலம் சந்திரவல்லி என்னுமிடத்திலும், தமிழ் நாட்டில் கரூர், கரிவலம் வந்த நல்லூர், தொண்டை மாநத்தம், மாமல்லபுரம் ஆகிய இடங்களிலும் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் ரோமானியக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன.

கோவை மாவட்டத்திலும், கேரளாவில் 'எய்யல்' (Byyal) என்னுமிடத்திலும் தான் ரோமானிய நாணயங்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. இந்நாணயங்கள் அனைத்தும் ரோமப் பேரரசர்களான அகஸ்டஸ், திபேரியஸ், டிராஜான், ஹெட்ரியன், கிளாடியஸ், நீரோ ஆகியோரின் காலத்தன (கி.மு. 300 - கி.பி. 200) என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளன.¹² அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் ரோமானிய நாட்டின் செப்புக்காசுகள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. [அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப் பெற்றதாக ரோம நாணயத்தின் (தங்கம்) நிழற்படம் ஒன்று புதுவை அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிக்காக வைக்கப்பெற்றுள்ளது.]

அரிக்கமேட்டுப்பகுதியில் வாழும் சிறுவர்கள் மிகுதியான அளவிற்குக் கோழிக்காசுகளைச் சேமித்து வைத்துள்ளனர். இக்காசுகள் பிற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை

என்று கருதப்படுகின்றன. வீலருடைய அகழ்வாய்வில் முதலாம் இராசராச சோழன் காலத்திய (கி.பி. 985 - 1017) இரண்டு சோழ நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன.¹³ இங்குக் கிடைக்கப்பெற்ற சோழ நாணயங்கள். கோழிக் காசுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது அரிக்கமேடு கி.பி. 10 அல்லது 11-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் வளர்ச்சி பெற்ற துறைமுக நகரமாகத் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அரிக்க மேட்டிற்கு வரும் ஆய்வாளர்கள் காக்காயந் தோப்பு மக்களிடையேயும் ஆய்வு நிகழ்த்தினால் ரோம நாணயங்கள் கிடைக்க வாய்ப்புள்ளது. ஏனெனில் இப்பகுதி மக்கள் அரிக்க மேட்டைப் பார்வையிட வரும் அயல்நாட்டுப் பயணிகளிடம் பழங்கால நாணயங்களை விற்று வருவதாகச் செய்தி கிடைத்துள்ளது.

ரோமானியப் பாவைவிளக்கு

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ரோமானிய நாட்டு விளக்கின் ஒரு பகுதியும் வீலரின் அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளது. சங்க காலத்தில் ரோமானிய நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப் பெற்ற பாவை விளக்குகள் காவிரிப்பூம்பட்டின அரண்மனையையும், மதுரை அரண்மனையையும் அழகு செய்த காட்சியைச் சங்க இலக்கியங்கள் வர்ணித்துள்ளன. மதுரையில் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனின் அரண்மனையில் யவனநாட்டுப் பாவை விளக்குகள் நிறுவப்பட்டிருந்த காட்சியை,

“யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை

கையேந் தையகல் நிரைநெய் சொரிந்து

பருஉத்திரி கொளீஇய குருஉத்தலை நிமிரெறி”¹⁴

என்று நெடுநல்வாடை கூறுவது இங்கே ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. பிற்காலத்தில் தமிழகக் கோயில்களில் பாவை

விளக்குகள் அமைப்பதற்கு இத்தகைய யவன நாட்டுப் பாவை விளக்குகளே முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தன.

வேறுசில தொல்பொருட் சின்னங்கள்:

பண்டைக் காலத்தில் பல தோல் பொருட்களும் அரிக்கமேட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பெற்று அயல்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி ஆகியுள்ளன. இங்குக் கிடைக்கப்பெற்ற பெரிய மரச்சுத்தியை நோக்கும்போது அக்காலத் தச்சுத் தொழிலாளிகளின் கைவன்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

வீலரின் அகழ்வாய்வுப் பணியில் கிடைத்த பொருட்களில் 180 செ.மீ. நீளமுள்ள கம்பம் ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கம்பத்தின் ஒரு முனையில் மரத்தால் செய்யப்பெற்ற பூண் ஒன்று பொருத்தப் பெற்றுள்ளது. மரக்கலத்தின் கூம்பு வடிவமாகவே இக்கம்பம் காட்சியளிக்கின்றது. இன்னும் பற்பல விதமாகக் கடையப்பெற்ற மரத்துண்டுகள், பனை-தென்னை அலகுகள், இரும்பு வளையங்கள் முதலியனவும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது அரிக்கமேட்டிலேயே மரக்கலம் கட்டும் தொழிலும் நடைபெற்று வந்திருக்கலாம் என்று கருத வாய்ப்பிருக்கின்றது.

முற்காலத்தில் தமிழர்கள் கப்பல் கட்டும் தொழிலில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். தாங்களே உருவாக்கிய மரக்கலங்களில் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று வணிகம் புரிந்து வந்துள்ள செய்தியைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பாடியுள்ளன. 'அரிட்டைன்' பாணை வகைக் காலத்திற்கு (கி. பி. 50) முந்தைய (மக்கிய) கயிறு வகைகளும் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன. இங்குக் கிடைத்த தந்தத்தால் செய்யப்பெற்ற கலைப் பொருட்களும், தந்தப்பிடியும் அக்கால மக்களின் செல்வச் செழுமையையும், கலையுணர்ச்சியையும் புலப்படுத்த வல்லன.

இறந்தவர்கள் கற்புதைவுகளிலும் தாழிகளிலும் புதைக்கப்பட்டு வந்த காலத்தைக் கற்புதைவுக் காலம் என்பர். கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ் இலக்கியங்கள் ஈமத்தாழி பற்றியும், கற்புதைவுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளன. மணிமேகலை இவற்றைப் பற்றிப் பட்டியலிடுகையில்,

“சடுவோர், இடுவோர், தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயின் அடைப்போர், தாழியிற் கவிப்போர்”¹⁵

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. கசாலின் அகழ்வாய்வில் (1947-48) 3½ அடி உயரமுள்ளதும், மிகவும் தடிமனானதுமான முதுமக்கள் தாழி ஒன்று அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளது. இதே போன்ற முதுமக்கள் தாழிகள் பாசூர், சுற்றுக்கேணி, முத்தரையர்பாளையம் முதலிய பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த முதுமக்கள் தாழி அப்பகுதியின் தொன்மையைப் பறைசாற்றும் உறுதியான சான்றாக விளங்குகிறது.

புதுவை அருங்காட்சியகம்

புதுவை மாநிலத்தில் கிடைத்த அனைத்துத் தொல் பொருட் சின்னங்களும் புதுவை ரோமன்ரோலண்ட் வீதியில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்நூலுள் கூறப்பட்டதும் கூறாமல் விடப்பட்டதுமான (அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைத்த) தொல்பொருட் சின்னங்கள் அனைத்தும் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள தனிப் பிரிவில் ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டுள்ளன.

1940-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் புதுவை நகர நூலகத்தில் (The Bibliothe que Pondich'ery), அப்போதைய பிரஞ்சிந்திய அரசு ஒரு சிறு அறை ஒன்றில் அரிக்கமேட்டில்

கண்டெடுக்கப் பெற்ற பொருட்களை முறைப்படுத்தி, 'காட்சிக் கூடம்' ஒன்றைத் தொடங்கியது. (புதுவையில் இன்று அருங்காட்சியகம் இயங்கி வரும் அதே கட்டிடத்தில் தான் அப்போது நகர நூலகம் செயல்பட்டு வந்தது).

பின்னர் இரண்டாம் உலகப் போரின் தொடக்கத்தில் புதுவைப் பிரஞ்சிந்திய அரசின் பொதுப் பணித்துறை (Service des Travaux Publique of the Pondicherry Government) அரிக்கமேட்டில் செய்த அகழ்வாய்வில் மேலும் பல பழம் பொருட்சின்னங்கள் கிடைத்தன. இப்பொருட்களை எல்லாம் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு 1943-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 1-ஆந் தேதி 'அருங்காட்சியகம்' ஒன்று புதுவை நகர நூலகத்தில் தொடங்கப்பட்டது. ரோமன் ரோலண்ட் நூலகம், ஆளுநர் மாளிகைக்கு அருகில் உள்ள புதிய கட்டிடத்திற்கு மாற்றப்பட்ட பின்பு பழைய நகர நூலகக் கட்டிடம் முழுமையும் அருங்காட்சியகமாகச் செயல்படத் தொடங்கியது.

கடந்த ஐம்பதாண்டுக் காலத்தில் முத்திரைப் பாளையம், சுற்றுக்கேணி, பாகூர், ஊசட்டேரி, கிருமாம் பாக்கம், காரைக்கால் முதலிய புதுவைப் பகுதிகளில் கிடைத்துள்ள தொல்பொருட்களும் அருங்காட்சியகத்தை அழகு செய்கின்றன. துய்ப்ளேக்க, ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை ஆகியோர் பயன்படுத்திய பிரஞ்சியர் காலத்திய பொருட்களும் அருங்காட்சியகத்தில் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றன. அரிக்கமேட்டில் மார்ட்டிமர் வீலர் (1945), ஜே. எம். கசால் (1947-48), பீட்டர் பிரான்சிஸ் (1986) ஆகியோரால் நிகழ்த்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் கிடைத்த தொல்பொருட்சின்னங்களுள் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளை மெய்ப்பித்த வல்லன. இவ்வருங் காட்சியகத்திற்குச் செல்வதன் மூலம் அரிக்கமேட்டின் சிறப்பினை நேரில்கண்டறியலாம்.

புதுவை அருங்காட்சியகத்தில் இன்றைக்குக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள 'கலைப்பொருட்கள் மிகவும் குறைவானவை தான். இங்குக் கிடைத்த பெரும்பாலான பொருட்கள் விடுதலை அடைவதற்கு முன்பே பிரஞ்சியராலும், ஆங்கிலேயராலும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டன. முலோ துய்ப்ராய் புதுவையில் பணியாற்றிய போது அவர் முயற்சியால் சேகரிக்கப்பட்ட தென்னிந்தியக் கலைப் பொருட்கள், அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டே பிரஞ்சு நாட்டில் 'முசே தெ குய்மே' என்னும் காட்சிக் கூடம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.¹⁶ கலைப் பொருட்களிலும், வரலாற்றுப் பொருட்களிலும் இனியும் நாம் கவனம் செலுத்தாமல் இருப்போமே யானால் எதிர்காலத்தில் இந்தியாவில் நடைபெறும் அகழ்வாய்வுகளில் எலும்புக் கூடுகள் மட்டுமே மிஞ்சும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. புதுவைச் செய்திகள், பிப்பிரவரி 1970, ப. 14
2. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered", P. 472.
3. Vimala Begley, "Rouletted Ware at Arikamedu: A New Approach", P. 440
4. சிலப்பதிகாரம். இந்திரவிழ ஆரெடுத்த காதை, அடி. 105
5. பட்டினப்பாலை, அடிகள். 27-29.
6. சிறுபாணாற்றுப் படை, அடிகள். 56-61
7. Ancient India - Bulletin of the Archaeological Survey of India, P. 27
8. பட்டினப்பாலை, அடி. 76

9. Ancient India - 'Bulletine of the Archaeological Survey of India, P. 24.
10. புதுவைச் செய்திகள், அக்டோபர்-1969, ப. 15
11. புதுவைச் செய்திகள், நவம்பர்-1969, ப. 14
12. வரலாற்றுச் சுவடுகள், தொ. 1, 1980, ப. 36
13. Ancient India - 'Bulletine of the Archaeological Survey of India', P. 108
14. நெடுநல்வாடை, அடிகள். 101-103
15. சு. தில்லைவனம், 'புதுச்சேரி மானில வரலாறு', ப. 18
16. சு. குப்புசாமி, 'வரலாற்றுக் களஞ்சியம்', ப. 26

8. பன்னாட்டு வணிகச் சந்தை

அயல் நாட்டார் தமிழகத்திற்கு வந்து வணிகம் செய்வதற்கு முன்பே தமிழர்கள் கீழ்த்திசை நாடுகளுக்கும் மேற்றிசை நாடுகளுக்கும் வணிகம் புரிவதற்காகச் சென்றுள்ளனர். கிறித்து நூற்றாண்டிற்கு முன்பே இந்தியா வின் கிழக்கு, மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் மேலை நாட்டுத் துறைமுகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தன. சங்ககாலத் தமிழர்கள் 'வளிதொழில் அறிந்து வங்கம் செலுத்தும்' ஆற்றல் பெற்றிருந்தமையால் அவ்வக்காலத்தில் வீசும் பருவக்காற்றிற் கேற்பத் தங்கள் பயணத்திட்டத்தை வகுத்துக்கொண்டு கடற் செலவு செய்து வந்துள்ளனர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம், கொற்கை, முசிறி, தொண்டி ஆகிய துறைமுகங்கள் பன்னாட்டு வணிக மையங்களாகச் செயல்பட்டு வந்தமையை இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறியலாம். இத்துறைமுகங்கள் அனைத்தும் சங்ககாலம் வரை கிறப்புப் பெற்ற துறைமுகங்களாகக் கருதப்பெற்றன. ஆனால் அரிக்கமேடோ கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி, கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் பன்னாட்டு வணிகத் துறைமுக மையமாகச் செயல்பட்டு வந்தமைக்கான அகழ்வாய்வுச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

கடல்வழி வணிகத் தொடர்புகள்

கிரேக்கக் கடற்பயணி பெரிப்புளுசு கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்தபோது. இந்தியத் துறைமுகங்கள் வணிக நோக்கில் வளர்ச்சி பெற்று

பெர்சியா, அரேபியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் செங்கடல் துறைமுகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையைக் குறித்துள்ளார்.¹ சங்ககாலத்தில் தமிழகம் காழகத்துடனும் கிரேக்கம், ஈழம், சீனா முதலிய நாடுகளுடனும் (கடல் வழி) வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தமையைப் பட்டினப் பாலை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களின் வாயிலாக அறியலாம். கிறித்து நூற்றாண்டிற்கு முன்பே தமிழகம் மத்தியத்தரைக் கடல் நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. ஆனால் சீனாவுக்கும் தமிழகத்திற்கும் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடங்கித்தான் வணிகவழி உறவு இருந்து வந்துள்ளது.

மாரீக்கோ போலோ என்னும் கடற்பயணி சுப்பல்கள் சீனாவிலிருந்து மலபார் துறைமுகங்களுக்கு வருகைதந்த வழியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “சீனத்துறைமுகம் சௌசௌ (Chou Chou) விலிருந்து புறப்படும் மரக்கலங்கள் முதலில் கொச்சின் சீனா, சுமத்ரா வழியாக பர்மாவின் மார்ட்பன் துறைமுகத்தை வந்தடையும். பின்னர் இங்கே சரக்குகள் வேறு மரக்கலங்களுக்கு மாற்றப்பட்டு அந்தமான்-நிகோபர் தீவுகள், இலங்கை வழியாகக் கொல்லம் (மலபார்) துறைமுகத்தை வந்தடையும்”,² என்று கூறியுள்ளார். மலபார் துறைமுகத்திற்கு வருமுன்பே சோழமண்டலக் கரையிலுள்ள ‘பொதுகே’ (அரிக்கமேடு) துறைமுகத்திற்கும் சீனநாட்டு மரக்கலங்கள் வருகை புரிந்திருக்கவேண்டும். இக்கருத்திற்கு அரண் செய்யும் வகையில் சீனநாட்டு செலெடன் மட்கலன்கள் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன.

கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி நிகழ்ந்து வந்த இவ்வணிகத் தொடர்பின் அடிப்படையில் பல தென்னிந்தியர்கள் கீழ்த்திசை நாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறியுள்ளனர். இந்தியாவிலிருந்து இந்த நூறு வணிகக்

குடும்பங்கள் ஃபியூனான் (Funan) நாட்டிற்குச் சென்று குடியேறியதாகச் சீன நாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன.³ மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழ் வணிகர்கள் சிலர், செங்கடல் வழியாகவும் பயணம் புரிந்துள்ளனர். இச்செய்தியை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அண்மையில் எகிப்தியக் கடற்கரைப் பகுதியான 'குசேர் அல் குவாதிம்' (Quseir al-Quadim) என்னுமிடத்தில் கி.மு. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட இரண்டு பாளை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன.⁴

கிரேக்க நாட்டு மரக்கலங்கள் சீன நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் தென்னிந்தியாவின் மேற்கு, கிழக்குத் துறைமுகங்களில் தங்கி வணிக உறவுகளை ஏற்படுத்திச் சென்றுள்ளன. ரோமானிய நாட்டு மரக்கலங்கள் சில, மலபார் கடற்கரைப் பகுதியுடன் நேரடியாகவே தொடர்பு கொண்டுள்ளன. பண்டைக் காலத்தில் கீழை, மேலை நாடுகளிடையே நடைபெற்று வந்த வணிகப் பயணங்களில் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்கள் இணைப்புப் பாலமாகச் செயல்பட்டு வந்துள்ளன. சீனா, மலேசியா, தாய்லாந்து, சாவகம், சுமத்ரா ஆகிய கீழ்த்திசை நாடுகளுடன் தென்னிந்தியா கொண்ட உறவுகள் பெரும்பாலும் பண்பாட்டுப் பரவலுக்கும், மதம் பரவலுக்கும் வித்திட்டன. ஆனால் மேற்றிசை நாடுகளுடன் (மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகள்) தென்னிந்தியா ஏற்படுத்திக் கொண்ட தொடர்புகள் வணிக வழி வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டன.

தமிழர்-ரோமானியர் வணிகத் தொடர்புகள்

ஆசியத் துணைக் கண்டத்தில் அலெக்சாந்திரின் படையெடுப்புக்குப் பின்னர் தான் இந்தியாவிற்கும் ரோமானிய நாட்டிற்கும் இடையே வணிக உறவுகள்

மிகவும் அதிகமாகவும் அதே சமயம் நெருக்கமாகவும் வளர்ந்து வந்தது எனலாம். மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளுடன் இந்தியா கொண்ட வணிகத் தொடர்பில் மௌரியர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் தமிழர்களே சிறப்புடன் திகழ்கின்றனர். இதற்கு ஆதாரங்களாக அமைபவை காவிரிப்பூம் பட்டினம், அரிக்கமேடு, வசவ சமுத்திரம் அகழ்வாய்வுகளும், சங்க இலக்கியங்களுமே யாகும்.

முற்காலத்தில் ரோமானிய நாட்டின் அலெக்ஸாண்டிரியா துறைமுகத்திலிருந்து மலபார் துறைமுகத்திற்குக் கடல் வழியாக வந்து சேர மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாயிற்று. மலையாளக் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னர் நில வழியாகவும், கடல் வழியாகவும் ரோமானியர் சோழ மண்டலக் கரையுடன் தொடர்பு கொண்டனர். அரிக்கமேட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பு ரோமானியர் முதலில் மலபார் கடற்கரைப் பகுதியினரோடு தான் வணிக உறவைக் தொடங்கியுள்ளனர். மலபார் பகுதியில் கிடைக்கும் மிளகும் இதற்கு ஓர் இன்றியமையாத காரணமாகும்.

மலபார் கடற்கரையில் தொடங்கித் தென்னிந்தியாவின் உள்நாட்டுப் பகுதியில் நிகழ்ந்த (நிலவழி) வணிகத்தொடர்பின் காரணமாக, கோயம்புத்தூர், உறையூர் போன்ற பகுதிகளில் ரோமானிய நாட்டுத்தொல்பொருட் சின்னங்கள் பல கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. ரோமானிய நாணயங்கள் (தங்கம்) மலபார் பகுதியிலும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலும் மிகுதியாகக் கிடைத்திருக்கும் காரணத்தை பி. எல். குப்தா (P.L.Gupta) என்பவர் ஆராய்ந்துள்ளார். தம்ஆய்வில் அவர் 'கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய ரோமானியர் தொடர்பு தொண்டி, முசிறி என்று மலபார் கடற்கரையில் தொடங்கி, பின்னர் கொற்கை, காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்ற கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்களுக்கும்

பரவியிருக்கவேண்டும்⁵ என்று கூறியுள்ளார். மலபார் கடற்கரைப் பகுதியில் அதிகமாகக் கிடைக்கும் ரோமானிய நாணயங்கள் அரிக்கமேடுவரை வரவரக் குறைந்து கொண்டே வரும் தன்மையும் இக்கூற்றை உறுதி செய்கின்றது.

கி.மு. 200க்கும் கி.மு. 100க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் நிலவழித் தொடர்பின் மூலம் ரோமானியருடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த அரிக்கமேடு கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து நேரடியான (கடல் வழி) வணிகத் தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கியது எனலாம். அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ள அரிட்டைன் பாணை ஓடுகளும், ஆம்போரா மதுச்சாடி ஓடுகளும் இதற்கு ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன. அது மட்டுமின்றி 'அரிக்கமேட்டு அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற சுடுமண்' காதணிகள், எலும்பினால் செய்யப்பெற்ற அணிகலன்கள் (கி. மு. 2 நூ. ஆ.) போன்றே ரோமானிய நாட்டில் பாலடைன் (Palatine), மலைப்பகுதியிலும் கண்டெடுக்கப் பெற்று உள்ளதால்,⁶ அரிக்கமேட்டிற்கும் ரோமானிய நாட்டிற்கும் இடையே நேரடி வணிகத் தொடர்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாகின்றது.

வணிகக் குடியிருப்புகள்:

பல்வேறு நாட்டைச் சேர்ந்த வணிகர்களும் பொதுகே நகரில் வணிகம் புரிந்து வந்ததோடு, சில அயல் நாட்டு வணிகர்கள் அங்கு நிலையாகவே தங்கி வணிகக் குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்களுள் யவன வணிகர்கள் தென் இந்தியத் துறைமுகங்களில் கி. பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் பல வணிகக் குடியிருப்புகளை நிரந்தரமாக அமைத்துக் கொண்டு வணிகம்புரிந்து வந்துள்ளனர். பெரும்பாணாற்றுப் படை, நெடுநல்வாடை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்கள்

இத்தகைய வணிகக் குடியிருப்புகளைப் பற்றி வர்ணித்துள்ளன. தாலமி இவ்வணிகக் குடியிருப்புகள் அமைக்கப் பெற்ற துறைமுகங்களை 'எம்போரியம்' (காபேரிசு எம்போரியம், பொதுகே எம்போரியம்) என்றழைக்கின்றார்.

எம்போரியம் என்றழைக்கப்படும் துறைமுக நிறுவனத்திற்கும், ஏனைய (சாதாரண) துறைமுக வணிகக் குடியிருப்புகட்கும் வேறுபாடு உண்டு. 'எம்போரியம்' என்பது உள்நாட்டு மன்னர்கள் வணிகத்தின் பொருட்டு ரோமானியர்கட்கு அளித்த இடமாகும். இத்தகைய இடங்களில் உள்நாட்டு மன்னர்களோடு செய்துகொண்ட குறுகியகால ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் யவனர்கள் தென் இந்தியக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் வணிகம் புரிந்து வந்துள்ளனர்.¹ வணிகக் குடியிருப்புகளில் அவர்களின் பாதுகாப்புக்காக யவன வீரர்களும் தங்கியிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அயல்நாட்டு வணிகர்கள் தமிழகக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் வணிகக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டதைப் போன்றே தமிழக வணிகர்களும் வெளிநாடுகளில் பல வணிகக் குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டு வணிகம் செய்து வந்துள்ளனர். மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவன் காலத்தில் தாய்லாந்து நாட்டில் 'தகுவா-பா' (Takuva-pa) என்னும் ஊரில் தமிழக வணிகர்கள் வணிகக்குடியிருப்புகளை நிறுவி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்று கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.²

பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து வெளிநாடு சென்று வணிகம் புரிந்து வந்த வணிகக் குழுக்களின் பெயர்களாவன மணி கிராமம், அனுவண்ணம், வளரியர், ஆயிரத்தி நூற்றுவர் என்பனவாகும். இவ்வணிகக் குழுக்களின் பாதுகாப்புக்காகக் கொண்டு படைவணியின்

சு. திலலைவனம்

பெயர் 'சேனாமுகம்' என்பதாகும்.⁹ இச்சான்றுகள் அனைத்தும் தமிழரின் அயல்நாட்டு வாணிகக் குடியிருப்புகளை உறுதிப் படுத்துவனவாகும். எனவே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் ரோமானியர் தமிழகக் கடற்கரையில் அமைத்த வணிகக் குடியிருப்புகளே பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் (கி. பி. 9-10 நூற்றாண்டு) தமிழக வணிகர்களும் அயல்நாடுகளில் வணிகக் குடியிருப்புகளை நிறுவுவதற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தன எனலாம்.

வணிக வழிப் பரவும் பண்பாடு:

ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்கு வணிகம் புரியச் செல்லும் வணிகர்கள், தம்மை அறியாமலேயே பண்பாட்டுப் பரவலுக்கும் காரணமாக அமைந்து விடுகின்றனர். இவ்வாறு வணிகர்கள் மூலமாகப் பரவும் பண்பாட்டை விட அரசியல் அடிப்படையில் பரவும் பண்பாடே சிறந்ததாகவும் நிலைபெறு உடையதாகவும் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில், "வணிக வழியில் பரவிய நாகரிகம் தற்காலிகமானது மட்டுமல்ல, தரக்குறைவாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது".¹⁰

மேலும் வணிகர்கள் எந்நாட்டில் வணிகம் புரிகின்றனரோ அந்நாட்டு மொழியையும், பண்பாட்டினையும் தம் வணிக நோக்கிற்காகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் போக்கு இருந்து வந்திருக்கின்றது. ரோமானிய வணிகரும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லர். ரோமானிய நாட்டுப் பண்பாடு எதுவும் தமிழகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றாமையே இதனை மெய்ப்பிக்கின்றது. எனவே, இரு நாடுகளிடையே நிலவும் பண்பாட்டுப் பரவலையோ அல்லது நாகரிகப் பரிமாற்றத்தினையோ வணிகவழி உறவுகளை அடிப்படையாகவைத்து மதிப்பிடுவது பொருந்தாது.

வணிகத் தொழிலகங்கள்

அயல்நாட்டினரால் நிறுவப்பட்டிருந்த வணிக நிறுவனங்கள் மட்டுமின்றிப் பல தொழிற்கூடங்களும் அரிக்கமேட்டில் செயல்பட்டு வந்துள்ளன. பாணை வனைதலும், மணி உற்பத்தியும், துணிகளுக்கு வண்ணச் சாயம் ஏற்றுதலும் தலையாய தொழில்களாக நடைபெற்றுள்ளன. ரோமானியர்கள் தங்கள் வணிக இருக்கைகளை இங்கு அமைத்துக் கொண்டபோது தங்கள் நாட்டுப் பொருட்களை விற்றதுடன் அப்பொருட்களைப் போல இங்கேயே செய்து விற்பதற்கேற்ற தொழிலகங்களையும் நிறுவியிருந்தனர்.¹¹ இக்கூற்று ஏற்புடையதா என்பது ஆராய்தற்குரியது.

ஏனெனில் பண்டைக்காலத்தில் அயல்நாட்டு வணிகர்கள் பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறையில் வணிகம் செய்வதற்காகமட்டுமே வெளிநாட்டுப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளனர். அதுமட்டுமன்று, தங்கள் நாட்டில் (வணிகப்) பொருட்களை செய்வதற்குக் கிடைக்கும் மூலப் பொருட்கள், தாங்கள் செல்லும்நாட்டிலும் கிடைக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை. மேலும் அக்காலவணிகர்கள் பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்து விற்றுச் செல்வதில் ஆர்வம் காட்டினரேயன்றி அப்பொருட்களைச் செய்யும் தொழில் நுட்பத்தில் ஆர்வம் காட்டியதில்லை. எனவே இவ்வணிகத் தொழிலகங்கள் அனைத்தும் உள்நாட்டுத் தொழில் வல்லுநர்களால் நிறுவப் பெற்றவையாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும்.

அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற ரௌலெட்டெட் வகைப் பாணைகள் அனைத்தும் மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்றவை என்று வீலர், கசால் ஆகிய இருவரும் கூறுகின்றனர். ஆனால் 'விமலா பெக்லி' அவர்களோ "அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பெற்ற கருப்பு நிறமுள்ள, வழவழப்பான ரௌலெட்டெட் மட்

பாண்டங்கள் உள்நாட்டுக்குயவர்களால் வெளிநாட்டுத் தொழில் நுட்பங்களைப் பின்பற்றிச் செய்யப்பெற்றிருக்க வேண்டும்''¹² என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மென்மையான களிமண்ணால் மிகவும் நுட்பமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய ரௌலெட்டெட் மட்பாண்டங்களை அயல்நாட்டு வணிகர்கள் அரிக்கமேட்டில் செய்வதற்கு வாய்ப்பில்லை. யவனநாட்டுத் தொழில் வல்லுநர்கள் பலர் தமிழ்நாட்டில் பணியாற்றி வந்துள்ளனர், என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் மூலமாகவோ அல்லது வணிகர்கள் மூலமாகவோ இவ்வகை மட்பாண்டத் தொழில் நுட்பங்கள் அரிக்கமேட்டிற்குக் கொண்டுவரப் பெற்று உள்ளூர்க் குயவர்களால் இவை வணையப் பெற்றிருக்க வேண்டும். தென்னிந்தியாவில் மட்டுமின்றி, கங்கைச் சம வெளிப் பகுதியிலும், மேற்கு வங்காளத்தை ஒட்டிய கடற்கரைப் பகுதியிலும் இத்தகைய ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன.

இந்தியா, இலங்கை (அனுராதபுரம், கந்தரோடை) ஆகிய நாடுகளில் ரௌலெட்டெட் பாணை ஓடுகள் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் கிடைத்திருப்பினும், அரிக்கமேட்டிலும், வங்காள விரிகுடாவில் கலக்கும் ஆற்றின் முகத்துவாரப் பகுதிகளிலும்தான் இவைமிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. இவ்வகையில் நோக்கும்போது தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் இவை உருவாக்கப் பெற்று, இந்தியா முழுவதும் உள்நாட்டு வணிகத்திற்காக வேண்டி அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அக்காலத்தில் இத்தகைய உள்நாட்டு வணிகத் தலங்களுள் ஒன்றாகவும் அரிக்கமேடு திகழ்ந்திருந்தது.

ஏற்றுமதி - இறக்குமதி பொருட்கள்:

தமிழகத்திலிருந்து பல பொருட்கள் யவன நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி ஆகியுள்ளன. அவற்றுள் இன்றியமையாதன மிளகும், முத்தும் ஆகும். சங்க காலத்தில் காவிரிப் பூம்பட்டினக்கடற்கரையில் ஏற்றுமதி-இறக்குமதி வாயிலாகக் குவிந்து கிடக்கும் பொருட்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டும் போது,

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெறிய ஈண்டி”¹³

என்று பட்டினப் பாலை பாடுகின்றது.

புகார் நகரைப்போன்றே அரிக்கமேட்டிலும் பல பொருட்கள் அயல்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி ஆகியுள்ளன. அவற்றுள் வண்ணச் சாயம் தோய்க்கப்பெற்ற மெல்லிய(மஸ்லின்) துணி வகைகள், கண்ணாடிமணிகள், சங்கு வளையல்கள், சுடுமண் பொருட்கள், தந்தப் பொருட்கள் முதலியன இன்றியமையாதவையாகும். இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற பொருட்களாவன அரிட்டைன், ரௌலெட்டெட் மட்பாண்டங்களும், யவன மது அடங்கிய ஆம்போரா சாடியும், சில கோமேதக மணி வகைகளும் ஆகும். பவழம் ரோமானிய நாட்டில் மிகவும் அருமையான பொருளாக மதிக்கப் பெற்றதால் இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வந்துள்ளது. அக்காலத்தில், “இந்தியாவிலிருந்து ரோமானிய நாட்டில் இறக்குமதி

செய்யப்பெற்ற பொருட்களின் மதிப்பு ரோமானிய நாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்ற பொருட்களின் மதிப்பைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமானது''¹⁴ என்று பிளினி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அரிக்கமேடு உலகச்சந்தை:

இன்றைக்குச் சிங்கப்பூர் உலகச் சந்தையாகச் சிறப்புப் பெற்றிருப்பதைப் போன்று அன்றைக்கு அரிக்கமேடு ஒரு பன்னாட்டு வணிகச் சந்தையாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. ஒரே சமயத்தில் உள்நாட்டு வணிகத்திற்கும் வெளிநாட்டு வணிகத்திற்கும் சிறப்புப் பெற்ற இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்திருக்கின்றது.

சங்ககாலத்தில் தமிழர்கள் (அயல்நாட்டு) வணிகத்தின் மூலமாகவே 6,00,000 பவுண்டு தங்கத்தை ஆண்டு வருமானமாகப் பெற்று வந்துள்ளனர். தமிழகத்தின் ஆண்டு வருமானத்தைப் பற்றியும், ரோமானியநாட்டிலிருந்து தங்கம் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு செல்வது பற்றியும் ரோமானிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்துள்ளனர்.¹⁵ இக்கருத்திற்கு ஆதாரமாகப் புகார் துறைமுகத்திற்கு வரும் யவனநாட்டு மரக்கலங்கள் பொன்னை ஏற்றி வந்து தமிழகத்தில் இறக்கி விட்டு இங்கிருந்து மிளகை ஏற்றிச் சென்றுள்ளன என்று அகநானூறு பாடுவது¹⁶ ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

கீழை, மேலை நாடுகளுக்கிடையே நடை பெற்று வந்த வணிகப் போக்குவரத்தில் மைய நிலையமாகச் செயல்பட்டு வந்த அரிக்கமேடு துறைமுகம் பல்வேறு வணிகப்பொருட்களை விநியோகம் செய்யும் நிறுவனமாகவும் செயல்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டிலிருந்து அரிக்கமேட்டில் இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற பொருட்கள் இலங்கை,

மற்றும் இந்தியாவின் உள்நாட்டுப் பகுதிகளுக்கு இங்கிருந்து தான் எடுத்துச் செல்லப் பெற்றிருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள தமிழர்-ரோமானியர் வணிகத்தொடர்பு அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்படுவதுடன் வணிக உறவுக்கான காலத்தை வரையறை செய்யவும் துணைபுரிந்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. R. C. Majumdar, "India and South East Asia", P. 3
2. "Ancient India" - Bulletin of the Archaeological Survey of India, P. 92
3. John F. Cady, "South East Asia - its historical Development", P. 81
4. Vimala Begley, "Arikamedu Reconsidered" P. 481
5. மே. நூல், ப. 480
6. மே. நூல், ப. 472
7. E. H. Warmington, "The Commerce between Roman Empire and India", P. 107
8. 'உலகத்தமிழ் மாநாட்டுச் சிறப்புக் கட்டுரைகள்', தினமணி சிறப்பிதழ், நவம்பர்-15, 1987, ப. 1
9. M. E. Manickavasagam, "Dravidian Influence in Thai Culture", P. 207
10. D. G. E. Hall, "A History of South East Asia", P. 20
11. புதுவைச் செய்திகள், ஆக. - செப். 1969, ப. 23

12. Vimala Begley, "Rouletting and Chattering" P. 54.
13. பட்டினப்பாலை, அடிகள். 185-191
14. புதுவைச் செய்திகள், அக்டோபர்-1968, ப. 9
15. A. Ramaswamy, History of Pondicherry, P. 6
16. அகநானூறு, பா. 149

9. மண்ணரிப்பும் பாதுகாப்பும்

தென்னிந்தியாவின் 'தட்சசீலம்' என்று புகழப்பெறும் அரிக்கமேடு பழந்தமிழரின் வாழ்வியலுக்குச் சான்று பகரும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கப்பெறும் தொல்பொருட் சின்னங்களின் அடிப்படையில்தான் தென்னிந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளில் கிடைக்கும், தொல்பொருட் சின்னங்களின் காலத்தை ஆய்வாளர்கள் வரையறை செய்து வருகின்றனர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை ரோமானிய நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்ட நகரமாகப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பாராட்டிப் பேசினாலும் அக்கூற்றை நிறுவுவதற்கான தொல்பொருட் சான்றுகள் அனைத்தும் அரிக்கமேட்டில் தான் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரைப் பகுதியில் ஓரளவு அகழ்வாய்வு செய்ததோடு இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை தன் பணியை நிறுத்திக் கொண்டது. ஆனால், அரிக்கமேட்டிலோ ஆங்கிலேயரும், பிரஞ்சியரும், அமெரிக்கரும் மட்டுமின்றி இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரும் தொடர்ந்து அகழ்வாய்வுப் பணியில் ஈடுபட்டு வருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஆக்கிரமிப்பும் புறக்கணிப்பும்:

தொன்மைச் சிறப்பும், வரலாற்று முக்கியத்துவமும் வாய்ந்த அரிக்கமேட்டுப் பகுதியை இன்னும் இந்திய அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை கையகப்படுத்திக்

கொள்ளாமல் தனியார் வசமே விட்டு வைத்திருப்பது உலக நடப்பிற்கு மாறானதாக இருக்கிறது. சாலைகள் அமைப்பதற்கும், நினைவகங்கள் நிறுவுவதற்கும், பல்கலைக் கழகம் அமைப்பதற்கும் தனியார் நிலங்களை உடனடியாக ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும் அரசாங்கம் புராதனச் சின்னங்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் அரிக்கமேட்டை ஆக்கிரமிப்பதில் தயக்கம் காட்டுவது ஏன் என்பது புரிய வில்லை. அரிக்கமேட்டுப் பகுதியைச் சார்ந்த தனியார் நிலங்களுக்கு ஈட்டுத்தொகை வழங்குவதில் உள்ள சிக்கலால் தான் இச்செயல் காலதாமதப் படுத்தப் படுகின்றது என்ற ஒரு கருத்தும் நிலவி வருகின்றது.

இன்றைய நிலையில் மத்திய அரசு, மாநில அரசு, தனியார் என்னும் மூவருக்கும் நடைபெற்று வரும் கண்ணா மூச்சி விளையாட்டால் அரிக்கமேடு மெல்ல, மெல்ல அழிந்து கொண்டு வருகின்றது. கடந்த ஆண்டு (டிசம்பர் - 1989) அரிக்கமேட்டில் அகழ்வாய்வுப் பணி மேற்கொள்ள வந்த அமெரிக்க ஆய்வாளர் விமலா பெக்லி; நிலச் சொந்தக் காரரின் எதிர்ப்புக்கு ஆளாக நேர்ந்தது. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், காவலர் ஆகியோரின் துணையுடன் நில உரிமையாளரைச் சமாளித்த பின்னரே அவர்கள் அகழ்வாய்வில் ஈடுபட முடிந்தது. “இவ்வளவு மதிப்புவாய்ந்த அரிக்கமேட்டு நிலப்பகுதியை உங்கள் அரசாங்கம் ஏன் உடனடியாகத் தன் பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை?” என்ற அவர்களின் கேள்விக்குப் பதில் கூற இயலாமல் “திருதிரு” வென்று விழிக்கத்தான் முடிந்தது.

மழைக்கால வேளைகளில் காக்காயந்தோப்பைச் சேர்ந்த சிறுவர்கள் கையில் ஒரு களைக் கொட்டுடன் அரிக்கமேட்டுப் பகுதிக்கு வந்து, தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டிவிடுகின்றனர். அரிக்கமேட்டிற்கு வருகைதரும் அயல்நாட்டுப் பயணிகளிடம் இச்சிறுவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த

நாணயங்கள், கண்ணாடி மணிகள், கோமேதகக் கற்கள் முதலியவற்றை அதிகமான பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு விற்று வருகின்றனர். அரிக்க மேடு அகழ்வாய்வுகளில் கிடைத்திராத பல அரிய தொல்பொருட்கள் இவர்களிடம் சிக்கியுள்ளன.

சிறுவர்கள் மட்டுமின்றி பெரியவர்களும் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் இருக்கும் பழங்காலச் செங்கற்களைப் பெயர்த்தெடுத்துச் சென்று விடுகின்றனர். பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப் பெறாமையால்தான் இத்தகைய களவுச் செயல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. முறைகேடாக நடைபெறும் இச்செயல்களால் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியின் மண்ணடுக்குகள் சிதைக்கப் பெறுவதேயுடன, தொல்பொருட்களின்னங்களும் இடம் மாறி விடுகின்றன. இதனால் முறையான அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளும் போது தொல்பொருட்களின்னங்களின் காலத்தை வரையறை செய்வதில் பல முரண்பாடுகள் ஏற்படும் வாய்ப்புகள் உள்ளன.

வரலாற்று நோக்கில் வடக்கும் தெற்கும்:

‘வடக்கு வாழ்கிறது தெற்கு தேய்கிறது’, என்னும் கருத்து வரலாற்று நோக்கிலும் நடைமுறைப் படுத்தப் படுகின்றதோ என்னும் ஐயம் எழுகின்றது. சிந்துசமவெளி நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்தும் மொகஞ்சதோரோ, அரப்பா ஆகிய இடங்களை அரசு தன் பொறுப்பில் ஏற்று, பாதுகாத்து வருவதைப் போன்று தென்னிந்தியாவில் சில பழைய கோயில்கள், மாமல்லபுரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகியவற்றை மட்டுமே இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை தன் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

அரிக்கமேடு உட்பட தமிழகத்தில் அகழ்வாய்வுக்கென தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பல இடங்கள் நிதிப் பற்றாக்குறை

காரணமாகவும் அனுமதி கிடைக்கப் பெறாமையினாலும் அகழ்வாய்வு செய்யப் படாமையினாலேயே அழிந்துகொண்டு வருகின்றன. அகழ்வாய்வு செய்யப்பெற்ற இடங்களிலும் முழுமையாகச் செய்யாமல் அரைகுறையாகவே செய்யப் பட்டிருக்கின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அரிக்கமேட்டில் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய பகுதிகள் இன்னும் ஏராளமாக உள்ளன. இருபத்தைந்து சதவிகிதத் திற்குட்பட்ட பகுதியில்தான் கடந்த கால அகழ்வாய்வுகள் அனைத்தும் மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. இதிலேயே இவ்வளவு அரிய உண்மைகள் கிடைத்துள்ளன என்றால் அரிக்கமேட்டுப் பகுதி முழுமையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்டால் இன்னும் ஏராளமான வரலாற்றுண்மைகள் வெளிப்படும் என்பது உறுதி. எதிர்காலத்தில், அரியாங்குப்பத்தாற்றுக்கும், சுண்ணாம்பாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட கடற்கரைப் பகுதிகளில் அகழ்வாய்வுப் பணி நடைபெற அரசு அனைத்து முயற்சிகளையும் எடுக்கவேண்டும்.

நீருக்கடியில் அகழ்வாய்வு:

ஆற்றுப் பெருக்கு, கடல்கோள், நிலநடுக்கம் முதலாம் இயற்கைச் சீற்றங்களால் பழங்காலத்திய நகரங்கள், துறைமுகப் பகுதிகள் ஆகியன நீரினுள் மூழ்கிவிடுவதுண்டு. தமிழ்நாட்டில் (பழைய) காவிரிப்பூம்பட்டினம், குமரிமுனைக்குத் தெற்கில் இருந்த மிகப்பெரும் நிலப்பரப்பு (லெமூரியாக் கண்டம்) ஆகியவை கடல்கோள்களால் மறைந்துவிட்ட செய்திகளை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற யவனக் குடியிருப்புச் சுவர்களின் தொடர்ச்சி ஆற்றின் கரை

யோரம் இருப்பதால் இதன் பெரும்பகுதி அரியாங்குப்பத் தாற்றின் அடியில் அமிழ்ந்திருக்கக்கூடும் என்று கருதப்பெறுகிறது. மேலும் இப்பகுதியில் மீன் பிடிக்கும் வலைஞர்கள் தங்கள் மீன்வலையில் பாணை ஓடுகள் தட்டுப்படுவதாகக் கூறுகின்றனர். எனவே, அரிக்கமேட்டை ஒட்டியுள்ள அரியாங்குப்பத்தாற்றின் குறுக்கே தடுப்புச்சுவர் கட்டி விட்டுத் தேங்கி நிற்கும் நீரில் அகழ்வாய்வு நிகழ்த்தினால் மேலும் பல அறிய தொல்பொருட் சின்னங்களை வெளிக் கொண்டு வரலாம்.

நீரினுள் மூழ்கிய பழங்கால இடங்களில் புதிய அறிவியல் கருவிகளின் துணை கொண்டு மேற்பரப்பாய்வு செய்து தொல் பொருட்கள் மூழ்கியதற்குரிய தடயங்கள் இருப்பின் அரியாங்குப்பத்தாற்றில் அகழ்வாய்வு செய்யலாம். இந் நூற்றாண்டில் மேலை நாட்டு அகழ்வாய்வாளரின் அரிய முயற்சியினால் அந்திகிய தேரா (Antikya thera), மகதியா (Mahadia), ஜெலிடோனியா (Gelidonya), அல்பெங்கா (Albenga) முதலிய பல இடங்களில் கடலுக்கடியில் அகழ்வாய்வு நடத்தி, உடைந்து போன கப்பல்களின் பாகங்கள், ரோமானிய மட்கலங்கள், உலோகத் திருவுருவருங்கள் முதலியவை வெளிக்கொணரப்பட்டு புதிய வரலாறு படைக்கப் பெற்றுள்ளது.¹ அரியாங்குப்பத்தாற்றிலும் இத்தகைய முறையில் நீருக்கடியில் அகழ்வாய்வு (Underwater Archaeology) மேற்கொள்ள இந்திய அரசின் தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அகழ்வாய்வில் பத்துறைப் பங்கு:

அகழ்வாய்வுப் பணி என்பது தொல்லியல் துறையினருக்கு மட்டுமே சொந்தமானது என்று நினைத்து

விடலாகாது. அறிவியல் நிலவியல், புள்ளியியல், கடலியல், சுற்றுச் சூழலியல் முதலாம் பத்துறை அறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியால் நடைபெறும் ஆய்வே முழுமையான அகழ்வாய் வாகும். மேலை நாடுகளில் இத்தகைய கூட்டு முயற்சி யின் அடிப்படையில் அகழ்வாய்வுப் பணி மேற்கொள்ளப் பெறுவதால் தொல் பொருட்களின் காலத்தைத் துல்லிய மாக உணர முடிகின்றது.

இந்திய நாடு பொருளாதாரத் துறையில் முழுமையான மேம்பாடு அடையாமையினாலும், அறிவியல் முறைகளைச் செயல்படுத்தி ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு மிகுந்த பொருட்செலவுகள் ஏற்படுவதாலும், அகழ்வாய்வுப்பணி களைப் பத்துறை அறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியால் செய்வ தென்பது கடினமான செயலாக இருக்கின்றது. மேலும் அறிவியல் முறைப்படி ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்குரிய விலையுயர்ந்த கருவிகளை அயல் நாட்டிலிருந்து பெற வேண்டிய நிலையில் இருப்பதனாலும் இந்தியா, தொல்லியல் துறையில் பின்தங்கியிருக்கின்றது. இது போன்று பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளும், நடைமுறைச் சிக்கல்களும் இருப்பதால் தான் இந்தியாவில் தொல்லியல் துறையினரால் மாபெரும் சாதனைகளை நிகழ்த்திக் காட்டமுடியவில்லை. இருப்பினும் இப்போது மேனாட்டார், குறிப்பாக அமெரிக்க ஆய்வாளர் கள் இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை உதவியுடனும் பத்துறை அறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியுடனும் அரிக்க மேட்டில் அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

அகழ்வாய்வு நடைபெறும் இடத்தில் உள்ள உலோகத் தாதுக்கள், மண்ணின் தன்மை, தாவர வகைகள், விலங்கினங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதால், அவை அகழ்வாய்வில் கிடைக்கும் பொருட் களைப் பற்றிய கூடுதலான செய்திகளைப் பெறுவதற்கு

ஏதுவாகத் திகழ்தல் திண்ணம், நீருக்கடியில் அகழ்வாய்வுப் பணியை மேற் கொள்வதற்கு இயற்பியல், வேதியியல், கடலியல் முதலிய துறைகளின் ஒத்துழைப்பு மிகவும் இன்றியமையாததாகும். நிலத்தில் தொல்லியல் வல்லுநர்கள் தனியாகவே அகழ்வாய்வினை மேற்கொள்ள முடியும். ஆனால் நீருக்கடியில் ஆய்வு செய்து அகழ்ந்து பார்ப்பதற்கும் கிடைத்த பொருட்களை பாதுகாப்பதற்கும் அறிவியல் துறைகளின் கூட்டு முயற்சிதான் மிகுந்த பயனைத்தரும்.

மீன்பிடி துறைமுகம்:

அரியாங்குப்பத்தாறு கடலோடு கலக்கும் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் எதிர்காலத்தில் 'மீன்பிடி துறைமுகம்' ஒன்றை அமைப்பத்தற்கான திட்டத்தில் புதுவை அரசு ஈடுபட இருக்கின்றது. ஏறக்குறைய முந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட மீன் வளர்ப்பு மையங்கள் இப்பகுதியில் செயல்படும் வாய்ப்புகள் உள்ளன.² இப்பணி தொடர்பாக மீன்பதனிடும் தொழிற்சாலை போன்ற பல தொழிற் கூடங்களை நிறுவும் முயற்சிகள் இப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்படக்கூடும். மேலும் மீன்பிடி துறைமுகம் நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டால், இங்கே நடமாடக்கூடிய பல படகுகளின் நீர் அலைவினால் அரிக்கமேட்டின் கரையோரப்பகுதிகள் பாதிப்புக்குள்ளாகும். இப்போதே சுண்ணாம்பு பாற்றை ஒட்டியுள்ள சின்ன விராம்பட்டினம் பகுதியில் இறால் மீன் வளர்ப்பு மையம் செயல்பட்டு வருவதால் தொல்பொருள் ஆய்விற்குரிய இப்பகுதி சிதைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மண்ணரிப்பு:

அரியாங்குப்பத்தாறு எப்போதும் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆறு அன்று. செஞ்சியாற்றின் கிளை நதியாகிய இந்த ஆறு நானூறு ஆண்டுக்கால வளர்ச்சிக்குட்பட்டது.

அக்டோபர்-நவம்பர் மாத மழைக்காலத்தில் மட்டுமே வெள்ள நீர் மூலம் நீரோட்டம் ஏற்பட்டுக் கடலில் கலக்கும். ஏனைய காலத்தில் நீர் தேங்கி நிற்கும் சதுப்பு நிலப்பகுதியாகவே அரிக்கமேடு காட்சியளிக்கும்.

மலைக்கால வெள்ளநீர் அரிக்கமேட்டுக் கரைப்பகுதியில் ஆற்று நீரோடு கலக்கும்போது மண்ணரிப்பு ஏற்பட்டு, கரைப்பகுதி பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றது. ஒவ்வோராண்டும் இத்தகைய முறையில் மண்ணரிப்பு ஏற்பட்டு வருவதால் அரிக்கமேட்டின் கரைப்பகுதிகள் சிதைக்கப்பட்டு பல தொல்பொருட் சின்னங்கள் மழை நீருடன் அடித்துச் செல்லப்பட்டு ஆற்றில் அமிழ்ந்து விடுகின்றன. மழைக்கால வேளையில் மண்ணரிப்பு நிகழாவண்ணம் அரிக்கமேட்டின் கரையோரப் பகுதியில் உயரமான தடுப்புச்சுவர் எழுப்புவது உடனடித் தேவையாகும்.

இயற்கைப் பாதுகாப்பு:

பெரும்பாலும் சதுப்பு நிலக்காடுகள் எல்லாம் உள்நாட்டு மண் அரிமானத்தால் உருவானவையே ஆகும். உலகத்தின் பெரும்பாலான மக்கள் உணவுப் பொருட்களையும் மீன்களையும் கழிமுகப்பகுதிகளிலிருந்தும் அதனை ஓட்டிய முகத்திட்டுப் பகுதிகளிலிருந்தும் பெறுகிறார்கள் என்பது உண்மை. பல நூற்றாண்டுக் காலமாக மனிதன் கழிமுகப் பகுதிகளிலும் முகத்திட்டுப் பகுதிகளிலும் குடியேறி நாகரிகங்களை வளர்த்து வந்துள்ளான். அரியாங்குப்பம் கழிமுகப் பகுதியில் அமைந்துள்ள அரிக்கமேடு இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.³

அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் வளர்ந்து வரும் சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள் அங்கு வசிக்கும் மக்களுக்கும், மீன்களுக்கும் பெரிதும் உதவி புரிந்து வருகின்றன. மேலும் பூமிக்கடியில்

புதைந்து போன தொல்பொருட் சின்னங்கள் சிதைவுறாமலும் மண்ணரிப்பு ஏற்படாமலும் இச்சதுப்பு நிலத்தாவரங்கள் பாதுகாத்து வருகின்றன. சதுப்பு நிலப் பகுதியில் ஈரப்பதமும், ஊட்டச்சத்துக்களும் அதிகமான சூரிய வெளிச்சமும் இருப்பதால், இது பல்வேறு உயிரினங்கள் வாழும் விந்தையான சூழல் தொகுப்பாகச் (Ecosystem) கருதப்படுகின்றது.⁴ மேலும் இத்தாவரங்கள் கரைப்பகுதியில் உள்ள இளக்கமான வண்டல் மண் ஆற்றினுள்ளும், கடலினுள்ளும் சென்று விடாமல் தடுக்கின்றன. சதுப்பு நிலத்தாவரங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணராத மக்கள் சிலர் இதனை அழிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர்.

இந்திய அரசின் சுற்றுச்சூழல் வனத்துறை அமைச்சகம் 1986-ஆம் ஆண்டிலிருந்து சதுப்பு நிலப் பகுதிகளைப் பேணுவதிலும், ஆய்வுகள் செய்வதிலும், இவற்றை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றி விரிவுபடுத்துவதிலும் முனைப்பாகச் செயலாற்றி வருகின்றது. மேற்கு வங்காளத்தில் உள்ள சுந்தரவனக் காடுகளைத் தேசியப் பூங்காவாக அறிவித்து அவற்றைப் பாதுகாத்து வருகின்றது. தமிழகத்தில் பிச்சாவரம், கோடிகரை முதலாம் இடங்களில் உள்ள சதுப்புநிலத் தாவரங்களும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதே போன்று அரியாங்குப்பத்தாற்றின் கழிமுகப் பகுதியில் வளர்ந்துவரும் சதுப்புநிலத் தாவரங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படவேண்டும்.

நினைவுச் சின்னம் - சுற்றுலா மையம்:

அரிக்கமேட்டில் ஆய்வு மேற்கொள்ளவரும் ஆய்வாளர்கள் சாயத் தொட்டிகள், உறைக்கிணறுகள், பண்டசாலை சுவர்ப் பகுதிகள் ஆகியவற்றை அகழ்ந்து பார்த்து, நிழற்படம் எடுத்துவிட்டு மறுபடியும் மண்ணால் மூடிவிடுகின்

றனர். மட்பாண்ட ஓடுகள், மணிகள், சுடுமண் பொருட்கள் ஆகியவற்றை மாத்திரமே சேகரித்து எடுத்துச் செல்கின்றனர். ஏனைய தொல் பொருட் சின்னங்கள் அனைத்தையும் ஒவ்வொரு முறையும் அகழ்ந்து பார்த்துவிட்டு, பின்னர் மூடிவிடுகின்றனர். இதனால் இப்பகுதியில் உள்ள மண்ணடுக்குகளில் சிதைவு ஏற்பட்டு இயற்கைத் தகவமைப்பு மாறிவரும் சூழல் உண்டாகி வருகின்றது.

எகிப்து, ரோம் முதலாம் நாடுகளில் அகழ்வாய்வு செய்யப்பெற்ற நிலையிலேயே தொல்பொருட் சின்னங்கள் பாதுகாக்கப் பெற்று வருகின்றன. அகழ்வாய்வுக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வானவூர்தி பறப்பதைக் கூட தடைசெய்து வைத்துள்ளனர். மேலும் அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற சிறிய, அரிய பொருட்களைச் சேகரித்து அப்பகுதியிலேயே அருங்காட்சியகம் ஒன்றை நிறுவி, பார்வைக்கு வைத்துள்ளனர். வெளிநாட்டவரைக் கவரும் விதத்தில் இத்தகைய அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த சுற்றுலா மையங்களாகவும் திகழ்ந்து வருகின்றன.

இந்தியாவில் பிரஞ்சு நாகரிகத்தின் நிலைக் களனாகத் திகழ்ந்து வரும் புதுவையில் பல சுற்றுலா இடங்கள் இருக்கின்றன. பழந்தமிழரின் பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும் புலப்படுத்தும் வகையில் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியை முழுமையாக அகழ்வாய்வு செய்து அதில் கிடைத்த பொருட்களை எல்லாம் அங்கேயே வரிசைப்படுத்தி, வாழும் அருங்காட்சியகமாக அப்பகுதியைப் பாதுகாக்கும் பணியை இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொரு முறையும் அரிக்கமேட்டில் அயல்நாட்டினர் தான் அகழ்வாய்வுப் பணியை மேற்கொள்கின்றனர். இந்தியத் தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் அவர்கட்குத் துணைபுரியும் அளவிலேயே தம் கடமையை முடித்துக்

கொள்கின்றனர். இந்நிலை மாறவேண்டும். இந்தியத் தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை தானே முன்வந்து நிலத்தடி அகழ்வாய்வு, நீருக்கடி அகழ்வாய்வு ஆகிய இரண்டின் வாயிலாகவும் அரிக்கமேட்டில் புதைந்து கிடக்கும் வரலாற்றுண்மைகளை வெளிக்கொணரும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். இந்தியாவில் பொதுவாகத் தொல் பொருட் சின்னங்களை விற்பதிலும், வெளிநாட்டிற்குக் கடத்துவதிலும் உள்ள ஆர்வம் அவற்றைக் காப்பாற்றுவதில் காட்டப்படுவதில்லை. இந்திய மக்களிடையே தொல்பொருட் சின்னங்களைப்பற்றிய விழிப்புணர்ச்சியும், பண்டைய நாகரிகப் பண்பாட்டுச் சிறப்பில் அக்கறை காட்டாத நிலையும்தான் இதற்குரிய காரணங்களாகும்.

இந்தியாவில் ஆண்டுதோறும் எத்தனையோ திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்படும் தொகையில் ஒரு சிறு பகுதியை அரிக்கமேட்டு பாதுகாப்புக்கும் அகழ்வாய்வுப் பணிக்கும் ஒதுக்கினாலேயே போதும். இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினருக்குத் தேவையான நிதி வசதியைச் செய்து கொடுத்தாலேயே போதும்; அவர்கள் இந்தியாவின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தை வெளிக் கொணர்வதில் அயல் நாட்டவரை விடத் திறமைசாலிகள் என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டுவார்கள்.

அரிக்கமேடு - விழிப்புணர்ச்சி:

மத்திய, மாநில அரசு மட்டுமின்றி, புதுச்சேரி வாழ் மக்களும் அரிக்கமேட்டை இயற்கை மற்றும் செயற்கை அழிவுகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதில் ஆர்வம் காட்டுபவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். முதலில் அரிக்கமேட்டுப் பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு அப்பகுதியின் இன்றியமையா மையினை விளக்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், பாதுகாக்கப்

படவேண்டிய பகுதி என்பதனையும் புரியவைக்க வேண்டும். மேலும் அரிக்கமேட்டில் வளர்ந்து வரும் சதுப்பு நிலத் தாவரங்களை விறகுக்காக அழிக்கவிடாமல் செய்யும் முயற்சியிலும் ஈடுபட வேண்டும்.

அரிக்கமேடு பற்றியவிழிப்புணர்ச்சியைப் புதுவை மாநிலத்தில் கல்வி பயிலும் மாணவர்களிடையே பரவச்செய்யும் முயற்சியில் புதுவை அரசின் கல்வித்துறை - சுற்றுச்சூழல் பிரிவு இரண்டு நூலேடுகளை (Booklet) வெளியிட்டிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது.⁵ அரிக்கமேட்டின் பழஞ்சிறப்பை உணர்ந்து புதுவை அரசு, உடனடியாகத் தனியாரிடமிருந்து அந்நிலப்பகுதியைத் தன் பொறுப்பில் ஏற்று, சுற்றுலா மையமாக அறிவித்து அழகுபடுத்த வேண்டும். அரிக்கமேட்டுப் பகுதியிலேயே ஓர் அருங்காட்சியகத்தை ஏற்படுத்தி அதில் முன்பு கிடைத்த பொருட்களை எல்லாம் வரிசைப்படுத்தி காட்சிக்கு வைக்கவேண்டும். அனைத்திற்கும் மேலாக உள்ளூர் மக்களின் முறைகேடான அகழ்வுக்கு உட்படாமல் அரிக்கமேட்டை வேலியிட்டுப் பாதுகாத்து வரவேண்டும்.

கி.பி. முதல், இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் “மொழிபல பெருகிய தேயமாகவும், புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிது உறையும் தலமாகவும், பல்பண்டம் பசுர்ந்து வீசும் பட்டினமாகவும் விளங்கிய ‘பொதுகே’ (அரிக்கமேடு) நகரம் இன்று பொலிவிழந்து அணிலாடு முன்றில்” போன்று காட்சியளிப்பது காலத்தின் கோலமாகும்.

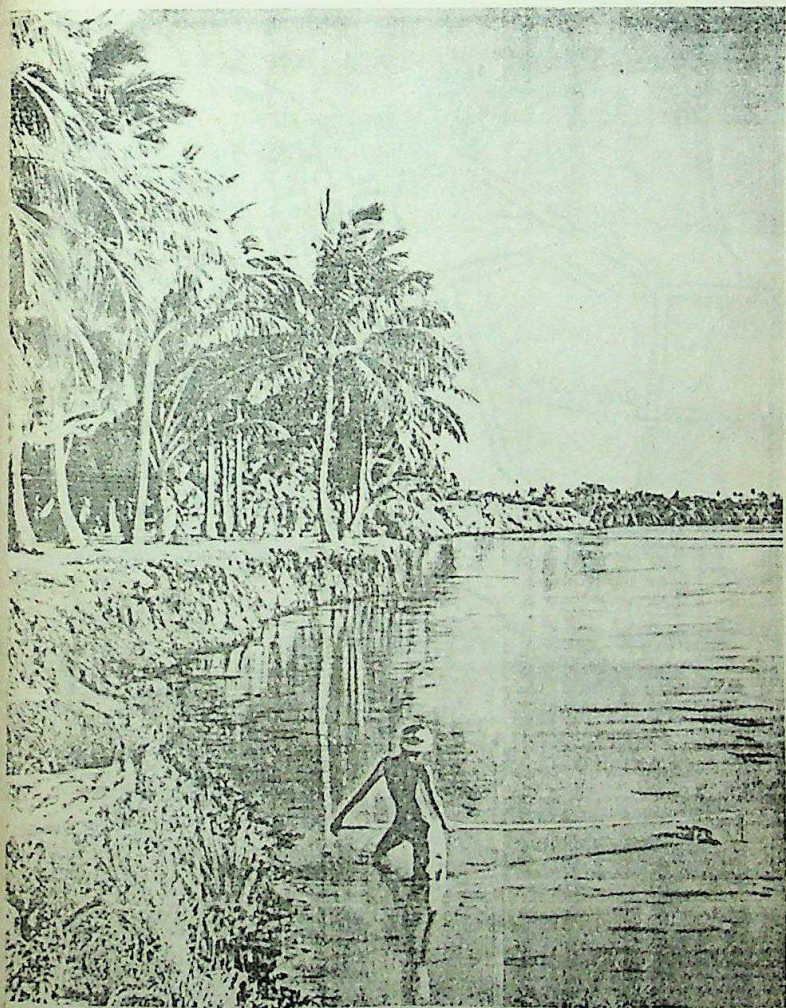
சான்றெண் விளக்கம்

1. John du plat Taylor, “Marine Archaeology” pp.30-32.
2. F. Cyril Antony, “Arikamedu” (Intac-Article) p. 3.

3. வா. கிருட்டிணன், அரிக்கமேடு சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள்'' ப. 18.
4. மே. நூல் ப. 18.
5. சிரில் அந்தோனி, தில்லைவனம், அரிக்கமேடு
வா.கிருட்டிணன், அரிக்கமேடு சதுப்பு நிலத்தாவரங்கள்.

10. பீக்ஷிணணப்புகள்

Digitized by Anya Samal Foundation Chennai and eGangotri

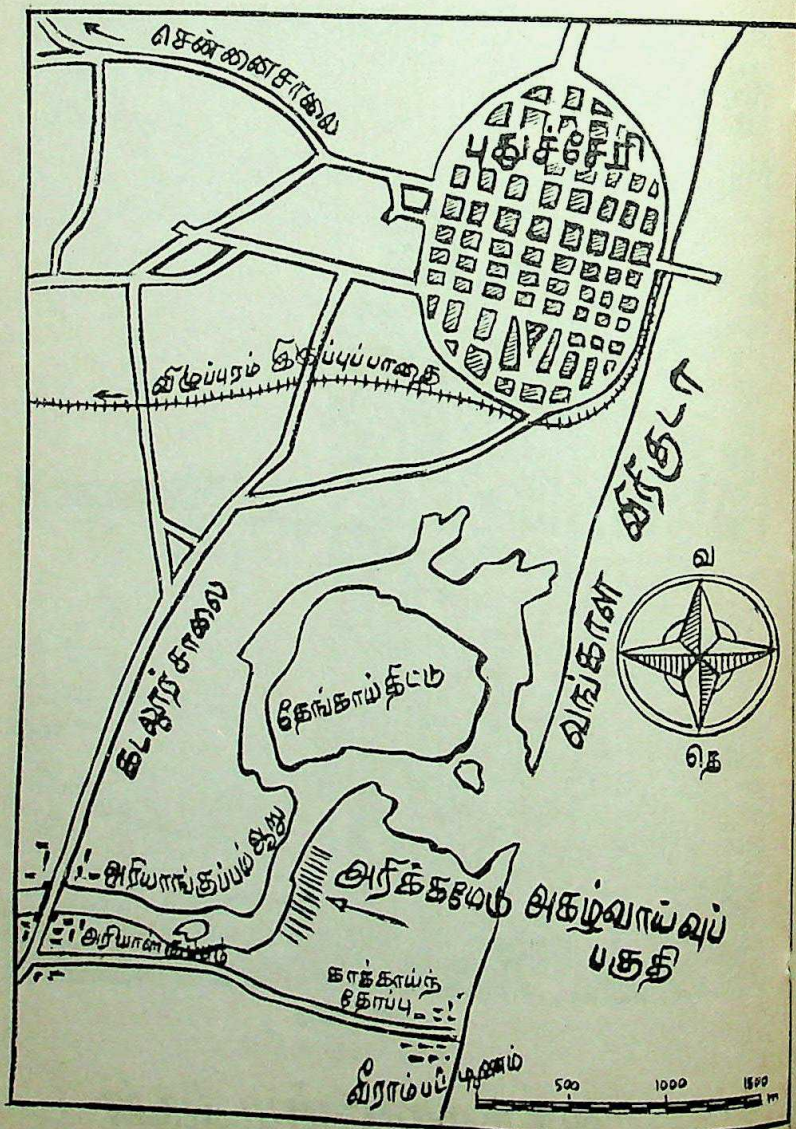

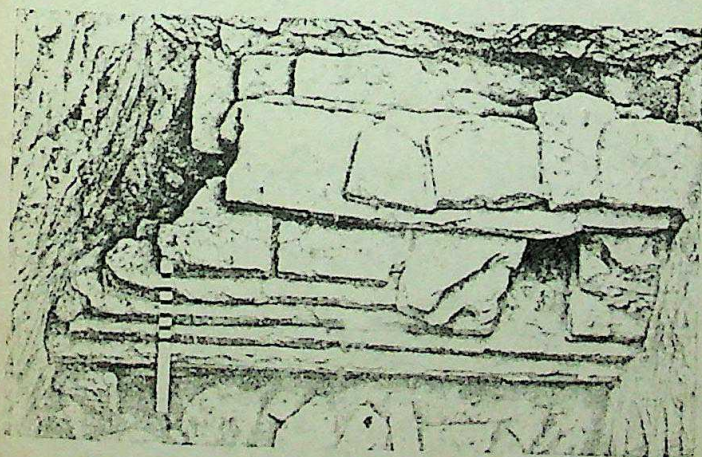
அறிக்கமேடு
வடக்கு-திதற்குப் பகுதிகள்

அகழ்வாய்வுப்படங்கள்

CC-0. In Public Domain. Gurukul Kangri Collection, Haridwar

அர்க்கமேடு அகழ்வாய்வு

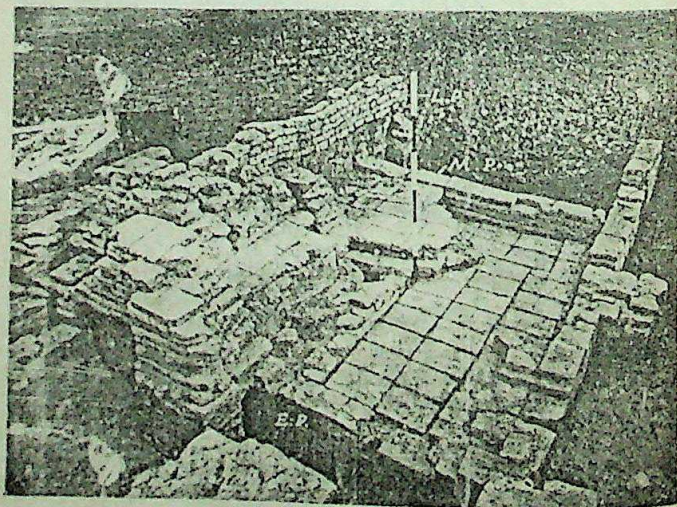

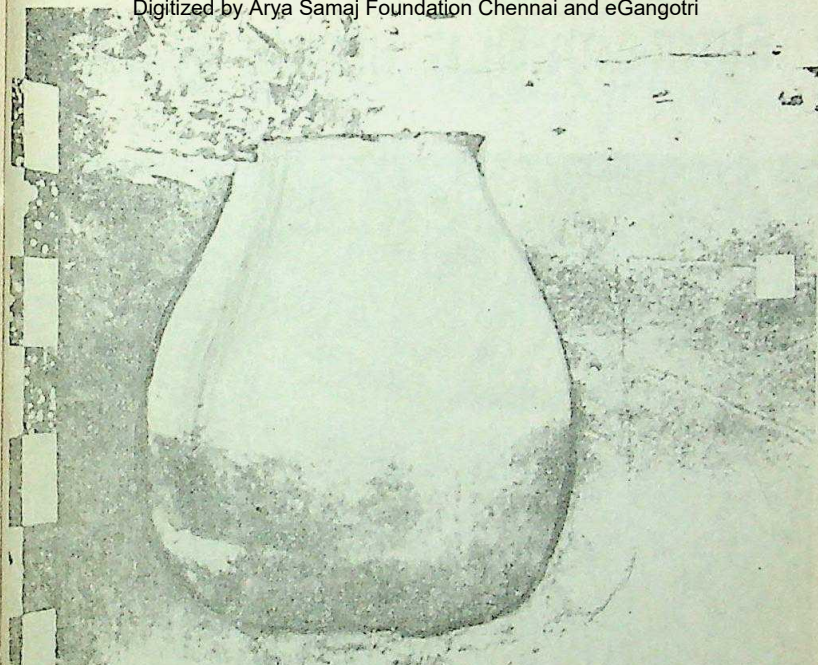
கழிவுநீர் வாய்க்காஸ் சந்திப்பு

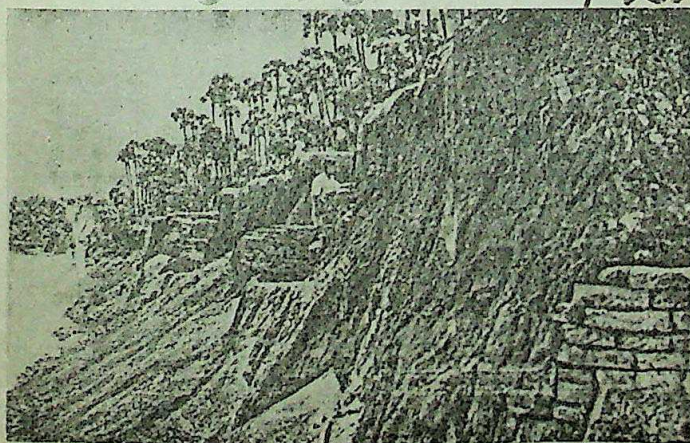
சாயத்திதாட்டி

முற்கால [E.P], இடைக்கால(M.P)
 பிற்காலம் [L.P] பகுதிகள்

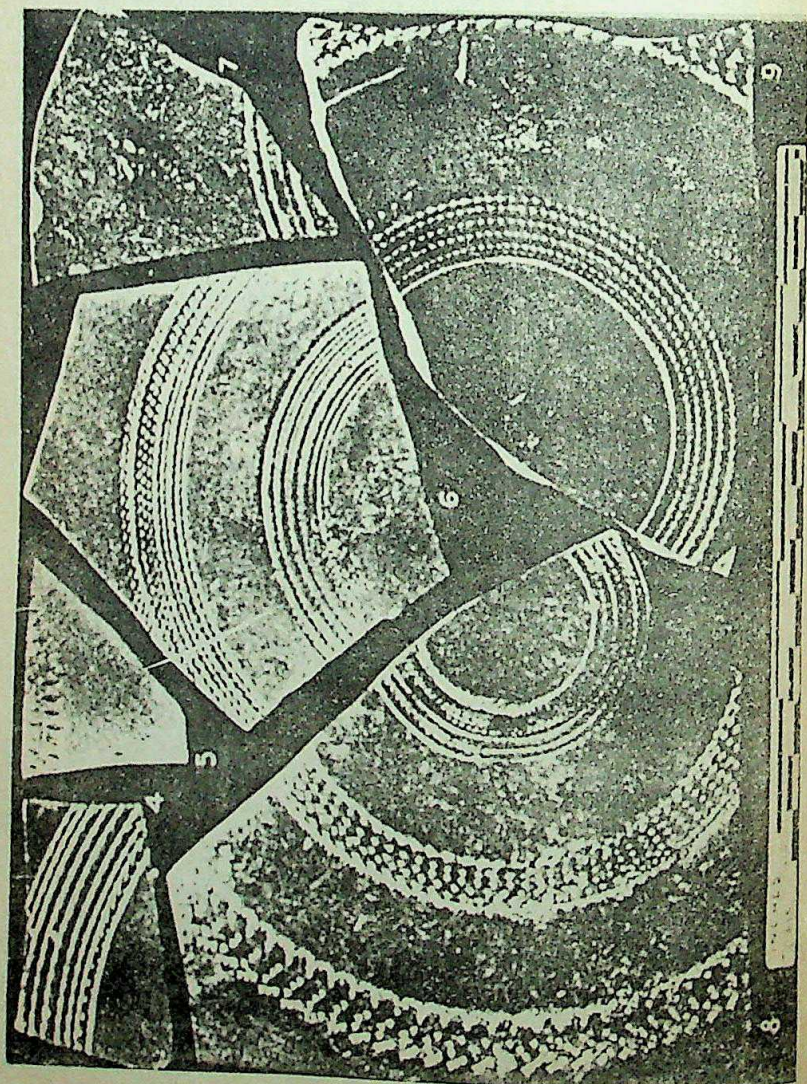

அறிக்கமேடு - முதுமக்கள் தாழி

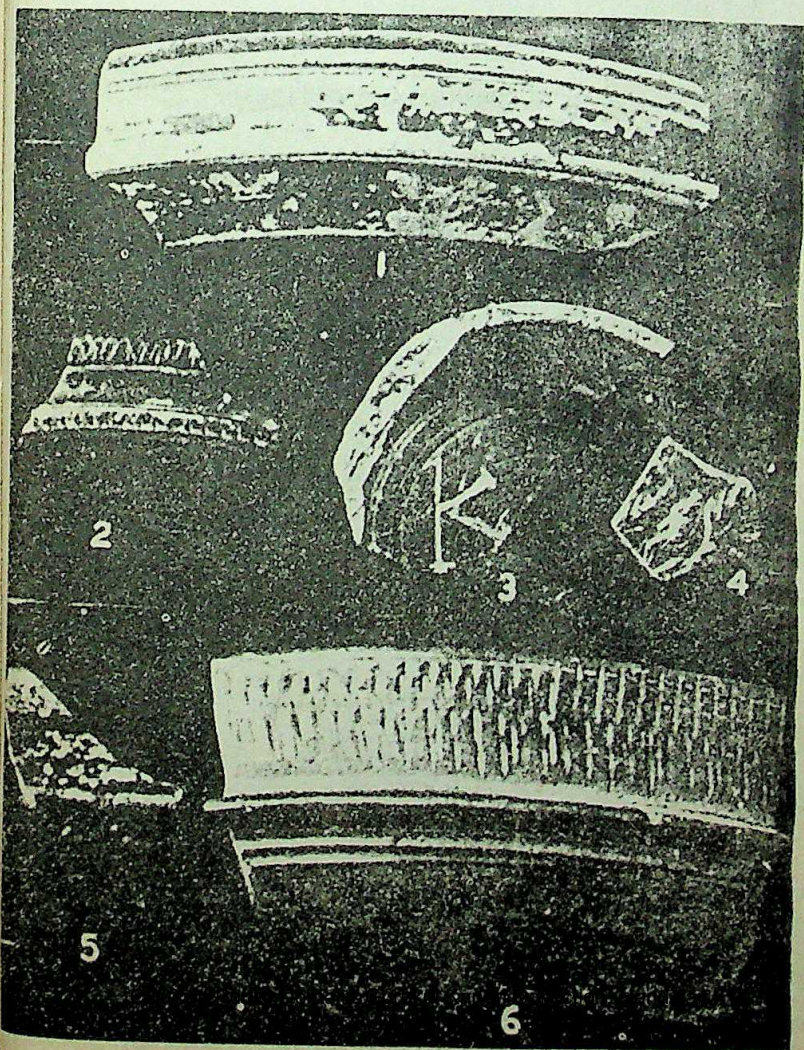
ஆற்றங்கரையை நோக்கியுள்ள
சுவர்ப்பகுதிகள்

ரௌலெட்டி பாண ஓடுகள்

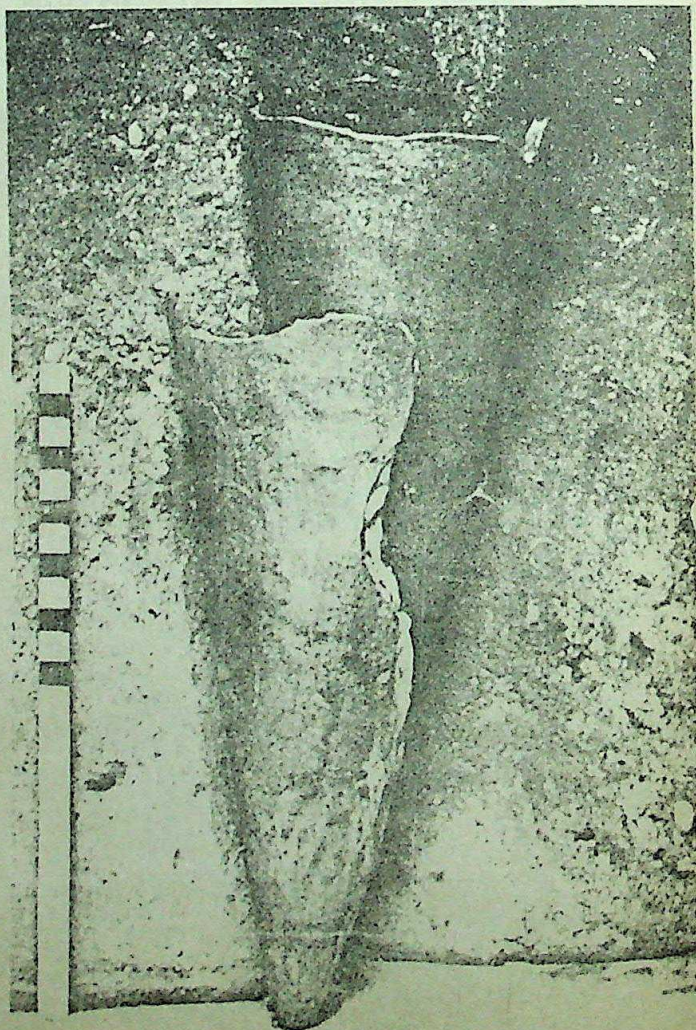

1-5 அரிட்டைன் பானை;

6. மாதிரி அரிட்டைன் வடிவம்.

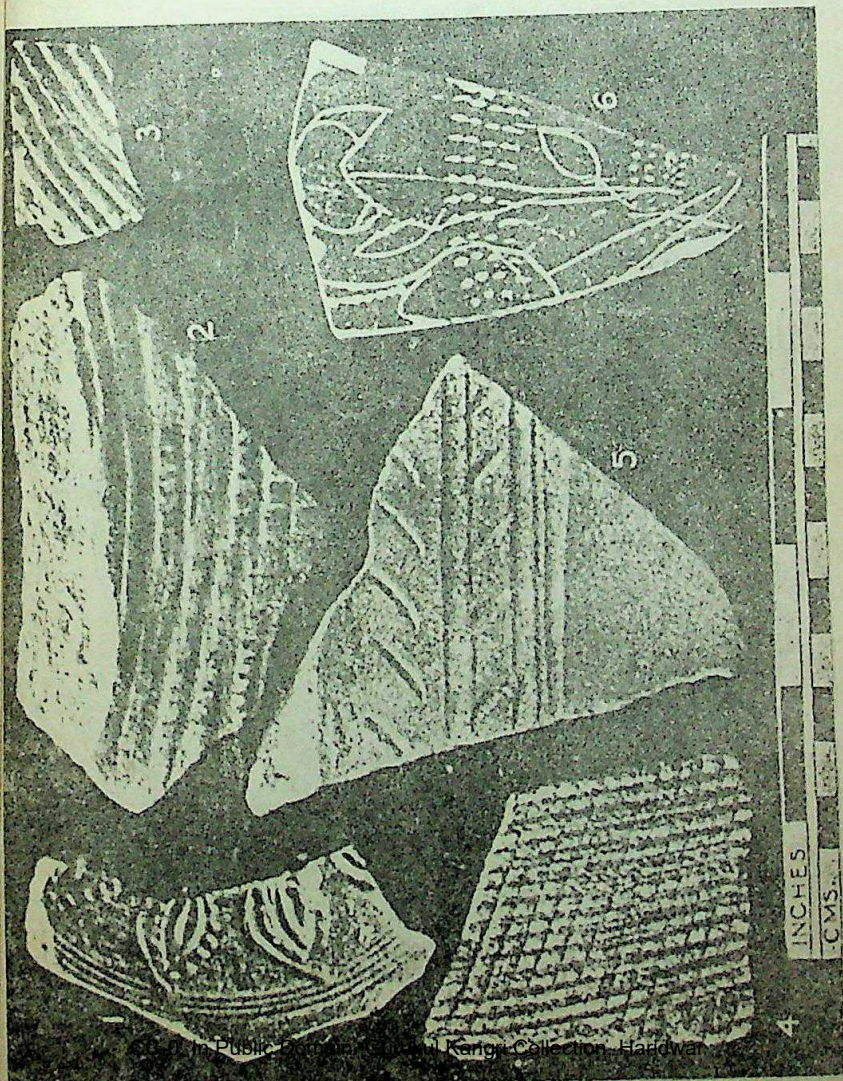

கூர் முனைச் சாடி

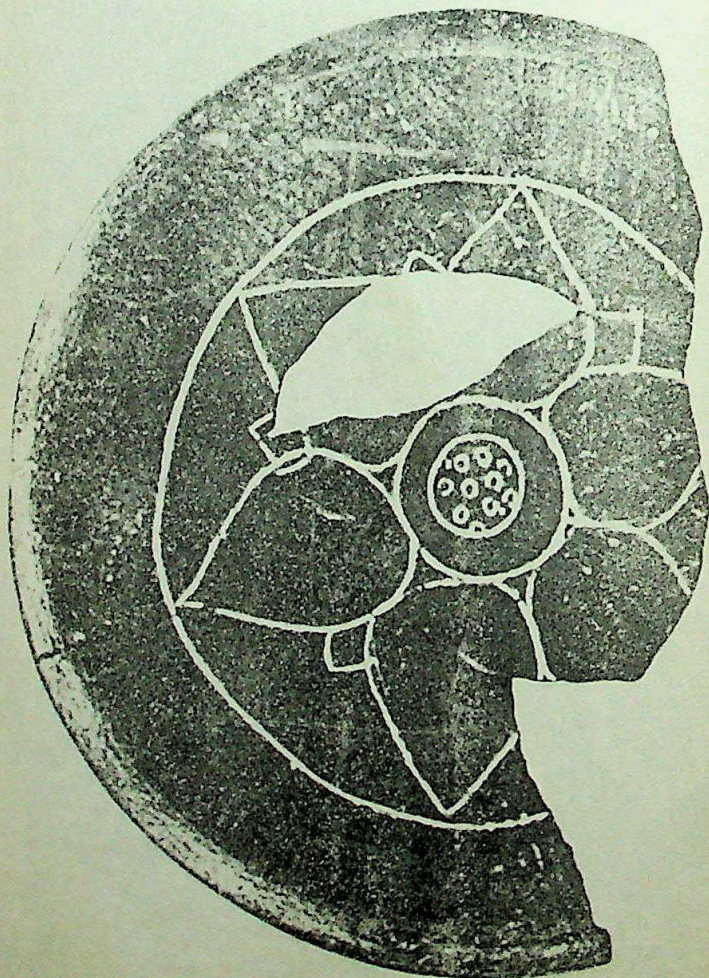

ஓப்பனை செய்யப்பெற்ற

பானை ஓடுகள்

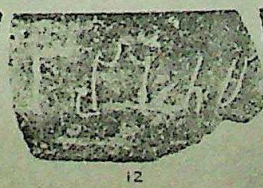
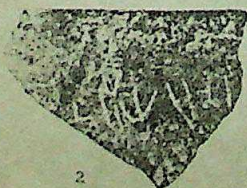
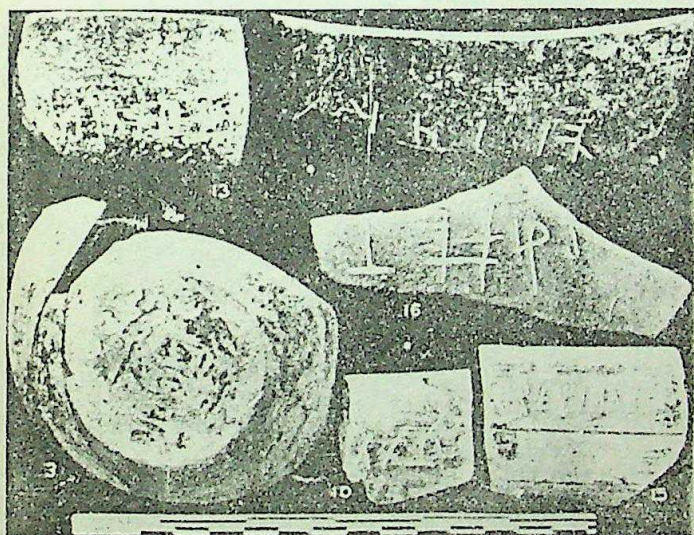
வட்டிலில் கிரா:பிடி ஒப்பனை

INCHES
C.M.S.

தமிழிராமி

பாணை எழுத்து ஓடுகள்

சுருத்தி முத்திரைகள்

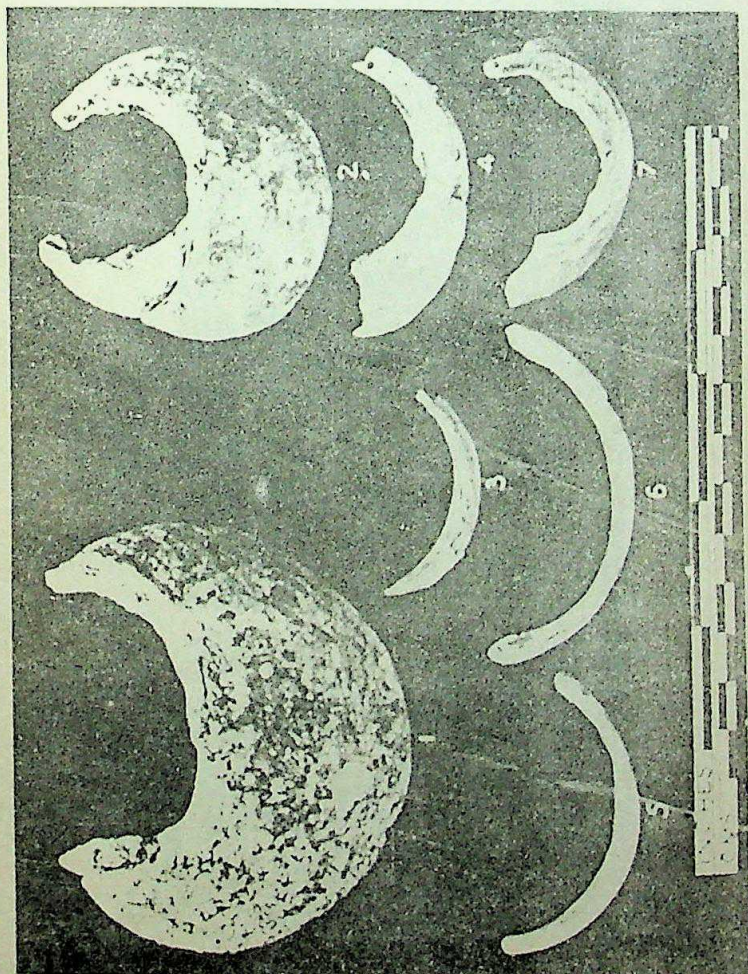
VIBIE or VIBIF

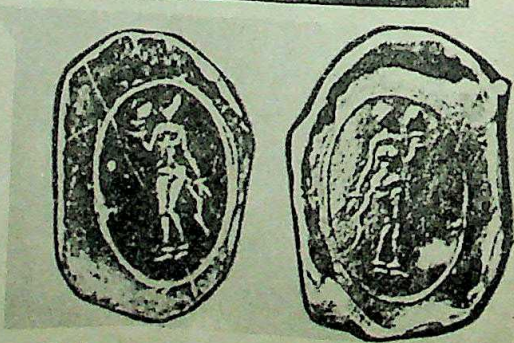
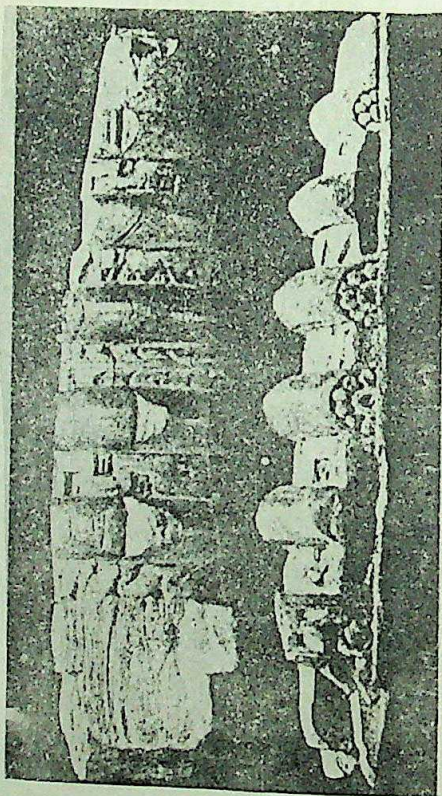

CAMYRI

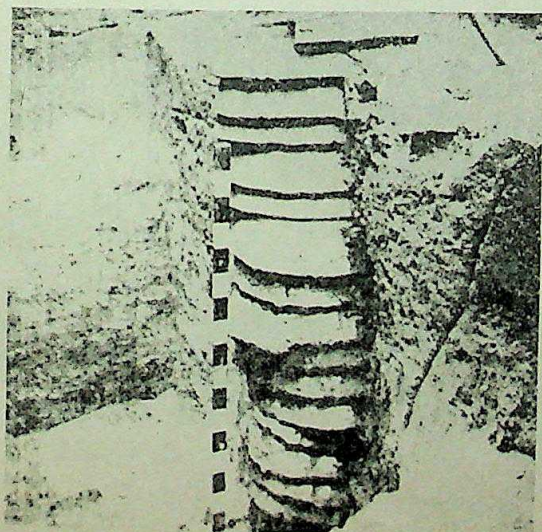
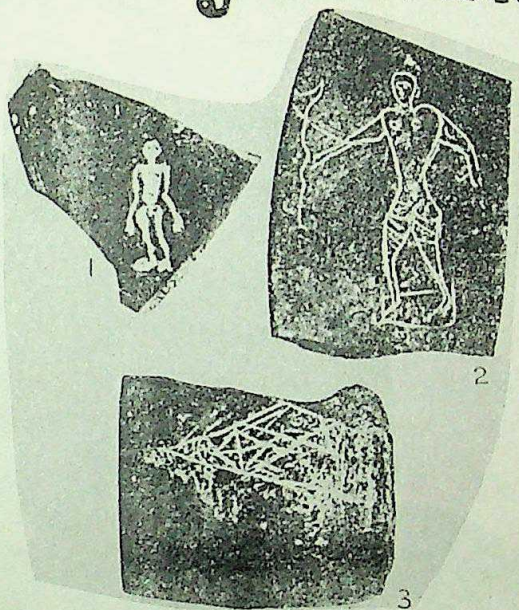
முற்றும்பெறாத சங்கு வளையல்கள்

ஓவிய - சிற்பக் கலை நுணுக்கங்கள்

பாறை ஓவியங்கள்

உறைக்கிணறு

பெரிய மரச் சதத்தி

INCHES
CMS.

துணை நூற்பட்டியல்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள்:

1. அகநானூறு, கழக வெளியீடு, சென்னை, (மறுபதிப்பு) 1977.
2. கலித்தொகை, கழக வெளியீடு, சென்னை, (ஏழாம் பதிப்பு) 1967.
3. சிலப்பதிகாரம், கழக வெளியீடு, சென்னை, (மறு பதிப்பு) 1977.
4. பட்டினப்பாலை, பத்துப்பாட்டு (தொ - II) கழக வெளியீடு, சென்னை, (நான்காம் பதிப்பு) 1968.
5. பதிற்றுப்பத்து, கழக வெளியீடு, சென்னை, (மறு பதிப்பு) 1973.
6. புறநானூறு, கழக வெளியீடு, சென்னை, (மறுபதிப்பு) 1973.
7. மணிமேகலை, கழக வெளியீடு, சென்னை, (இரண்டாம் பதிப்பு) 1975.
8. முல்லைப்பாட்டு, பத்துப்பாட்டு (தொ - I) கழக வெளியீடு, சென்னை, (மறுபதிப்பு) 1973.
9. நற்றிணை, கழக வெளியீடு, சென்னை, (நான்காம் பதிப்பு) 1968.

10. நெடுநல் வாடை, பத்துப்பாட்டு (தொ - II), கழக வெளியீடு, சென்னை, (மறுபதிப்பு) 1966.

தமிழ் நூல்கள்:

11. அப்பாத்துரை கா. (மொ.பெ.ஆ), ஆயிரெத்தெண் ணூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1962.
12. ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை, ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை தின்ப படி சேதிக்குறிப்பு, (ஐந்தாம் புத்தகம்) அரசாங்க புத்தகசாலை, புதுச்சேரி, 1954.
13. இராகவன் அ. "தமிழர் சாவகக் கலைத்தொடர்புகள்" கழக வெளியீடு, சென்னை, 1967.
14. இராகவன் அ. ஆதித்த நல்லூரும் பொருநாவெளி நாகரிகமும், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1980.
15. இராமன் கே. வி. தொல்லியல் ஆய்வுகள், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1977.
16. ஏகாம்பரநாதன், ஏ. பொன்னுசாமி, அரங்க. தொல் லியல் அகழ்வாய்வு நெறிமுறைகள், ரோகினிப் பதிப்பகம், சென்னை, 1983.
17. காசிநாதன், நடன. தொல்லியல் கட்டுரைகள், சென்னை, 1977.
18. கிருட்டிணன், வா. அரிக்கமேடு சதுப்பு நிலத் தாவரங் கள், கல்வித்துறை - சுற்றுச்சூழல் பிரிவு வெளியீடு, புதுவை அரசு, 1990.
19. குப்பண்ணா சாஸ்திரி, டி.எஸ். (மொ.பெ.ஆ.) அசோக சாசனங்கள், நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், புதுடி, 1967.

20. குப்புசாமி, சு. கல்வெட்டுகளில் புதுவைப் பகுதிகள், புதுவை வரலாற்றுச் சங்கம், புதுவை, 1974.
21. குப்புசாமி, சு. வரலாற்றுக் களஞ்சியம், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1980.
22. ஜகதீசன், ந. வரலாறு வரைவியல், என்னெஸ் பப்ளி கேஷன்ஸ், மதுரை, 1980.
23. சாமி, பி. எல். தமிழ்நாட்டில் சிந்துவெளி எழுத்தோவியம், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1984.
24. சிரில் அந்தோனி, எஃப்., தில்லைவனம், சு. அரிக்கமேடு, கல்வித்துறை-சுற்றுச்சூழல் பிரிவு வெளியீடு, புதுவை அரசு, 1990.
25. சுப்பிரமணிய அய்யர், ஏ. வி. பண்டைத் தமிழ்நாடு, எஸ்.ஆர். சுப்பிரமணியப் பிள்ளை பப்ளிஷர்ஸ், திருநெல்வேலி, 1970.
26. தில்லைவனம், சு. புதுவை மானிலத் தமிழ் வளர்ச்சி, பாரிநிலையம், சென்னை, 1980.
27. தில்லைவனம், சு. புதுச்சேரி மானில வரலாறு, நன் மொழிப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி, (இரண்டாம் பதிப்பு) 1990.
28. தேசிகம் பிள்ளை, ரா. வரலாற்றில் புதுவை, புதுவை வரலாற்றுச் சங்கம், புதுவை, 1975.
29. மன்னர் மன்னன் புதுச்சேரியைப் பாருங்கள், புரட்சிக் கவிஞர் பதிப்பகம், புதுச்சேரி, (இரண்டாம் பதிப்பு) 1981.

30. வேனா தமிழ்வாணன் (பதி. ஆ.) பாண்டிச்சேரி
மாளிலம், மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை,
1987.
31. வேலாயுதனார், மு. த. வையம் புகழ் புதுவை,
நற்றமிழ்ப் பதிப்பகம், புதுவை, 1972.
32. வேலாயுதனார், மு. த. புதுவையும் மணற்குள
விநாயகரும், நற்றமிழ்ப் பதிப்பகம், புதுவை,
(மூன்றாம் பதிப்பு) 1978.

ஆங்கில நூல்கள்:

33. Buddha Prakash - India and the World, Vishvesh-
varan and Vedic Research Institute, Hoshiarapur,
1964.
34. Casal, J. M. - Fouilles De Virampatnam-Arikamedu,
Imprimerie Nationale, Librairie C. Klincksieck,
Paris, 1949.
35. Chandra, Moti. - Trade and Trade Routes in
Ancient India, Abhinav Publications, New
Delhi, 1977.
36. Cyril Antony, F. (Editor) - Gazetteer of Pondicherry
(2-Volumes) Administration of Union Territory
of Pondicherry, Pondicherry, 1982.
37. Dani, A. H. - Indian Palaeography, Oxford
University Press, London, 1963.
38. Fauchaux, L - Une Vielle Cite' Indienne pre's de
Pondiche'ry-Virampatnam, Pondicherry, 1945.

39. Jairazbhoy, R. A. – **Foreign Influence in Ancient India**, Asian Publishing House, Madras, 1963.
40. Mahalingam, T. V. – **Kanchipuram in Early South Indian History**, Asian Publishing House, Madras, 1968.
41. Mahadevan, I. – **Tamil Brahmi Inscriptions**, State Dept. of Archaeology, Madras, 1970.
42. Manickavasagam, M. E. – **Dravidian Influence in Thai Culture**, Tamil University, Thanjavur, 1986.
43. Nagaswamy, R. (Editor) – **South Indian Studies-II**, Society for Archaeology, Historical and Epigraphical Research, Madras, 1979.
44. Nilakanta Sastri, K. A. – **A History of South India**, Oxford University Press, Bombay, (Second Impression) 1971.
45. Nilakanta Sastri, K. A. – **Foreign Notices of South India**, University of Madras, Madras, (Reprint) 1972.
46. Pattabiraman, P. Z. – **Les Fouilles d' Arikame'du (Podouke')**, Bibliotheque Coloniale, Presses Universitaires, Pondicherry/Paris, 1946.
47. Peter Francis, Jr. – **Bead Emporium**, (A Guide to the Beads from Arikamedu in the Pondicherry Museum), Pondicherry Museum, Govt. of Pondicherry, 1987.

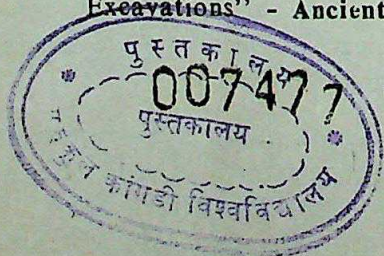
48. Prasad, Prakash Charan - Foreign Trade and Commerce in Ancient India, Abhinav Publications, New Delhi, 1977.
49. Puri, P. N. - Cities of Ancient India, Meenakshi Prakashan, Delhi, 1966.
50. Raja, P. - A Concise History of Pondicherry, All India Books, Pondicherry, 1987.
51. Ramaswamy, A. - History of Pondicherry, Sterling Publishers, Madras, 1985.
52. Schoff H. Wilfred - The Periplus of the Erythrean Sea, Longmans Green and Co., London, 1912.
53. Srinivasa Iyengar, P. T. - History of the Tamils, Asian Educational Services, New Delhi, (Reprint) 1983.
54. Venkatraman. P. - Indian Archaeology, (A Survey) Ennes Publications, Madurai, 1985.
55. Warmington, E. H. - The Commerce between the Roman Empire and India, Cambridge University Press, Cambridge, 1928.

மலர்கள், இதழ்கள், கலைக்களஞ்சியங்கள்:

56. கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி 1 & 7) - தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1954.
57. கையேடு - இரண்டாவது உலகத்தமிழ்க் கருத்தரங்கு மாநாடு மலர், சென்னை, 1968

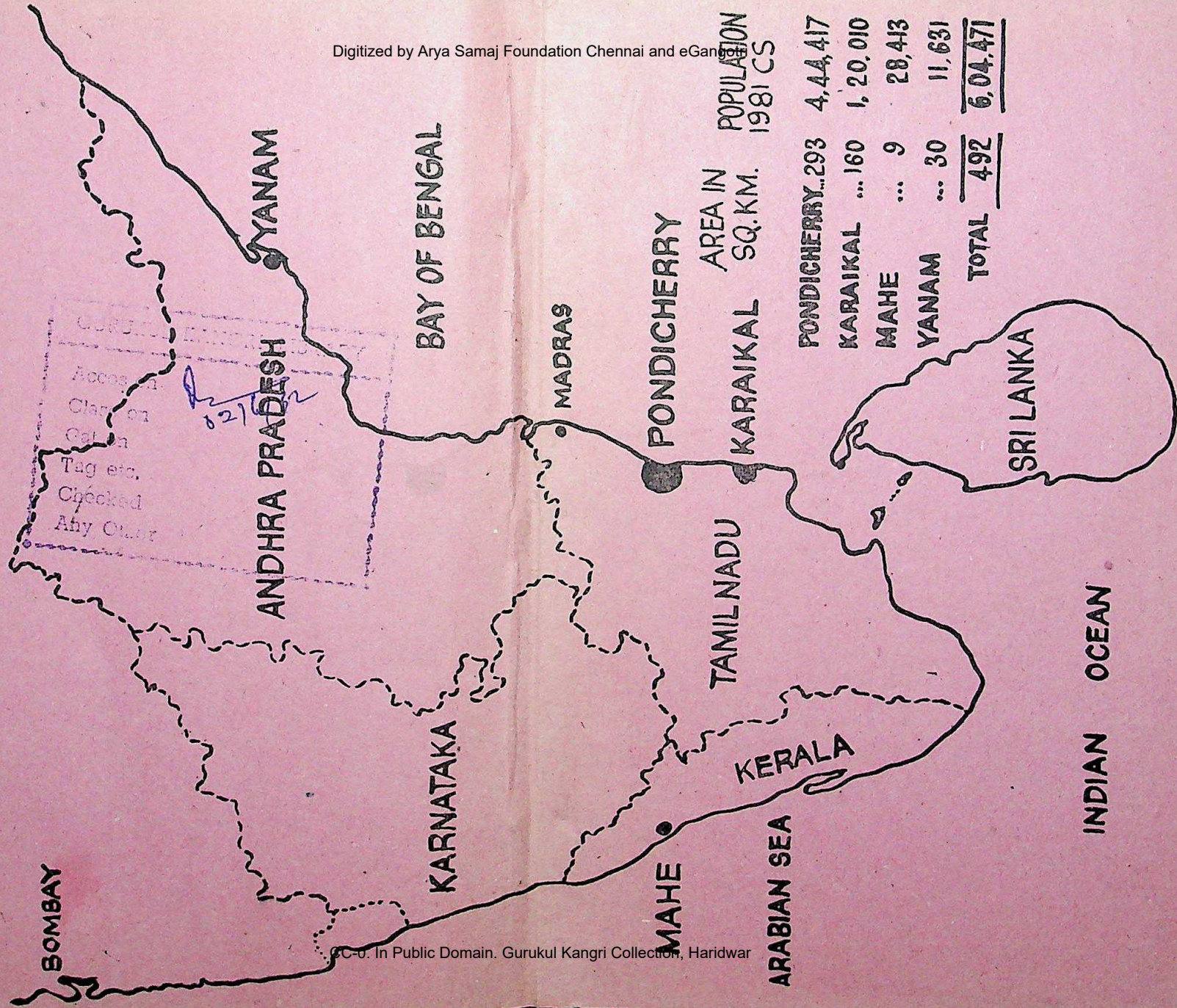
58. தமிழகம் (Damilica) - தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை ஆண்டிதழ், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை வெளியீடு, சென்னை, 1970.
59. செங்கைமாவட்ட வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு-வரலாற்றுப் பேரவை, சென்னை, 1978.
60. தினமணி - சிறப்பிதழ் - உலகத் தமிழ் மாநாட்டுச் சிறப்புக் கட்டுரைகள், நவம்பர் 15 & 27, 1987.
61. புதுவைச் செய்திகள் - 1968, 1969, 1970, 1971-ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த இதழ்கள்
62. வரலாற்றுச் சுவடுகள் (தொகுதி 1) - புதுவை வரலாற்றுச் சங்கம், புதுவை, 1979.
63. வாழ்வியல் கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி 1) - தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
64. George Moses, - "The Greek-Roman Link with Pondicherry" - Mother India, March, 1970.
65. Cyril Antony, F. - "Arikamedu" - INTAC Article, 1987.
66. Mahadevan, I. - "Arikamedu Graffiti: A Second Look" - Damilica-2-3, Dept. of State Archaeological Publication, Madras, 1973.
67. Marianne Stern, E. - "The Secret of Pappanaidu Pet" - International Journal of Glass Science and Technology, Vol. 60, Frankfurt, 1987.
68. Peter Francis, Jr. - "Some Observations on the Glass Beads of Arikamedu" - Revue Historique de Pondicherry, Vol. 13, Pondicherry, 1980.

69. *Revue Historique de Pondicherry*, Vols. 10, 11, 12, (1972, 1973, 1974).
70. Vimala Begley - "Arikamedu Re-considered" *American Journal of Archaeology*, No. 87, 1983
71. Vimala Begley - "Rouletting and Chattering" - *Expedition - The University Museum Magazine of Archaeology / Anthropology*, University of Pennsylvania, Vol. 28, No. 1, 1986.
72. Vimala Begley - "Rouletted Ware at Arikamedu: A New Approach", *American Journal of Archaeology* - No. 92, 1988.
73. Wheeler, R. E. M; Ghose, A. and Krishna Deva - "Arikamedu: An Indo Roman Trading Station on the East Coast of India" — *Ancient India, Bulletin of the Archaeological Survey of India* No. 2, July, 1946.
74. Wheeler, R. E. M. - "Brahmagiri and Chandravall Excavations" - *Ancient India*, No. 4, 1947-48.

Forwarded free of cost and with
the compliments of the Dept. of
Education Govt. of India New Delhi

UNION TERRITORY OF PONDICHERRY

Digitized by Arya Samaj Foundation Chennai and eGangotri

AREA IN
SQ. KM.

POPULATION
1981 CS

PONDICHERRY...	293	4,44,417
KARAİKAL	... 160	1,20,010
MAHE	... 9	28,413
YANAM	... 30	11,631
TOTAL	492	6,04,471

Accession
Class on
Gall. in
Tag etc.
Checked
Any other

பெயர் : சு. தில்லைவனம்

பிறப்பு : 23—12—1955

கல்வி : எம்.ஏ., எம்.பில்.,
பி.எட்.,

பணி : தமிழ்
விரிவுரையாளர்

முகவரி: 6, அக்கரகார வீதி
பாகூர் - 607 402
புதுவை மாநிலம்

புதுச்சேரியில் பிறந்த இந்நூலாசிரியர் பிறந்த மண்ணின் பெருமைகளைப் புலப்படுத்துவதில் ஆர்வமிக்கவர். படித்தது தமிழ், படித்தது வரலாறு, முடித்தவை மூன்று நூல்கள்.

புதுவை மாநிலத் தமிழ் வளர்ச்சி - பக்கம் 214, பாரி நிலையம், சென்னை, 1980 - “புதுவை மாநிலம் பற்றி அறிய விரும்புவோர்க்கும் சிறப்பாகப் புதுவை தமிழால் எவ்வாறு பெருமை பெற்றுள்ளது, தமிழுக்குப் புதுவை எவ்வாறு பெருமை சேர்த்துள்ளது என்பவற்றை அறிய விரும்புவோர்க்கும் இஃது ஒர் ஒப்பற்ற கருவி நூலாய் விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.”

—செந்தமிழ்ச்செல்வி, மே, 1982

புதுச்சேரி மாநில வரலாறு - பக்கம் 272, நன்மொழிப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி, 1988 - தமிழக அரசு பரிசு பெற்ற நூல் - “இந்தியாவில் பிரஞ்சுக்காரர்களின் ஆட்சியில் இருந்து, விடுபட்டு பின்பு தனி மாநிலமாகத் திகழ்வது புதுச்சேரி. அதன் வரலாற்றை ஆசிரியர் அழகாக ஆய்ந்து விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். காரைக்கால், மாகி, ஏனாம் பகுதிகளின் வரலாறும் இருக்கிறது. நல்ல தமிழில் ஆற்றோட்டமாக எழுதப்பட்டுள்ளது, அரிய முயற்சி.”

—தினமணி, 16 9—89